IOANNIS VESLINGII MINDANI, EQVITIS,

Et in Patavino Gymnasio Anatomiæ, & Pharmaciæ Professoris primarii,

OPOBALSAMI VETERIBVS COGNITI VINDICIÆ.

PATAVII, CIↃ.IↃC.XLIV.

Typis Pauli Frambotti, Bibliopolæ.

Superiorum permissu.

84

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Illustrissimis, atque Excellentissimis Viris.

D. BAPTISTÆ NANIO.

D. PETRO FVSCARENO.

D. ALOYSIO VALARESSIO EQ.

D. MARCI PROCVRATORI.

Patavini Archilycæi Moderatoribus prudentissimis.

Ioannes Veslingius. S. P.

VÆ in florentissimo Gymnasio vestro, à multis iam annis, rerum naturæ curiosissimi viri publicè tradiderunt, non simplici priscorum auctorum lectione; sed obseruatione propria sæpius edocti, dum magno vitæ, sumptuumque dispendio, remotas ab Europæ complexu prouincias lustrarunt,

medioſque fugam tenuere per hoſtes.

Eadem à liuore, & aspersis litigantium contentione tenebris vindicata, sistere vobis, Illustrissimi, atque Excellentissimi Rectores, & ad iudicij vestri solem examinare, tam officij mei ratio, quàm debita summis vestris meritis obseruantia postulabat. De Opobalsamo enim agitur, eximio medicamento, cuius stirpem impenso quondam studio, regijs hortis Palæstina colebat; nunc Arabia mercium odoratarum fertilitate beata,

patrio gremio feliciter fouet, atque educat. Perditam eam esse, vulgata dudum fama; etiam eruditis hominibus imposuerat. Donec è Veneta nobilitate tot clarissimi viri, qui Byzantio, Tripoli Syriæ, & Cahiro subditis Serenissimæ Republicæ præfecti, salutarem balsami lacrymam, in lucem postliminio reduxerunt, ut iam auspiciis horum, in urbe ipsa Venetiarum, non in Museis tantum illustrium ciuium; sed etiam publicis aromatum tabernis, longa annorum serie facilè quærentibus obuia fuerit, atque etiamnum obvia nobis sit. Quò mihi maior illorum ingratitudo videtur, qui rem a tot seculis Veneto beneficio orbi Europæo redditam, et potissimùm à Prospero Alpino, Lycei vestri professore quondam celeberrimo, scriptis abundè patefactam, ausi fuerunt obscurare iterum, & ab officinis medicis,

— ultra Sauromatas, & glaciale
Oceanum —

relegare. Idque dum Opobalsamo, partim notas assignant eiusdem naturæ penitus repugnantes; partim rarissimæ cuiusdam, & ineffabilis fragrantiæ speciem induunt, nunquam tamen sensu narium ab ijs perceptam. Itaque secutus vestigia doctissimorum hominum, contra instandum, et utilissimæ resinæ facultates ac substantiam, ex veterum, qui acuratissimè pleraque complexi, monumentis reuocandam esse duxi. Non tam ut stabilirem, quæ nobilissimis Venetorum consulibus, atque antecessoribus meis, rata probataque fuere; quàm ut rei medicæ præsidium assererem, in propulsandis funestarum ægritudinum periculis insigni virtute paucissimis post habendum; quoque Mithridatis & Andromachi saluberrima antidota, sine virium euidenti detrimento, carere non possunt.

Quic-

Quicquid est, in paucularum chartarum angustias contra-ctum, oculis vestris summittere non dubitaui. Neque ingratum fore arbitratus donum, quod per se non magnum, pondus ab animo meo accipiet vniuersum. Dedi enim, quod hoc quidem tempore optimum habui, in omni literario meo prouentu. Cętera beneuolentia vestra commendabit, qua me publicis, geminatisque Gymnasii vestri muneribus admotum, non promptè minus suscepistis; quàm constanter hactenus, & liberaliter fouistis. Neque aliud de vobis mente præcipere debui qui inuictâ virtute Atlantes, cælum patriæ sustinetis, omnia pro Iustitia prudenter, pro communi ciuium salute strenuè, pro vniuersa Republica piè geritis. Quique inter grauissima Senatus onera, hunc saltem laborum fructum consecuti estis, ut vos non publici tantū consilii clarissima sidera; sed etiam Sapientiæ penetrale, perfugiumque omnis doctrinæ seculum hoc fateatur. Numen illud veneror, ut seruet amplissima rei Venetæ decora, annorumque semper renascentium felici serie diutissimè prosperet.

IOANNES VESLINGIVS Lectori ſuo. S.

Ctum, ut aiunt, haud immeritò agere videar, quod poſt laudatiſſimum Proſperum Alpinum, anteceſſorem meum, de Opobalſamo ſcribere voluerim. Illoque ipſo, quod inclyta ſuaueolentibus ſyluis Arabia producit, & in hanc uſque lucem finitimis populis ſubminiſtrat. Vix enim quicquam eſt, circa balſamici ligni, ſeminis, ſuccique præſtantis naturam, & actiones, vel intellectu difficile, vel ſenſibus obſcurum, quod admota veluti clariſſima face, non ſic illuſtrarit, ut qui de tenebris adhuc, & caligine conqueritur, cum iure cum veteri dixeris Comico.

Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τάτ' ὄμματα.

Scripſerat P. Alpinus, tum ut arti medicæ deſideratum aliquot ſeculis medicamentum reſtitueret, tum eorum expectationi ſatisfaceret, quorum intererat, hiſtoriam ipſam Opobalſami, ſalutaris ſcientiæ cultoribus iterum innoteſcere. Inuitarunt autem optimum virum, præcipuè doctiores ſui temporis pharmacopœi, ut Theriacam Mithridatumque compoſituri, (ſcilicet antidota quæ Opobalſamo deficiente non parum ab ęſtimatione priſtina decedebant,) palàm factis legitimis eiuſdem notis, & natali ſolo, deinde excellenti hac reſina liberius uti, fruique poſſent. Miſcuerunt igitur Arabicum balſami ſuccum magnis alexipharmacis periti ſſimi quique. Veronę Ioannes Pona, & Franciſcus Calceolarius, materiæ medicæ indagatores

gatores solertissimi. Bernardinus Cicala Brixiæ. Neapoli Ferrandus Imperatus, rerum naturę scriptor, indagatorque indefessus: Lucæ, Balthassar & Michael Campii, varia doctrina, artisque pharmaceuticæ cognitione percelebres. Frequentiùs autem magnorum Hetruriæ ducum lectissimi pharmacopęi: tandemque Romę egregii viri, Vincentius Panutius, & Antonius Manfredus. Quorum hic Pharmacopolio præfectus, quod non tenui censu; sed regiis impensis, pauperum necessitati instruxit, Eminentissimus FRANCISCVS Cardinalis BARBERINVS: beneficium illis exhibiturus, tantò magis cœleste Deoq; gratum, quantò propius diuinam munificentiam, hostimenti nullius indigam, attingit.

Vt mirari etiam subeat, utcunque paucis lustris ab Alpini nostri decessu exactis, iterum de Opobalsamo scribendum fuisse, impellentibus, tantumque non urgentibus pharmacopœis; quamuis ob causam occasionemq; omninò dissimilem. Accidit enim, cum aliquot eorum Arabicam balsami lacrymam examinare conarentur, Prosperi Alpini fidissimo ductu, siue Latini sermonis inscitia, siue defectu libelli destituti, & vulgarium Dioscoridis interpretum verbis inhærentes, ut circa liquoris balsamici substantiam, inhæsionem, maculæ inductionem, coagulationem, dissolutionem, eos incurrerint paralogismos, ut rē incognitam damnare, falsi fictique insimulare, non erubuerint. Grauiore deindè affectuum impetu, ultra metam rectæ rationis abrepti, spreta clarissimorum Medicorum sententia, virorumq; industriorum exemplis insuper habitis, Aduocatos sibi quæsiuerint, quibus hic potissimùm

sco-

scopus propositus, ut Prosperi Alpini candorem, si qua possent parte sugillarent, virorum in cognitione Opobalsami versatissimorum sensum, ac voces eluderent; fidem etiam eorum suspectam redderent, qui propius natales balsami terras accesserunt,

Eoasque domos Arabum —

Summa, quibus nihil magis curæ esset, quàm [illegible] ὃ δεῖ [illegible], reique incognitæ sibi, quiduis potiùs tribuere; quàm quod eius naturæ, hominum peritissimorum consensus detulit.

Subuerterunt tamen has machinas, solidâ doctrina, virtutumque omnium comitatu clarissimi viri, Petrus Castellus, Baldus Baldus, Balthasar Bonannus, Franciscus Perla, publicis scriptis Opobalsamum pharmacopœis incognitū asserentes. Quibus hæc, quæ veritatis tuendæ studio suffragatum summitto, tantum cedunt,

Puniceis humilis quantum saliunca rosetis.

In iis tamen hanc mihi præcipuè operam sumpsi, ut ostenderem, nihil à P. Alpino de Balsami stirpe, lacrymæque præstantis vel criteriis, vel facultatibus, literis diuulgatū fuisse, quod non Dioscoridis, inter veteres de Opobalsamo scriptores [illegible], doctrinæ optimè consentiret. Peregrino deinde Pitorio me patefacerem, cui quæ de controuerso liquore testatus fueram, parū liquidè constabant. Tuum erit, amice lector, æquiter omnia, & remoto, ut dicitur, velo expendere, quum nobilis ea, de qua contentio est resina, haud secus; quàm priscum illud, sacrumq; طيب حاعبه, ex aromatis suauibus compositum unguentum, Deo, bonæque Valetudini consecrata fuerit: quorum illum, atque hanc, ut propitiam habeas, ex animo voueo.

In Vindicias Opobalsami
Perillustris & Excellentissimi Viri

IOANNIS VESLINGII
EQVITIS,

Et in Patavino Lycéo Anatomen, & Pharmacian
in prima sede profitentis,

ELOGIVM.

Balsama odoratis demessa Orientis in oris
Sacrilegæ Solymis surripuêre manus.
Cortice dissecto iam non opobalsama sudant,
Vlla nec in cornu gutta serena fluit.
Sic periisse putant pretiosum vulgo liquorem,
Partus Idumæi qui fuit ante soli.
Hunc tamen in lucem reuocat VESLINGVS apertam,
Nec sinit in terris ligna beata mori.
Nempe iidem manant fragranti è stipite succi,
Ploratu quondam quos sua planta dabat.
Eia age, vir sapiens, tibi fac durabile nomen,
Vt longùm durat Balsami amœnus odor.
Hoc Arabes, Indiue ferant; tibi laudis odorem
Hic liber vltra Indos, vltra Arabasque feret.

Scipio à Grandimonte.

PRima Palæstinæ cessantia balsama ferro,
VESLINGI calamo iam rediuiua vigent.
Hæc equiti diues Nilo dedit arma Cairus,
Hæc Latio Solymis ille trophæa tulit.
Fidis plus oculis, quàm famæ credimus uni:
Inde licet famæ sit quoque nata fides.
Redde nouo meritos victori Roma triumphos:
Innocuus turbis præstat in Vrbe liquor.

Ioannes Rhodius.

Noi

Noi Reformatori del Studio di Padoa

HAuendo veduto per fede del Molto R.P. Inquisitore del S. Officio di Padoa, che nel Libro intitolato Ioannis Veslingij Opobalsami Veteribus cogniti Vindiciæ non si troua cosa alcuna contra la Santa Fede Catolica, inparimenti per attestationi del Segretario Nostro, non vi si troua cosa alcuna contra Principi & buoni costumi, concedemo licenza, che sia stampato, douendosi osseruar quanto per legge in proposito di stampe, con conditione che non sia venduto se prima non vien presentato vno per la Libreria publica, giusta la parte dell'Eccell. Senato de 2. Decemb. 1622. In quorum fidem, &c.

Venetia a' 3. di Nouembre 1643.

{ Batista Nanni Reff.
{ Pietro Foscarini Reff.

Aluise Querini Seg.

Ioanni Veslingio Equiti, Viro clarissimo.
Aloysius Quirinus S. P.

VIndicias tuas Opobalsami veterum, contra recentiorum quorundam inscitiam vidi, legi, & approbaui. Veslingii enim sunt, hoc est, doctissimi viri, qui scientias omnes callet, & in his studiosissimè summo posterorum fructu ætatem consumpsit. Laudeat ii qui profitentur tanta hæc, cum illa degustarint, palatoque suauissima experimento comprobarint. Quare quantò citius effice ut edantur, &c.

Die 16. Octobris 1643.

OPus cui titulus Ioannis Veslingii Opobalsami Veteribus Cogniti Vindiciæ, quod fuit examinatum ab Excell. D. D. Ioanne Cottunio, & Octauio Ferrario, cuius initium, Quæ in florentissimo, &c. Et finis, Laboremus, &c. fuit pro impressione Paduæ visum etiam & approbatum sup. Die, & anno, cum nihil contra fidem, Principes, seu bonos mores in ipso reperiatur.

Ita est ego Fr. Antonius Vercellus à Lendenaria
Inq. Generalis Paduæ.

ERuditissimum hoc opus Præclarissimi, & Excellentissimi Ioannis Veslingii Equitis, & in Patauina Vniuersitate Botanices, & Anatomiæ Primarii Professoris, Hortique medici Præfecti; cui inscriptio, Opobalsami Vindiciæ, Ego Ioannes Cottunius diligentissimè, ac summa cum voluptate perlegi. Nec quicquam in eo reperi à Catholica pietate morumue probitate deuium. Quin uerò doctrinæ soliditate, & singulari elegantiæ candore ita vbique est firmatum, atque inspersum, vt per manus, & ora doctorum hominum volitare mereatur. In quorum fidem, &c.

Ioannes Cottunius
Philos. primi loci ordinarius
qui supra.

REuerendissimi P. Hæreticę prauitatis Quæsitoris iussu, Vindicias Opobalsamo ab Ioanne Veslingio Viro Clarissimo latas legere, pretium fuit. Quo in opere, non modo nihil occurrit quod Christianum lectorem moretur, aut turbet, quodque politica toruitas secus dictum interpretetur: sed suus superis honos constat, qui in eo succo quoddam immortalitatis simulacrum posuerunt: nec indignatur superis æqua potestas Regium liquorem in ordinem privati usus cogi, qui omnem seculi morumque tabem procul habe bit. Patauii VII. Kal. Nouembris MDCXLIII.

Octauius Ferrarius
Eloquentiæ, & Græcæ linguæ
Prof. ordinarius.

INDEX

INDEX
MEMORABILIVM IN VINDICIIS.

A

bal-

recens

bal.

rem

Succi

Xylo-

Errores operis properantibus relicti, pagina lineaque subjecta, ut sequitur corrigantur.

In praf. ad Lectorem cum iure

Pag.	Lin.		Pag.	Lin.	
2	7	propins	47	32	cura
3	18	Alpinus Marosticensis	47	37	vergat
7	28	auiditas	47	40	odoranti
8	29	transfigens	49	10	colorem
10	16	concreti	49	21	incessabilem
14	18	varietatem	50	12	pharmacopoliis
20	23	myropolis	51	40	inerti
22	16	abjecisse	53	13	amicitię
24	1	coercens	54	14	reiiciendum
25	17	irrorato	54	26	aperuerint
26	40	instillandum	54	30	æternaque
28	9	spissatione	55	9	larvas
31	6	abiete	55	11	nomine
31	9	equi	55	35	artificiosa quadam
35	33	propius	57	37	ὑγιαίνειν
37	33	quo	67	22	theatro
39	16	confusarum	70	19	homine
41	3	variarum	77	38	nihilominus
41	22	disperdere	80	41	Germaniæ
42	21	Epidaurius	82	16	crocos & in
43	4	Theriacam	83	11	Alteram
43	14	difficultatum	84	41	succus
44	12	id	87	9	sententia
44	35	suarum	87	27	iratum
45	3	curiosè	95	16	non idem
46	40	contraria			

IO: VESLINGII OPOBALSAMI ANTIQVIS COGNITI VINDICIÆ.

VO sunt, quæ res clarissimas, usuque maximas, spissa nocte involuunt. Incuria generis humani, & vana cura: quorum altera desidiæ torpentis abortus est, altera prurientis ingenii morbus molestissimus. Diligentiæ quidem priscorum acceptum ferimus, quod cùm alia quorum possessio vitam nobis jucundam peperit, tum humanæ valetudinis præsidem artem, quę paucarum olim herbarum scientia fuit, multiplici remediorum varietate locupletatam obtinemus. Nihil enim iis intenta[illegible] nihil deinceps occultatum fuit, quod profuturum posteris scirent. Consumpserunt inter experimenta ætatem, diuque virorum illustrium certamen viguit, ne quid emolumento seculorum conjunctum in obscuro longiùs delitesceret. Excitauit percepti beneficii magnitudo gratam posteritatis memoriam, ut rerum utilissimarum inuentores Deorum superum numero miscuerit, aut vitam eorum cognominibus repertorum effecerit clariorem. Meritissimo sanè jure. Quis enim est, ut Lucretii verbis loquar,

Qui valeat tantum dictis, ut fundere laudes
Pro meritis eius possit, qui talia nobis
Pectore parta suo, quæsitaque præmia liquit,

sine quibus nec viuere hominem facile erat, nec valere jucundum. At incuriæ, desidiæque dispar genius, quæ cum veterno suo ante sepulta sit, quàm sepulta, suam pariter atque alienam salutem flocci facit, & ne parata quidem alieno studio bona, avet cognoscere. Radiantem igitur in gemmis naturæ majestatem ignorat, quia non metalla tantum montium; sed obvias etiam terræ glebas intactas relinquit. E nuce nucleum non adipiscitur, quia frangere putamina piguit. Eadem infelicitatem bonis artibus inuexit, dum tradita veteribus salubrium præceptorum semina turpiter abiicit, ut necessum deinde sit, inter nitentia priscorum culta, infelix dominari lolium, & steriles avenas. Verè Theophrastus communem prę cæteris, magisque evidentem rerum in peius deflectentium causam esse

negligentiam, πάντα γὰρ ὡς εἰπεῖν ἀπαγγελεῖ. Omnia enim per hanc veluti agrestia fieri. Atque utinam hoc tantum; nunc imminuuntur etiam, perfundantur, abolentur. Augent è contrario calamitatem frivolæ mortalium, vanæque curæ. Quas enim turbas non excitat petulca mens, cum extramundi convexa peregrinatur, lascivitque circa sacros mysteriorum ignes: cum dementium Aloidarum instar, in arcem divinæ providentiæ irrumpit, tantò citiùs fulmine peritura, quantò propriùs culmen cœleste accessit. Nec minus in rerum naturæ contemplatione malè curiosus animus deficit, cum relicta sensuum, & experimenti consultissima via, tantum scabra quædam, & confragosa sibi obiicit, aut spinas colligit, languidum acumen inutili subtilitate exercentes. Pejus operam ludit, cum sententias tantum alienas venatur, vellicat, pungit, jugulat: ignarus facilius esse magnorum auctorum cogitata subvertere, quàm opiniones proprias aliorum judicio committere ῥᾷον ἐστι τὸ ἀποσκευάζειν τοῦ κατασκευάζειν. Pessimè omnium exorbitat, cum carpit quæ non capit, præstantissimisque auctoribus stuporem suum impingit: cum è tribunali & veluti rostris pronunciat, de re nec fideli sensu, neque experientia cautâ satis expensa. Idque vel eò periculosius, quo fœdius vel invidiæ, vel auaritiæ virus corruptis affectibus illevit. Hoc itaque præside si petenda nobis suffragia sunt, periit Balsamum, & pretiosæ ex eodem lacrymæ,

Quas ungue duro saucius quondam pluit
Aegyptius fragrante cortex vulnere.

Periit odora suavitate, virtutumque æstimatione excellens medicamentum, adeoque virium suarum dispendium incurrunt, nobilissima veterum antidota, potissimùm illa quæ ob θηρία quæ recipit, auxiliumque θηριοδήκτοις collatum haud immeritò Theriacæ nomen sortita est. Quorum illud, vereor ut in parentem Naturæ maximum optimumque injuriosum sit: hoc in gravissimis morbis periclitantium ægrorum discrimine conjunctū. Quamvis enim deleto imperii Romani nomine, Persarum, Turcarumque violenta manu, quicquid Palestina aut religione venerandum, aut utilitate suspiciendum possidebat, miserabili exemplo pessum iverit, nec dissimile fatum propinquam Ægyptum presserit; adeoque non abs re mentes hominum insederit opinio, deletas pariter fuisse eximias Balsami plantas, quibus excolendis (ob lucrum quod in publicum exindè fiscum redundabat) quamvis paucis in hortis, singularis impendebatur industria. Factum tamen est, mitigatis cœlesti benignitate calamitatibus, ut viri pietate, & genere insignes, Palæstinam atque Aegyptum peragrantes, commentariis itinerum, Balsami nomen veluti Lethæis ereptum undis, hominum iterum memoriæ commendarint. Ipsi quoque proreges, rectoresque provinciarum, principum Christianorum legatis balsamicæ resinæ suavitatem haud inviderint, secumque deinceps in patriam detulerint, variarum ex

Europa

Europa nationum nobiles præfecti, in Syria & Aegypto negotiorum cauſa degentium. Summam tamen opem, jam vulgi perſuaſione exempto rebus humanis Balſamo attulerunt, viri materiæ Medicę ſtudioſi, qui poſt habitis vitæ, ſumptuumque diſpendiis, plantam Balſami, aut in horto Matahariæ Aegyptio cultam, aut ex recenti natam carpabalſamo viderunt, viſamque curioſè deſcripſerunt. Inter hos Petrus Bellonius Cenomanus, Franciſci primi Galliarum Regis munificentia digniſſimus, qui cognoſcenda metallorum, plantarum, animantiumque natura veluti æſtro percitus, Græcia, Aſia minore, Syria, Aegyptoque perluſtratis, Balſami natale ſolum, plantæque germinantis habitum, & formam utiliſſimis itineris obſervationibus poſteris divulgavit. Notarat eandem in Aegypto Melchior Guilandinus, Boruſſus, eruditione, vegetabiliumque peritia ſeculi ſui decus, quem piratis Mauritanis ſubductum, dignum habuit ampliſſimus Venetus Senatus, quem in Patavino Gymnaſio Rei herbariæ præficeret. Natas è carpobalſamo plantas alebat in Creta Honorius Bellius, eximius Botanicus, quas Carolo Cluſio alteri Belgarum Cratævæ, curioſè deſcribit. Palmam tamen in hoc ſtadio currentibus præripuit Proſper Alpinus Maroſticenſis, in Patavino Athenæo Guilandini ſucceſſor laudatiſſimus. Nam cum ſub Illuſtriſſimo Georgio Hemo, Venetæ nationis conſule, triennium ultra in Cahiro Aegypti medicinam faceret, plantas è recentibus Balſami ſeminibus natas, ſingulari animi voluptate coleret, allatumque quotannis Opobalſamum ad ſenſuum rectæque rationis trutinam diligenter expenderet, quicquid olim inter principes veterum botanographos, Theophraſtus & Dioſcorides fando acceptum, atque ex his alii porrò monumentis literarum conſignarant de balſami liquore, ad normam revocavit, hiſtoriamq; totam diſcuſſis ambiguitatum nebulis in clara luce repoſuit. Iamque per Italiæ tractus peritia medicamentorum, & induſtriæ laude clariores pharmacopœi, adepti ex Arabia Opobalſamum & examine Medicorum præſtantiſſimorum probatum, multis ab hinc annis, omiſſo ſuccedaneo, regiis antidotis miſcuerunt. Secuti laudabile horum exemplum in urbe Roma Antonius Manfredus, & Vincentius Panutius, primarii, ſpectatæque fidei aromatarii, & allatum ex Arabia balſami liquorem, à præſide, conſiliariiſque clariſſimi collegii Medici, tum quatuor urbis archiatris, aliiſq; ſimplicium medicamentorum peritiſsimis viris exploratum prius, ac laudatum, Theriacæ miſcuerunt. Poſtquam, confecta eſſet, fama ſalubritatis expetita plurimis antidotus, irruere ecce pharmacopœi aliquot, & permiſtum Theriacæ opobalſamum, falſum, fictitiumque clamantes, compoſitionem apud Pontificem maximum infamare, & tanquam picea transfixi Pythonis ſanie corrupta fuiſſet, proiiciendam, Vulcanoque tradendam expetere, partim invidia alienæ proſperitatis lividi, partim metu agitati, ne paratas domi ſuæ Theriacas vilior

A 2 titulus

titulus, adeoque difficultas emptoris antiquaret. Amoliebatur frementium proterviam summus antistes, quæque singularis eius prudentia fuit, judices cognoscendæ causæ viros delegit, quos faciendæ Medicinæ dexteritate, virtutumque omnium ornamentis præcipuè cognitos habebat. Docere voluit incautos, non theologam; sed medicam esse controversiam: neque litigiosis disceptationibus in Themidis foro implicandam; sed frequenti, sedulaque rerum ambiguarum inspectione, atque inter se comparatione dirimendam. Imò non alios sibi quærere doctores pharmacopœos debere, quam à quibus materia componendorum ipsis præscribitur, & ratio pariter modusque misturæ præcipitur. At illos archiatrorum suorum auctoritate spreta, jam in gurgitem contentionum detulerat turbidus animus, adeòque amisso melioris consilii arbitrio, ne sine cortice deinde natarent, patrocinium Stephani de Gasparis Medici Romani impetrarunt. Hic autem in re sibi incognita, funditùs subruenda, quantum ueri, justiq; finibus excesserit, unius Francisci Perlæ Medici Romani, docta pariter, atque elegans dissertatio, & physicarum oppugnationum propulsatio, clarissimè demonstrat. Imò ne soli in hoc controversiæ freto natarent Opobalsami delatores, tres item pharmacopœos Venetos ad suffragium sibi ferendum impulerunt, quos cum Petrus Castellus, in Mamertinorum Academia Sicula, primarius rei Medicæ professor, acrius invaderet, eorumq; [illegible] inclementer diceret, ne vox & latera deesse viderentur à Peregrino Pitorio Medico advocationem quæsiverunt. Qui dum ex virorum doctissimorum scriptis, Opobalsamum falsum, fictitiumque eruere conatur, Epistolas quoque meas ad Baldum Baldum in Romano Gymnasio practicæ Medicinæ professorem clarissimum, quarum una natalem hoc ęvo balsami terram, illiusque varietatem retuli: altera, probatum ab ipso Opobalsamum, legitimum testabar, sic obvertit, contraque sensum meum detorquet, vt me non legitimum, sed terebinthina vitiatum, & communi tantum Opobalsami nomine subornatum succum asservisse persuadeat. Huic ut paucis me declarem, partim Medicæ facultatis emolumentum exigit, cui remedii utilissimi, de quo agimus, accessio debetur; partim fides, quã prudentissimis archiatris, in liquoris accusati probatione ingenuè datam, pari constantia inviolatam conservabo. Aeternum illum bonorum omniũ auctorem testatus, verique conſciam mentem, me nihil hic, vel amicitiæ, vel precibus dedisse; sed inscitia aliquot pharmacopœorum abiectum liquorem, iam ante inter Arabes à me sæpius observatum, & examinatum, postquam cunctis decenter notis exploraveram, verum, legitimumque Opobalsamum pronunciasse. Proponam autem prius quid annos ultra quinque, dum in Aegypto sub Illustrissimis viris Aloysio Cornelio, & Ioanne Donato Venetorum consulibus, liberali stipendio medicinam feci, de Balsamo, eiusque liquore cognitum mihi fuerit, tum quod hic ipse receptum

antiquitùs

antiquitùs Opobalſamum ſit, ex optimorum apud priſcos autorum ſententia, poſt eximium anteceſſorem meum, Proſperum Alpinum, brevibus ſubiiciam.

Eſt itaque plantæ Balſami natalis tellus Arabia, odorifera illa, dives, ac beatæ cognomine olim inclyta. Odorum enim ea circumfluit copia ut faſtidium incolis pariat aſsiduitas voluptatis, imò καρηβαρίαν, gravedinem inferat capiti, quam priſcos Aſphalti nidore & tragopogone diſcuſsiſſe refert Strabo, eoſdemque reges ſuos παρὰ τοὺς κοπρῶνας, circa ſterquilinia ſepeliviſſe. Divitias accumularunt auri glebulis, Beryllo Smaragdoque junctis, quibus metalla in confiniis ſcatebant. Potiſsimùm verò deſideratæ Europæis populis mercis ingenti pretio, qua juxta cum Indis, & Scribus minima computatione, millies centena ſeſtertium millia, annis omnibus Imperio Romano adimebant. Beatam faciebat, ut ſeriò conqueritur Plinius, hominum etiam in morte luxuria, cum honori cadaverum acervatim congererent, quæ Diis per ſingulas micas dabantur. Excitabat hæc eius felicitas, avidam apud ſummos dynaſtas, imperii dominiique ſitim. Alexander Macedo ab Indis redux, Arabiam ſedem ſibi regiam conſtituere decreverat, jamque illius invadendæ prætextus dabatur, utcunque levis, ἐπειδὴ μόνοι σφῶν πάντων οὐ πρεσβεύσαντο οἱ Ἄραβες, quod ſoli inter omnes, haud oratores miſiſſent Arabes, ſummiſsionis aut amicitiæ nuncios. Vexab... eadem Auguſtum Cæſarem cupiditas, qui cum exercitu mittebat Aelium Gallum, ut regionem, & gentem perquireret, cum ſpem aleret certam, aut divitibus ſe amicis uſurum, aut hoſtes ſuperaturum intactis opum theſauris celebres. Nec voto tamen potitus Cæſar, quum Sylæus Nabatæorum legatus, patriæ, propriiſque rebus ſtudens, Aelium per ambages duceret, atque à prȩda quam inhiabat abduceret. Strabo incolas μέγιστον ἔθνος, gentem maximam non injuria appellavit. Equidem ruente jam mole ſua Romanorum imperio, quantum illius ex adverſo gloria ſe protulerit, notum eſt ex hiſtoriis. Conſtantem Byzantii imperatorem prȩlio profligarunt. Irenem, & Heraclium tributa ſibi pendere coegerunt, cum Syria, & Palæſtina primò, hinc Perſide, atque Aegypto potirentur. Sub Abdalla Duce Africȩ maritima, ſub Muza Hiſpaniam domarunt, vix integro ſeculo magnis triumphis Europæ univerſæ formidabiles. Quamvis autem Tomumbejo ultimo Aegypti, Syriȩque rege à Selimo Turcarum imperatore deleto, Arabes quoque ſub validam eius manum conceſſerint. Retinent tamen eximia priſcæ virtutis documenta. Duodeni anni ſunt, ex quo inſatiabilem proregum avaritiam exoſi, jugum Thracicum excutere auſi fuerunt, bis, dum in Aegypto perſiſterem, fruſtra bello petiti. Poſſederunt olim aromatum pretioſorum omne genus, ſedulo cum propinquis Indis, & Aethiopibus commercio. Potiſsimùm autem odoratis in ſylvis, collibus, montibuſque propriis, Myrrham, atque ex eadem contuſa modicè ſtillan-

tem liquorem, veteribus ideò Stacten dictum. Maximè Olibanum, cuius primos omnium Arabes commercium fecisse refert Plinius, tum بلسان Balsan ipsis dictam plantam, Græcis scriptoribus βάλσαμον, Balsamum, & ex ea collectam singularis suavitatis resinam, quam دهن بلسان dohen balsan nominant, pingue quid ex balsamo, lentum, inungique aptum innuentes. Greci simpliciter Ὀποβάλσαμον, Opobalsamum nuncuparunt, sive Balsami succum, vocabulis deinceps à Latinis retentis. Nascitur, non in παραλίοις maritimis tantum, ut Strabo prodidit; sed etiam mediterraneis, editis, planisque locis, sine cultu, & cura hominum frequentissima. Vt Larimnum taceam, Straboni εὐωδέστατον θυμίαμα, suffimentum suavissimum, herbasque alias insigni fragrantia sensum narium demulcentes, quas ob habitum, moremque soli singularem, nobilis peninsula producit. Sedulam tamen Arabes ab omni ævo dederunt operam, ne stirpium apud se odoratarum notitia ad exteros pertingeret: idque palam est in solo ture, cujus licet maximum proventum ad provincias vicinas extruderent; arborem tamen eiusque cultum studiosè celabant, cum tanquam Numini sacrā venerarentur, certisque tantum, ac religiosis familiis incisionem caudicis committentes, ne conspectum quidem eius profanis indulgerent. Hinc ille circa turiferæ arboris faciem veterum scriptorum dissensus, aliis eam folio pyri, terebintho aliis, aliis lentisco similem tradentibus. Iuba Rex, iis voluminibus, quæ scripsit ad C. Cęsarem Augusti filium, fama Arabię ut loquitur Plinius ardentem, eandem arborem intorti esse caudicis retulit, ramisque aceris Pontici, quę omnia ex Arabia venientes legati incertiora fecerunt, utcunq; virgis arboris in Italiam commeantibus. Nec minor veterum de Myrrha discrepantium sententiarum conflictus observatur. Arborem eius Iuba Olusatri similem tradidit, nonnulli Iunipero compararunt. Folium quidam olivæ contulerunt: liquorem ipsum myrrhæ è turifera arbore prodire memorabant. Vt haud immeritò expressa Plinio vox sit. Res in Arabia gessimus, & arma Romana in magnam eius partem penetravere, C. Cæsar Augusti filius gloriam indè petiit, nec tamen ab ullo, quod equidem sciam Latino, facies arboris tradita est. Eandem in cognoscendo Balsamo difficultatem experti fuere veteres, cum jam ad Iudęos, & Aegyptios translata planta, regiis tantum inhortis impenso studio coleretur. Hodiè, quando Christianos, non propter animi curiosi sagacitatem; sed religionis dissidium, hostili affectu persequuntur, quis speret, quicquam apud Arabes accuratiùs ab iis pervestigari posse? Vix Solymis liberius oculos circumtulisse advenæ Christiano impune sit; quantò minus in regione illa, quæ Mahometis incunabulis, & sepulchro, venerabilis præcipuè sectæ ipsorum habetur. Cœtus peregrinantium hominum, etiamsi communibus sacris addictorum, denos ultra dies apud se non ferunt; adeòque ne diutius subsistant, publico Setiffi edicto facessere jubentur.

tur. Primum Balsami plantas, è patrio sinu ad exteros detulisse ferunt, Sabæis Arabibus imperantem Reginam, cum eas Salomoni, sapientiæ fama longè clarissimo regi, inter alia pretiosa munera dono daret. Cuius rei cognitionem, etiam Iosephi Historici æuo, nondum memoria Iudæorum temporis diuturnitas exemerat. Attamen errasse largiter Iosephum contendunt, quod imperatricem Sabæorum, *γυναῖκα βασιλεύουσαν τῆς Αἰγύπτου ϗ τῆς Αἰθιοπίας*, regnantem apud Aegyptios & Aethiopes mulierem scripserit, quum neutra harum regionum aromatum divitiis, auri, gemmarumque metallis olim claruerit. Neque Aegyptus in أقاصي الأرض in finibus terræ priscis cognita sit, unde reginam illam venisse perhibet scriptura. Neque Aethiopia, quæ in Africa ad Austrum, & Occidentem se porrigit, Balsami unquam productione celebris fuit. De Aegypto Iosephum difficulter excusem; facilè de Aethiopia. Huius enim nomen commune est locis omnibus sub fervido Sole positis, quibus, ut Cari nostri verba usurpem,

Degunt nigra virum, percoctaque secla calore.

Itaque veri simile est, ad Asiaticos respexisse Iosephum, non Africanos Aethiopes, quibus Arabes illi *εὐδαίμονες* haud accensentur. In sacris utiq; scriptis, Græci codices Imperatricem illam, *βασίλισσαν νότου*, Reginam Austri designant; sed Iudææ respectu, idque communi Aethiopibus terrarum situ. Pressiùs autem Arabum libri ملكة التيمن, menket el tiamen, Reginam Tiamán, sive Iamán nominant, qua appellatione etiãnum, Arabia felix omnis, & præcipuè qua parte ad latus Mechæ dextrum se diffundit, hodiè gaudet: يمين Iemin enim dextram significat. Iterum Arabibus Balsami stirpes subduxit Caitbeius, quibus hortum Aegyptium Mathariç exornaret, Arabia tota bello domita, ut recentiore annalium fide perhibetur. Hunc proreges deindè Aegypti plures secuti, prout singulos aut curiositas humani ingenii, aut omnia involandi auditas impulit. Collectum è Balsamo suavem liquorem, ab antiquissimis seculis, ad Persas, & Syros ante detulerunt Arabes, quam in Regios Palæstinæ, atq; Aegypti hortos planta recepta fuit: adeoque nobile illud vulneribusque levandis expetitum צרי seri, quamvis communem resinæ significationem præ se ferat, à montibus Gilead (non semel annuentibus divinis literarum monumentis) aliis cum mercibus in Palęstinam asportatum, hoc ipsum ex Arabia profectum Opobalsamum fuisse, claris auctoribus persuasum est. Ibant ex Arabia felici mercatores frequenter Damascum: nec longius à Sabæis ad ipsum Hierichũtis *φοινικῶνα*, seu palmetum, quàm dierum quinque iter, metitur Strabo. Cur autem Theophrasti ævo, & vigentibus imperii Romani rebus, Balsami curam susque deque habuerint Arabes in obscuro vetustas premit. Probabile tamen est, cum & Theophrasto superstite, in Syriç Palæstina studiosè jam excoleretur, & Cęsarum

tempore Balsamum ferret fiscus, neque unquam numerosior ante planta fuerit: imò sic propagatos in Iudæa balsamiferos παραδείσους asserat Solinus, ut latissimis etiam collibus Opobalsamum exciperetur: adeoque ab Arabibus non amplius peteretur, aut operę pretio merito vendi inter Aegyptios, Syrosque non potuerit, ab iisdem ad Persas, Indosque propinquos fuisse delatum. Quin, cum ex aliis odoratis mercibus abundè quęstus affflueret, contingere potuit, ut labori parum utili supersederint Arabes, qui tenui lentèque mananti lacrymæ, circa singulos ramulos sub ardenti sole colligendę, atque abstergendæ impendendus erat, præsertim cum auctore Strabone, ἀργοὶ καὶ ῥάθυμοι τοῖς βίοις, segnes essent Arabes, vitamque curis & molestiis sejunctam agerent. At mutarunt se deinde rerum memoriæ. Nam ut superius memini, cum gravi bellorum turbine, tum Palęstina, tum Aegyptus affligeretur, jamque perditis cultoribus, alieno in solo non infeliciter hospitatæ Balsami plantæ, penitùs periissent: excitavit iterum Arabes ad cultum pretiosę stirpis, amissi proximis in provinciis Opobalsami desiderium. Longè verò magis, ex quo tempore, crebris Lusitanorum, Belgarum, Anglorum, in sinum Persicum navigationibus, maximam partem in Europam avehuntur gemmę, & aromata, quibus Syriæ, & Aegypti emporia quondam Arabes ditabant, indigenis mercibus, gummi, olibano, mirrhę, balsamoque diligentiorem operam navant. Has quocunque possunt pretio, Persis, & Meccam, quot annis commeantibus mercatoribus divendunt. Concurrit in Aegyptum è variis imperii Turcici regionibus, ingens hominum multitudo, ut ex veteri instituto, solennem versus Meccam peregrinationem celebret, adeòque حمل الكسوة, deportationem vestis. Sic enim appellant ex serico viridi, auroque pictum undique velum, quod præter alia ad Seriffum munera Byzantio mittit imperator, ut Mahometis in Medina sepulti monumentum cingatur. Init profectionem Caravana sive cœtus peregrinantium, die decimo post Ramadani mensis festum, quadraginta in abitu transigens, totidemque in reditu. Defert secum in Cahirum Aegypti vestem Mahometis veterem, cuius pars Byzantium ad imperatorem remittitur cum muneribus; partem prorex Aegypti sumit, atque inter proceres urbis dividit. Inter alias autem merces, & textiles è Xylosericoque subtilissimos pannos, Opobalsamū afferunt mercatores, Balsamique fructus, & ramos. Simplici omnium, & constanti assertione, à quo tempore Selimus Imperator in Aegypto atq; Arabia rerum potitus est, nullo non anno festiva ea peregrinatione, tum præpotentibus Turcarum monarchis, eorumque præfectis Opobalsamum à Seriffo transmitti, tū in Mecca, & Medine, à quàm plurimis emptum, in amplissimi imperii urbes nobiliores deferri: quæ mihi quidem, & quotquot jam diu exactis annis in Cahiro Aegyptio degerunt Europeis hominibus certissima sunt. Ramuli Balsami, quos عود البلسان lignum Balsam

sami, adeòque cum Græcis ξυλοβάλσαμον appellant, teretes sunt, & recti, nodulis inæqualiter obsiti, externo corticis colore subrubro, interno viridi ligno candicante, medulloso, suavem Opobalsami odorem attriti fractique reddentes. Quamvis illius, dum sub inclementi sole longo advehuntur itinere, multum ante resolvitur, quàm in Aegyptum ramuli perveniant: plurimùm, antequàm in Europam: nisi recenter empti, ex Alexandrino portu secundantibus ventis citiùs adducantur. At fructibus, quos حب البلسان, baccas Balsami, adeoque καρποβάλσαμον nuncupant, singularis est magnitudine, figura, coloreque cum Terebinthi fructibus similitudo. Calyculo innituntur exili, à rotundo ventre in utrumque extremum leviter attenuati. Membrana velantur exterius nonnihil striata, fuscoq; rubore decolorata, exili: reliquis indumentis densioribus, sub quibus semen asservatur, flavescente melleoque succo uberatum. Linguam gustantis blando amarore atque acrimonia vellicant, & suavi Opobalsami halitu odoratum demulcent. Rugosior senescentium facies, jamque exhausto vetustorum liquore, ferè inanes intus folliculi deprehenduntur; jucundo tamen si terantur odore, consumpti succi grata vestigia diutius manifestant. Afferuntur hi fructus nonnunquam satis integri, ut non in Aegypto tantùm terræ commissi germina promant; sed in hoc pariter inferioris Italiæ tractu, non semel plantas aliquot dederint Danioto nostro, diligent ifeliciq; stirpium exoticarum cultori, cū Illustrissimi Dominici Mori Tarvisinum prædium, plantis lectissimis exornaret. Viderunt apud ipsum vegetam Balsami sobolem, Eminentissimus Cardinalis Aldobrandinus, Petrus Aliclinæus, & Gulielmus Sohierus; ille medendi peritia; hic Attica eruditione, florumque venustiorum studio non è multis, manantem è folii decerpti pediculo fragrantem liquorem odorati. Conspectum mihi optimę notę Opobalsamum, antequam in Orientales proficiscerer provincias, Venetiis, apud Illustrissimum & Excellentissimum Ioannem Iustinianum, nunc pro Serenissima Republica Veneta ad Ferdinandum tertium Rom. imperatorem legatum. Apud Pompeium Sprechium, virum optimum, atque inter Venetos aromatarios peritissimum. In Aegypto deinde apud Othomanum Abutalibem, Mustafæ proregis vicarium, quod eo ipso anno dominus à Seriffo Arabum dono acceperat. Resina autem erat liquida, flavescens, pellucida, odore supra terebinthinam, eximiaq; suavitate grata. Sinceritatem eius, an adhuc illibatam judicares, cum sciscitarer, guttam liquoris, aquæ amplo in vase detentæ instillabat, quæ momento disparens, mox tenui atque albescente pellicula, superficiem totam obducebat, quam cultri cuspide iterum collectam educebat totam, spissiorem, inodoram, & manifesto coloris dispendio lactescentem. Frequentius porrò singulis annis ex Arabia delatum in Cahiro vidi, & examinavi, præcipuè facem prælucente, Illustrissimo civium Venetorum consule,

sule, Aloysio Cornelio, viro cum antiquitatum Aegyptiarum diligentissimo investigatore, tum Opobalsami, quod sæpius in patriam mittebat, acri pariter, ac docto censore. Deferebatur à mercatoribus in lagenis, quibus derepentè apertis, qui nares admovebant, prodeuntē à liquore acrē halitū, vix præ molestiâ sustinebant. Hujus quod superiora vasculi occupabat, tenuius semper, liquidius, clariusque notavi; idque sejunctum a partibus reliquis, vitroque puro conservatum, halitu mox gratiore se commendabat. Minus clarum, ac tenue, quod medio vasis continebatur, eoque minus adhuc, quod fæcibus proximum, nidore quodam injucundo fragrantiam odoris violabat. Legitimum sincerumque judicabatur Opobalsamū, cujus gutta aquæ indita, mox per summum ejus tenuem in telam expandebatur, styli deinde acumine integrè recolligebatur, evidenti pallore lactescens: quod odorem cum allati recenter Balsami fructibus, & ramulis eundem spirabat, amarore, & mediocri acrimonia linguam gustantis perstringebat. Cujus gutta lacti instillata, per superficiem celeriter diffundebatur, cumque stylo revocaretur, concretæ secum lactis portionem ducebat. Denique veste excepta gutta, quo primùm insederat orbe persistebat, nequè in latum profundumque se spargebat, sicque vel humìda etiamnum, tepidâ subindè admotâ, frictuque leni tollebatur, vel siccata, digitorum [illegible] abscedebat. Hoc non Veneti tantum nostri; sed Galli, Siculi, Angli, Belgæ, confidenter sibi comparabant, cum non aliud, meliusve foret, quod Theriacæ miscebant Medici, qui in Morestanò Cahiri pro imperatore Turcarum antidotum Andromachi componebant. Impellebat eos præcipuè quod ad virulentos serpentium morsus nihil efficacius pollere vno ore testarentur Arabes, apud quos frequentes esse has feras, καὶ δήγματ' ἔχοντας ἀνιάτους, præter alios è veteribus, Strabo prodidit. Ad pestilentis utique veneni vim, aut abercendam, aut domandam, haud scio, utrum hoc ipso, dè quo loquor, balsami succo, inter magnates Aegyptios, vel usu receptiùs, vel æstimatione majus quicquam fuerit, cum nullo non anno, vel Tunetensium, vel Byzantinis triremibus, Alexandriam primò, deindè & propinqua in oppida, lues inveheretur. Assumunt, aut simplicem liquorem, aut quod utilius est, pulvere probati adversus pestem medicamenti, largiore dosi permistum. In publicum prodeunt, nares eodem, & pectus, sive præcordia delibuti: adjectoque Agallocho, & ambra, hypoglottides parant, quas ore diutius circumferant.

Mihi quoque volupe fuit, cum medicinam inter Aegyptios facerem, grato hoc, & familiari proceribus medicamento, frequentius uti. Expertus autem sum eximium, & salutare, ad graves lienis, renumque obstructiones summovendas. Ad impediendam, sistendamque pulmonū putredinem maximè profuit, syrupo symphyti maculosi dilutum, & arteriæ a spe... crebro linctu insinuatum. Compertum mihi idem successu singulari, in

Al Mansore equite Arabe, diuturno renum ulcere laborante, cum id florum hyperici, rosarumque pulvere densatum, boli forma sumeret. Quantum purgandis, glutinandisque vulneribus Naturæ opitularetur, magnis experimentis, etiam in vulgo percrebuit: noruntque rem optimè ludiones Ægyptii, cum stipem à plebe, horridioris spectaculi motu facilius impetraturi, laterum, brachiorum, pedumque cutem, plurimis hinc inde sagittis sibi transfigi patiuntur. In variis denique chronicis morbis quid præstet, & quibus in cuticulæ cura blandiatur, Prosper Alpinus libro de Plantis Aegyptiis, pluribus complexus est.

Hunc itaque tam excellentem liquorem, à Mauro sibi oblatum è Mecca redeunte, pretio admodùm tolerabili, emit in Cahiro vir honestissimus Cosmus de Nigris, per annos viginti quatuor Venetæ nationis in Aegypto pharmacopœus, integritate vitæ & artis suæ peritia insignis: quippè cui penitissimè cognitum erat, hunc eundem esse Balsami succum, quem tot exactis annis clarissimi Venetæ, Gallicæque nationis consules, & eorum Medici, modis propositis prius examinatum, pàtriæ proceribus, & amicis transmiserant. Venetias reverso Cosmo, non opus erat de hac nobili merce, suspensa, ut aiunt, hedera: protinus enim emptorem nactus est, à quo deinceps Antonius Manfredus, & Vincentius Panutius, pharmacopœi Romani, Opobalsamum hoc, in theriacæ componendæ usum consecuti sunt. His verò concinnata jam antidoto, quas turbas dederint invidi æmuli, tetigi superius. Quorum ob pervicaciam factum est, ut tantum non projecti cum theriaca liquoris partem, opera reverendissimi Episcopi Tomasini, Patavium ad me curaret Baldus Baldus, vir animi, ingeniique cultu laudatissimus. Postulabat, ut posthabitis amicitiæ lenociniis, quid de liquore judicarem, liberè, & confidenter proferrem.

Mihi nefas visum est, æquissima petenti, obsequium haud præstare, correptamque avidè, quamvis etiamnum familiarem oculis, naribus, & palato lacrymam, obviis mihi domi, & apud amicos, balsamicis resinis comparavi, & postquam notis omnibus ad amussim exactis, animi sententiæ respondere comperi, legitimum Arabici balsami succum, ipsumque adeò cognitum antiquis Opobalsamum pronunciavi, & ob eandem tum substantiæ, tum qualitatum facultatumque rationem in præsenti publicè pronuncio, & obtestor. Vt autem è solidis ducam fundamentis, idem esse Arabum, & quod priscis innotuit Opobalsamum, Dioscoridem veluti Cynosuram sequar, Galeno judice, τῶν περὶ ἰατρικὴν ὕλην σπουδασάντων οὐδενὶ δεύτερον, eorum qui circa materiam medicam versantur, nemini secundum: eodemque auctore omnia perfectissimè complexum. Vtpote, qui singulis notas addiderit, quib⁹ probatiora a viliorib⁹ maximè distingui possunt. Nō deflexit ab hoc sidere oculos Abēsina, inter Arabes sive numine, sive nomine verè quondā princeps: quāvis barbarus eius interpres, plurima vitiosè

Latinè transtulerit, nulla non interpolaverit, quædam negligenter omiserit. Dioscorides itaque libri primi de materia Medica, capite decimo & octavo sic infit.

Βάλσαμον τὸ μὲν δένδρον κατὰ μέγεθος λυκίου, ἢ πυρακάνθης βλέπεται:

Balsamum quidem arbor, secundum magnitudinem lycii aut pyracanthæ cernitur.

Natum apud Arabes Balsami nomen, apud quos nata planta, neque à Syris, Aegyptiis, Græcis veteribus, ac Latinis alteri propriè stirpi tributum fuit. Recentiores tamen, audaculi nominum usurpatores, & alpestre ledum, & æmulos præcipuè Opobalsami liquores ab Indis petitos, & quicquid oras vulnerum efficaciter iungit, sive simplicis naturæ succus, sive mistus sit, balsami nomine insigniunt. Arborem asserit balsamum Dioscorides, & ante ipsum Theophrastus, sed exiguam, & fruticis potiùs humilitate summissam, utpote, quæ Lycii aut pyracanthę altitudinem, id est, pauculorum cubitorum mensuram haud excedat. Abensina, قامتها قامة شجرة الحضض, altitudinis arbusculæ Lycii tantum meminit.

Tale Arabicum nostrum est, ut confirmant quotquot illud in natali terra conspexere, adeoque verè Strabonis sensu φυτὸν θαμνῶδες, planta fruticosa, ultra ligustri, aut cytisi adolescentiam sese non extollens. Magnitudinem tamen variat, non alimenti solùm ubertas; sed etiam cultus, atq; ut Theophrastus suggerit, ἡ τῶν ῥάβδων τομή, ramorum amputatio: quum fieri nequeat, crebrius coercitis frondibus, ut satis sese explicet plantæ germinantis impetus. Subiicit porrò Dioscorides

φύλλα ἔχον ὅμοια πηγάνῳ, λευκότερα δὲ πολλῷ, καὶ ἀειθαλέστερα.

Folia habēs similia rutæ, candidiora verò multo, & perpetuò magis virentia.

Comparatio foliorum balsami cum rutâ, optimè in Arabicam plantam expetit. Fundamentum similitudinis, partim in ordine foliorum locatū est, partim magnitudinis disparitate. Impar enim eorum consessus est, ternorum, quinorum, septenorum, tum extremum cauliculi sui quod occupat, cæteris amplius est, a quo reliqua ex opposito se spectantia, quò remotiora sunt, eò contractiora ambitu cernuntur. Forma ipsa foliorum à rutaceis aliena non est; rei tamen herbarię periti qui oculis usurparunt singularem in ea cum terebintho, & lentisco convenientiam deprehenderunt. Colorem in foliis ruta multò candidiorem asserit Dioscorides. Theophrastus simpliciter ἔκλευκον, exalbidū: Abensina اضربها الي البياض vergere ad albedinem scripsit.

Varietatem hanc coloris, & cultus parit, & locorum mutatio. Major equidem in sylvestri balsamo foliorum candor est: minor in hortos translati. In Aegypto educati jam saturatior, magisque lætus viror existit: maximè illius, quod in Italiæ hoc tractu, è seminibus Danioto nostro pullulavit. Discrimina eadem etiam propinquioribus è locis in hortos admissæ

miſſæ patefaciunt plantæ, erigerum, polium, verbaſcum, dictamnus Creticus, potentilla, medica marina, aliæque plures. Denique perennantibus magis foliis præditum eſſe balſamum, imò Theophraſto auctore ἀείφυλλον, dubium non eſt, climate Arabiæ perpetuo ſtirpium virori fauente. Non indulget eum aliarum regionum acrior hyems: ut etiam in Aegypto viciniore, folia per Septembrem Balſamo defluxiſſe viderit Bellonius; ſed cuius noua jam cum foliolis germina juventæ ſpem redintegrabant.

Γεννώμενον ἐν μόνῃ Ἰουδαίᾳ κατά τινα αὐλῶνα, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ.

Genitum in ſola Iudæa in quadam valle, & in Aegypto.

Vallem hic intelligendam eſſe Hierichuntis, Strabone, Iuſtino, & Ioſepho auctoribus perſuademur. Erat ea montibus undique veluti muro, caſtriſque clauſa, & inſignem ob amœnitatem, ſylvarum palmas ferentium amplitudinem, cultumque duobus in hortis balſamum, digna Archelao viſa, quam ulterius regia ſede exornaret. In ea valle ſola balſamum fuiſſe, cum Theophraſto refert Dioſcorides, colligitque pretii inde magnitudinem Strabo, ὅτι ἐνταῦθα μόνον γεννᾶται: quoniam ibi ſolùm naſcitur. Neque implicat rem Ioſephus, qui & Hierichuntis vallem balſami feracem ſcribit, & Engadinum agrum egregia complecti palmeta, & opobalſamum. Quamvis enim haud unum Engadi, & Hierico locum deſignent; notum tamen eſt, ex D. Hieronymo, Euſebio, aliiſque claris auctoribus, in Hierichuntis aulone comprehenſum fuiſſe Engadi vicum: Ioſephumq; adeò ab urbe præcipuâ Hierichunte balſami hortos deſignaſſe, quamvis duobus, nec multum tamen diſſitis locis ſejungerentur. Galeni tamen ævo, non una tantum in valle; ſed diverſis Palæſtinæ locis obvium fuiſſe Balſamū, cùm & Sagadini meminerit, & ὄντων ἐν ἄλλοις χωρίοις παλαιστίνης, eorum quæ in aliis Palæſtinæ regionibus, credere par eſt, ſimul cum lucri cupiditate, plantæ colendæ ſtudio creſcente.

In Aegypto etiam naſci balſamum addit Dioſcorides, veroque ſimillimum eſt, á Ptolomæis, & potiſſimùm Cleopatra, cum teſte Plutarcho Iudææ regionem balſami feracem à M. Antonio triumviro in donum accepiſſet, translatas in Aegyptum fuiſſe plantas, in luxum, & delicias diffuſæ mulieri, multis nominibus expetitas. Imò placuit earum cultus ad noſtra uſque tempora, quoniam dominantibus in Aegypto Califfis, & præcipuè rem publicam adminiſtrantibus hodiè proregibus, ſive Baſſis, non è Palæſtina quidem; ſed Arabia frequenter repetitæ fuerunt. Abenſina Aegyptiam adeò nominat plantam balſamum, gignique tantum, ait, in loco يقال له عين الشمس, quem appellant oculum, aut fontem Solis. Imò illo ipſo, quem المطرية, locum luſtrationis Chriſtiani Aegypti indigenę nuncupant, non tam ad corporis, quàm animi ſcabitudinem expiandam, religione celebrem fontem exhibens, cujus ſalutaribus riuulis peregrinam hanc, nobilemque balſami ſtirpem inſigniter profeciſ-

ſe,

se, etiam adversa christianæ pietati pectora non diffitentur.

Periisse autem in Palæstina jamdudum balsamum, publica magis fama diuulgatum est, bellis atrocibus cum ipsis hortis cultores perdentibus. Periit sanè frequentius in Aegypto, quia proregibus qui paucis annis ad clauum imperii sedent, sæpè nihil minus quàm balsamum curæ est: præsertim ex quo lignum eius, & fructus, & liquorem copiosius Arabia suppeditavit. Cæterùm quod olim de Palæstina Theophrastus, id de Aegypto multò magis accipiendum est, sylvestre in ea Balsamum nusquam repertum. Nec favet satis plantæ regionis habitus, quippe quæ non collibus acclivis; sed ab utraque Nili ripa in planitiem æquatur.

Διαφέρειν αὐτὸ ἑαυτοῦ τραχύτητι, καὶ μήκει, καὶ ἰσχνότητι, λέγεται γοῦν τὸ λεπτὸν, καὶ τριχῶδες τοῦ θάμνου, θεριστόν. Ἴσως, διὰ τὸ εὐχερῶς θερίζεσθαι ἰσχνὸν ὄν.

Præstans à se ipso asperitate, & tenuitate. Dicitur itaque tenue, & capillaceum fruticis, demessile; forsan quia facilè demetatur, gracile existens.

Scribit eadem Abensina, & يختلف بالخشونة و الطول و الرقه præstat, inquit, asperitate, altitudine, & exilitate sua; quamvis interpres Latinus verba hæc omiserit. Atque hanc etiam in ramis Arabici Balsami varietatam facilè deprehendet, quicunque fascibus illius Meccano itinere in Cahirum delatis, manus oculosque admoverit: imò vel uno in fasce differentes amplitudine, asperitate, atque exilitate frondes agnoscet. Quamvis enim verè Theophrastus, ὅσα τὴν οἰκείαν χώραν λαμβάνει, μᾶλλον δύναται τὰ γένη διατηρεῖν: magis servare genera sua posse, quæ familiarem sibi locũ nacta sunt. Asperior tamen, etiam constante sibi specie, balsami habitus fuerit, si parcior aridam terram humiditas temperet, aut de tenuiore alimento plus justo subducant, illa ut cum poeta loquar

---- *æstivi radiantia tela diei.*

Nutrimentum item æqualem sicci humidique misturam haud obtineat. Lætius balsami incrementum est, cum frequenti cultu, sylvestrem, ut ait Maro, animum exuit. Ἀδροτέρα γὰρ εἰργασμένων ἡ βλάστησις: plenior enim magisque conferta cultorum germinatio.

Accedit etiam magnitudini plusculùm, quotiescunque succi plenum terræ altricis uber, jam rariorem, humidioremque materiam efficit. Exilius conspicitur, & capillacea surculorum tenuitate facilem tonsuram admittit, quod minuta sobole propagationem sui consequitur. Hoc robustioris pariter stirpis notam exhibet, nec sylvestrium moris adhuc oblitæ, quibus inter alia tribuit Theophrastus, ἐν πολλοῖς εἶναι, καὶ μικρὰς τὰς μονίμους ἀρχάς: numerosa obtinere, minuta germinum permanentium principia. Quæ verò Plinius hic de balsami speciebus adstruit, optimè expendit Cl. Salmasius, vir summus, quem in exercitationibus ad Solinum operæ est consulere ipsum

Τὸ δὲ ὀποβάλσαμον λεγόμενον ὀπίζεται ἐν τοῖς ὑπὸ κύνα καύμασιν ἐντεμνομένου τε-

δηρο

σιδηροῖς ὄνυξι τοῦ δένδρου ῥεῖ δ' ὀλίγον, ὡς καθ' ἕκαστον ἔτος μὴ πλεῖον ἢ ἓξ ἢ ἑπτὰ χοέας συναθροίζεσθαι. Πωλεῖται δ' ἐν τῷ τόπῳ πρὸς διπλοῦν ἀργύριον.

Opobalsamum verò dictum excipitur sub canis ardoribus, incisa ferreis unguibus arbore. Fluit autem modicum, sic ut singulis annis non plus quam sex aut septem congii colligantur. Venditur in loco (quo nascitur) argenti duplo.

Iam liquorem balsami proprium, quem communi ὀποῦ succi nomine compellatum innuit Dioscorides, in quo censu habuerint veteres, optimè traditum est à Theophrasto. Nam cum proposuisset insitum plantis humorem, τῶν μὲν πάχος ἔχειν μόνον ὥσπερ τῶν ὀπωδῶν: τῶν δὲ καὶ δακρυώδη γίνεσθαι, καθάπερ ἐλάτης, πεύκης, τερμίνθου, aliorum crassitudinem tantum obtinere, ut in succulentis: aliorum etiam in lacrymæ modum gigni, ut abietis, pini, terebinthi, & similium. His subiungit olibanum, & myrrham, quandoquidem & ipsa, inquit, lacrymę sunt: itēque βάλσαμον, καὶ χαλβάνην, balsamum & chalbanam, & si quid aliud tale. Hæc eadem εὔοσμα benè olentia scribit, utpote quæ πιότητα τινὰ, καὶ λίπος, pingue quid habent, & unctuosum, exactiore coctione discussis partibus aqueis, à quibus odorati halitus obtunduntur.

Δάκρυον itaque sive lacryma est balsami succus, sed lacryma pinguis, & oleaginosa, adeòque ab ipso protinus ortu, γάλακτι γλισχρῷ παραπλήσιος, lacti viscido, ut refert Strabo, similis. Imò resina est opobalsamum, quam à gummi, (quod ipsum lacrymis pariter annumerat Eresius senex) pinguior, & oleosa magis substantia distinguit. Hinc resinarum in modum, & oleo promptè miscetur, & in flammam ignis contactu facilè sese explicat. Dudum in lucernis adhibuisse opobalsamum veteres, & ex iis Eliogabalum perditæ prodigalitatis principem, auctor est Lampridius. Inter Christianos item dynastas Constantinum imperatorem; sed sacros in usus, & religionis venerationi dicatum. Abensina, & cum eo recentiores Arabes omnes, elicitam balsami resinam دهن dohen nuncupant. Qua voce, licet, ut supra scripsi, aliquod illini, injungique aptum exprimant, adeòque pinguem, & oleagineum liquorem: imo unguenta ipsa, ut balaninum, cyprinum, myrthinum, liliaceum. Non erat tamen, cur interpres latinus eam olei magis vocabulo designaret, quod الزيت zeit, communi loquendi usu; non dohen nuncupatur: idque etiam de Græca βαλσαμελαίου voce habendum est.

Hanc itaque substantię conditionem exactissimè refert his quem asserimus Arabici balsami liquor. Lacryma enim est; sed resinosa, facilè tum oleo miscibilis, tum inflammabilis igne. Non tantum postquam à genetrice planta depluit; sed in ramulis etiamnum, & seminibus obhęrens, γλισχρὴ, tenax, & lenta, quæque cum eliquata est, turbida visciditate lactescens conspicitur.

At liquor hic, primùm ipsius naturæ providentia hominibus innotuit,

com

cum salutari quadam excretione succi redundantis onere se levaret, quemadmodum in picea, terebintho, lentisco, similibusque consuevit. Notavit rem inter priscos auctores Theophrastus, qui veluti myrrham, & olibanum; sic opobalsamum etiam αὐτομάτως γίνεσθαι, sponte fieri, tradidit. Id verò cum paucum admodùm, & lacrymas salutares expetentium desiderio minimè sufficiens sit, ars sedula naturæ imitatrix, partim perita corticis incisione, partim succulenti seminis expressione, partim caloris ministerio liquorem proliciendo, majorem eius copiam sibi comparavit.

Incisionem arboris balsamici declinante jam æstate in Palęstina, & Aegypto peractam fuisse memorat Dioscorides,

.... rapidos cum Syrius ignes
Exserit .... Abensina بعد طلوع الشعري post ortum canis id factum confirmat, tempore satis huic operi convenienti. Tolerabilior enim tunc circa plantàm mora, cum spirantibus ab Aquilone jucundis auris, æstus aeris mitescit; cum succus à sole, dum circa Tropicum æstivum versatur, optimè concoctus, validusque etiamnum calor est, qui spiramenta balsami laxet, & exsuperantem humorem ad exsudandum compellat. Non obligant se tamen Ephemeridum legibus Arabes. Nam cum stirpes balsami validas possideant, æstatem præterea sex mensium spatio productam, non semel; sed sæpius eas ad lacrymas fundendas incitant. Percussas quoque in Palæstina ter omni æstate fuisse refert Plinius, cum maior esset succi colligendi auiditas. In Aegypto, vel mense Martio artificem plagam admiserunt. Nec summa tantum flagella petunt incisores; sed etiam stipitem, atque ut Theophrastus loquitur, καὶ τὰ στελέχη, καὶ τὰ ἄνω.

Instrumentum quo cortex balsami solvebatur, ungues fuisse ferreos, tradit cum Theophrasto Dioscorides. Abensina simpliciter ويشرط بحديد vulnerari ferro scribit. Vsi aliàs vitro antiqui, & ut Iosephus testatur ὀξέσι λίθοις acutis lapidibus. Arabibus recepti sunt eburnei cultelli, ut minus penetrabile, minusque noxium vulnus faciant. Nec ferrum tamen odit natali in solo educata arbuscula. Ab eo enim quemadmodum superfluorum amputationem; sic plagam etiam, quæ clementi impulsu corticem tantum dividit, absque discrimine patitur. Itaque de validiore ferri vi, accipienda Taciti verba, & de uulnere quod in lignum, & medullā, adeòque vitalia adactum fuerit.

Facta corticis solutione, sequitur lentæ, tenuique ploratu manantis lacrymæ collectio, eaque non paucis ab illato vulnere diebus; sed vt Theophrastus meminit ὅλον τὸ θέρος, ęstatis decursu toto. Stillantem à planta liquorem vasculis, & conchis parvis, ut ait Strabo, exceperunt veteres; defluentis eiusdem aut hærentis absterfionem lana perficientes. Abensina يجمع ما يرشح بقطن colligitur, inquit, id quod exsudat gossipio. Faciunt idem Arabes, nec dubium munditer sic haberi, & inquinamen

quinamentis minus obnoxium fieri.

Per feminis expressionem collectum olim opobalsamum, nec purum satis, nec sincerum fuisse, non difficulter persuadeat Plinius, qui misturam eius cum stillatitio, adulterii crimine infamat. Recepta magis subsequentibus seculis opobalsami per ignis operam collectio, ramusculis & sarmentis demessis, & aquæ incoctis. Prodidit eam dudum ex Arabibus ipsis Mesuè, clarissimus Medicus, & Damasco patria locis balsami natalibus propinquus. Certiùs eandem asserebat, è primariis Cahiri Medicis, Ahmet Habibus Lusitanus, Cl. Ludovici Mercati olim auditor, qui repetita peregrinatione Meccam, & finitimas al Iamini provincias lustrarat, & maximam liquoris partem elici ramis, frondibusque plantæ (quo tempore plenior est, gemmulisque prominentibus formosior) demessis, concisis, & contusis. Demitti eos in vasa ampla, aqua à subiecto igne jam calente plena: tumque leni decoctione, pinguem, acriumque succum aquæ summum petere, quem cochlearibus curiosè separatum, calentem adhuc vasis lagenisque recondunt. Cum nihil amplius in aquæ superficiem effertur, exemptam congeriem, ut superstes humidi resinosi portio, violenta compressione elidatur, torculari subiici. Qui decoctione blanda sic eductus est liquor, eum postquam per ætatis veluti gradus ad vigorem pervenit, tum qualitatibus, tum agendi viribus stillatitio proximum esse; tenui tantum amariusculi saporis, & fragrantiæ remissioris discrimine relicto. Sequioris autem conditionis commemorabat, quod à coctione frondibus expressum, valida coactione terreis simul partibus propulsis. Facilius denique, citiusque sic opobalsamum colligi, quam lento guttæ ploratu, non tam ob succi levitatem, quàm ejusdem in ramulis etiam extremis foliorumque neruulis singularem ubertatem, secus atque in aliis plantis, resinas propinquis in montibus eliquantibus, obtinere deprehendimus. Apud Indos, quid in odoratis hujusmodi resinis colligendis fiat, à Monardo jamdudum, aliisque recentioribus proditum est.

Sed revertimur ad Dioscoridem, qui de stillatitio locutus cum Theophrasto οὐκ εἶναι πολὺ τὸ ῥέον, non esse multum, inquit, id quod fluit, cum singulis annis, non plures, quàm sex septemve congii colligerentur: quæ non immeritò Cl. Salmasio mira videntur. Quamvis enim Alexandri Magni ævo, quo Theophrastus vixit, in utroque Palæstinæ paradiso, quatuordecim hemichoeæ; id est, septem congii annuo proventu complerentur; vero tamen similius est, longè majorem eius copiam fuisse Dioscoridis ætate, qui vel paulò ante Plinium vixit, vel eidem, ut eruditis quibusdam visum, σύγχρονος fuit, cum non Græcis tantum, & Asiaticis; sed Romanis, vigente iam cum imperio luxu, expeteretur: adeòque ex re ipsa lucri certitudo publicam magistratus curam excitaret, & Dioscoridem hic, non quid opobalsami annus tempore suo tulerit; sed quid Theophrastus scripserit,

ſpectaſſe. Non minus ſuſpectum eſt, cum de Aegyptio loquitur Abenſina, interpretem Latinum quinquaginta librarum mentionem facere vſque ad ſexaginta, quod pondus parum abeſt à ſeptem congiorum menſura, quam regiis Paleſtinæ hortis cum Theophraſto adſignarat Dioſcorides. Equidem ſummam hanc non determinat codex Arabicus Medicæus; ſed apertè, ما يجاوز في السنة ارطال, non permeant in anno aliquot libræ. Eſt autem retolo, Giggeio quidem libra duodecim unciarum; in hodiernis tamen Aegypti Fagamiis ſeu Aromatopoliis, pondus centum & quadraginta drachmarum. Itaque cum nihil hic determinatum agnoſcam, hortique al Matahariæ non adeò laxum ambitum ſciam, interpretis veſtigia nec ſequor, nec aſſequor. Equidem Plinii æuo, abundantius apud Iudæos opobalſamum proveniſſe, dubium ex eo non eſt, cum validiores, majoreſque ſcribat tunc fuiſſe plantas, & ter omni æſtate percuſſas. Largior item ſeculis ſequentibus copia reperta eſt, cum ex Aegyptiis fundis, ut refert Anaſtaſius bibliothecarius, templa Romana centum & ſeptuaginta Opobalſami libris, Conſtantini imperatoris beneficio fruerentur: quamvis probabilius ſit, cum Aegyptus alendo balſamo parum idonea ſit, neque alibi quàm intra Matahariæ conſeptum plantam educaverit, aſſiduo cum propinquis Iamini populis commercio, liquorem illius prædiis Aegyptiis affluxiſſe.

Quid Arabes tandem? apud quos, licet odoratæ huius reſinæ annuam συλλογὴν, certa definire menſura non liceat; inſignem tamen eos opobalſami proventum hodiè poſſidere, tam emolumentum arguit ingens, quod ex locatis balſami arbuſtis ad Seriffum redundat; quàm mercatorum multitudo, qui ſingulis annis, in Perſici, Turcicique imperii provinciis illud diſtrahunt. Ex eo verò minimum eſt τὸ αὐτόῤῥυτον, quod ſponte naturæ laxato, ruptoue cortice manavit: exiguum item tenuior ſtillatitii per inciſionem educti portio, & veluti flos, regiis tantum, magnorumq; procerum manibus deſtinatus. Major autem eius, quod repetito caudicis frondiumque vulnere fluxit: præcipuè quod ignis miniſterio comparatum, cujus maximam colligi partem Habibo auctori acceptum refero. Longè profectò ampliorem Opobalſami copiam Arabes promerent, ſi Europæorum ſtimulis ad culturam numeroſarum ſtirpium eius incitarentur. Nunc quandoquidē ſuccedaneis antidota inſtruere uſus obtinuit, adeoque pauciſſima Opobalſama expetantur, & cognoſcantur, ſatis habent Arabes, ſi tantum odorati huius ſucci colligant, quantum magnatibus ſatis eſt, & facilis emptor abducere denuò, venumque præbere poteſt. Oblatum illud tamen ultrò Venetis mercatoribus, ſæpè cum in Aegypto degerem vidi, neque inopiam eius incidiſſe memini, præterquam in publicis provinciæ turbis, quæ Anno cIↃ. IↃC. XXXI & ſequentibus, Arabes & Seriffum involuebant.

Olim ut cum Theophraſto refert Dioſcorides, argenti duplo rependebatur

batur, cum prodiga odorum voluptate deliniti mortales, non capillis tantum; ſed toto corpore unguentis maderent: cum eadem in potus adderent, & in caſtris quoque miles, pulverulentas, cuſtodiiſque horridas aquilas unguentis corrumperet. At non ea Perſas hodiè, Turcaſque vexat inſania, quibus in Valetudinis ferè commodum Opobalſama placent. Fœminæ cultus ſui cauſa rarò eadem admittunt, liguſtro, Stibioque contentæ: non ignaræ, tunc ſe magis placere viris, cum minus olent. Defunctorum tamen honori aliquid Opobalſami datum novi, non corpori univerſo; ſed locis putredinem ſpirantibus cum goſſipio admoti. Moderatum itaque rei apud Arabes pretium, quæ nec avidè adeò diripitur, neque in numeroſarum hodiè plantarum fœcunditate, poſtquam ignis opera addita eſt, adeò laborioſè, difficulterque conquiritur, ut Coſmus noſter in Cahiro, cum fortè copioſiùs adferretur, mercatore pecuniarum indigo, libram opobalſami, ſcutato nummo comparare ſibi potuerit.

Ἔστι δὲ καλὸς ὀπὸς ὁ πρόσφατος τῇ ὀσμῇ εὔτονος, καὶ εἰλικρινὴς, καὶ μὴ παροξίζων, διάχυτος, λεῖος, στύφων, καὶ δάκνων μετρίως.

Eſt autem bonus ſuccus, qui recens, odore validus, & ſincerus, & non ſubacidus, facile ſolubilis, lævis, adſtringens & mordens modicè.

Subjungit porrò Dioſcorides, quæ ſucci balſamici bonitatem, & virium adeò incolumitatem arguant. Ac primo quidem πρόσφατον laudat, ſive recentem. Optimo jure! quis enim haud fateatur calidiora eſſe, ſpirituumque pleniora, quæ ortui ſuo proqinquiora ſunt? Nec tamē hic recentiſſimū, & á matre ſua etiamnum calentem laudat, quem veluti maris, terrarumque ingens intervallum nobis denegat; ita nec idoneam ſatis adverſus morbos operam præſtare poſſe conſtat, utpote qui πνευματικώτερος, ut cum Ariſtotele loquar, partiumque nondum á calore inſito mitigatorum multitudine ἀκατέργαστος: turbidus adeò, & digeſtionis ulterioris indigus.

Alexius Comicus eleganter,

> Ὁμοιότατος ἄνθρωπος οἴνῳ τὴν φύσιν,
> Τρόπον τινὰ ἔχει. Τὸν γὰρ οἶνον τὸν νέον
> Πολλή γ' ἀνάγκη καὶ τὸν ἄνδρα ἀποζέσαι
> Πρώτιστον, ἀφυβρίσαι, καὶ καταρθύσαι, πάλιν
> Σκληρὸν γενέσθαι ----

Similimam, inquit, hominis, & vini naturam quodam modo eſſe. Vinum enim nouum, & hominem, valdè neceſſum eſt deferveſcere; primùm omnium ſordes & ſpumam ponere; tandem aſperum fieri. Idem in hac nobili reſina obtinet, quæ tunc demum nativam indolem exſerit, quando ingeniti caloris auxilio ſuperfluorum impedimenta abiecit, ut recens hic nobis ſit, non quod nuper collectum eſt Opobalſamum; ſed quod á peracta digeſtione qualitatum ſuarum perfectionem adeptum eſt, ex craſſo tenuius, ex turbido clarius evaſit, poſt albidum, & vireſcentem, aureum colorem induit.

Alterum, quod in liquore noſtro requirit Dioſcorides, eſt τῆς ὀσμῆς ἰσχυρία odoris validitas. Hæc enim Galeno judice, certum præſtantis integræque naturæ argumentum in medicamentis præbet, adeòque ſubſtantiæ aeriæ, & igneæ vigorem ſpondet. Acutiſſimus autem in ferveſcente odor eſt, quippe quem acris admodùm, & fervens halitus vehit: mitior jam digeſti: debilis, & obſcurior in eo, quem τοῦ χρόνου ἄδικος ἰσχὺς, iniqua temporis vis, ut Sotades loquitur, ſenectuſque labefactavit. De odore Opobalſami, nil adeò mirum prædicant, quos hic ſequimur principes auctores. Dioſcorides lignum eius εὐῶδες, benè odoratum ſcribit, ipſumque adeò ſuccum τῶν μύρων σύμμασι, ſpiſſamentis unguentorum addi. Galenus balſamum partium tenuium aſſerit ἕως τῆς εὐοσμίας odoris uſque bonitatem. Inter Arabum proceres Abenſina [illegible] ſpeciem odoris rutaceam pronunciat. Theophraſtus odoræ jucunditatis apud priſcos arbiter optimus, Ὀποβάλσαμον διαφέροντι φαίνεσθαι κατὰ τὴν εὐοσμίαν. Opobalſamum præſtans quid videri, odoris ſeu bonitate, ſeu vigore. Ramos item & fructus balſami, odore valdè ſeu grata, ſeu valida judicat. Neque Hercules iniuria. Nam cum lacrymas arborum omnium reſinas fundentium, εὐόσμους benè odoratas appellaſſet: inter reſinas verò terebinthinā εὐοδεστάτην, odore gratiſſimā: quidni balſami liquor ipſi pręſtans quid, & excellens viſum fuerit? qui utcunque terebinthinæ odorato halitu cognatus admodum ſit, fragrantiam tamen, etiam cum notæ optimæ non eſt, ſpirat omninò majorem, adeòque inter odoratas merces, in priſcis myropoliis eximiam. Priſcis dico, quibus apud Theophraſtum σπουδαιότατα τῶν μύρων, elaboratiſſima unguenta, Cinamomo, ſtyrace, nardo, amomo, cypero, myrrha, croco, iride, cardamomo, amaraco, loto, anetho, ſimilibuſq; componebantur, adeoq; opobalſamum, nō optimis, & fragrantiſſimis; ſed vel mediocriter olentibus unguentis adulterari potuit, ut in Dioſcoride clarum eſt. Cumque non odore tantum jucundo placeret; ſed medendi quoque virtute, nulli antiquitùs cognito remedio opobalſamum cederet, quid miremur, ſcripſiſſe Plinium liquorem hunc ſuavitate, utilitate, pretioque tam inſignem, omnibus odoribus præferri? Flavium quoque Ioſephum balſamum τῶν ἐν Ἱεριχοῦντι τιμιώτατον, rerum in Hierichunte obviarum pretioſiſſimum exiſtimaſſe? Non hæc tamen impellere Clariſſimum virum, Petrum Servium debuere, ut opobalſamum laudatis hoc ævo præcipuis odoribus præferret, quibus locellos ſuos dum farcit delicatior ſexus, non ineptè ſibi videtur,

—— ceu nectare poto
Efflare ætherei immortalia munera ſucci.

Diſuadebit enim rem omnem quiſquis diſcernendis odoramentis, non tantum rationis trutinam; ſed benè temperatum quoque ſenſum attulerit. Mihi quidem ſelectius opobalſamum odoranti (odoratus autem ſum frequenter,

quenter) eximiam ſemper, fragrantiam ingeſſit optimi olibani, myrrheque ἀνώσμια ſuperiorem. Non eam tamen, quam ſimplicis vel ambræ, vel moſchi eminus perceptis odoribus prætulerim, quos geſtantiū corpori, aut veſtimentis conciliant. Non jucundis Hermeticorum, qui hodiè, multis liquoribus: ne ſupra Sambac quidem Arabum, & Ab el moſchi ſeminum quamvis magis obviorum, ſuaveolentiam extulerim. Habeat opobalſamum limatiſſimo Theophraſti judicio præſtans quid, & odore excellens, ſed inter ὑγρότητας δακρυώδεις, lacrymales humiditates, quales abietis, pini, terebinthi, lentiſci, olibani, myrrhæ, & ſi quas hujus ordinis alias Ereſia Suada recenſet, longè retro actis ſeculis cognitas.

Cæterùm odora ſucci balſamici gratia, non eodem gradu ſenſui humano blanditur. Summam in eo perhibent, quem pollens viribus ſuis natura ſponte excluſit, virtutum omnium perfecta collectione pretioſum. Validior item, magiſque jucunda ſpirat in tenuiore, & puriore parte illius, qui ab artifici plantæ vulnere manavit: minor in craſſiore, quæque cum fæcibus ſuis diutiùs colluctata. Suaviſſimus Opobalſami odor quem vegeta juventus ſpargit: languidus & immitis illius, quem ſenecta iam ætas cōfecit, verè Ariſtophani ὥσπερ βωμὸς, καὶ ἐργαστήριον τῶν κακῶν, velut ara, & ergaſterium malorum. Norant etiam antiqui, majorē eſſe eiuſdem fragrantiam, ſi lacryma ſemen præceſſiſſet; à ſummis potius virgulis, quàm imo caudicis prodiiſſet, iiſque in aprico magis & collibus, quam umbroſis, & oriente ſole averſis locis educatis. Gratius ſemper, & clarius Opobalſamum obſervavi, quod pedes, aut eques è Mecca attulerat; quàm quod longo itineris tractu, cameli dorſo vehementiùs agitatum fuerat. Nec dubium mihi ullum, regionum quoque diverſitatem, odoris aliquod diſcrimen olim peperiſſe, quum Sagadinum Opobalſamum Aegyptio, aliiſque in Palæſtina naſcentibus Galenus prætulerit.

An autem idem Sagadinum Arabico noſtro, præſtantius odore fuerit, non facilè curioſis ingeniis dederim. Quamvis enim cum propinquis Indis aſſiduo commercio, non parum odoratę mercis Arabes colligerent; propria tamen ſylvarum ſuarum odorifera fertilitate, nulli exteræ nationi quicquam invidebant: maximè Sabæi, apud quos, teſte Plinio, captis è mari & ſylvis quæ venderent, maximè opes Romanorum, Parthorumq; ſubſidebant. Cum itaque balſamum eo loco ſponte natura producat quo deliciis mortalium odoratis educandis, & perficiendis, tum ſolem habet faventem, tum uberem benignamque terram: quid hæſitemus, plantam hanc in eadem ſummam naturalium qualitatum perfectionem conſequi? De virtute, cuius experimentum nobis facere libuit, dubium nullum: qua veteris è Palęſtina opobalſami laudes, non implere tantum videtur; ſed etiam tranſcendere, ſi vires attendimus, qua peſtilenti contagio reſiſtit. Inficias tamen ire nolim, opobalſamum Arabicum in patrio ſolo indiligen-

tiùs

tiùs asservatum, longoque rursum itineris ductu, fervido soli negligenter expositum, citius lentescere, adeoque tum odoris fragrantis ἔκλυσιν, tum facultatum propriarum detrimentum incurrere posse.

Tertia bonitatis nota Dioscoridi sinceritas, εἰλικρίνεια, quâ non tam claritatem arguit, perfectioris digestionis comitem; quàm substantiæ liquoris simplicitatem, rei alienæ subdolis misturis adversam. Hoc verò titulo, non illud solum accipimus Opobalsamum, quod stillatim planta suppeditavit; sed etiam quod è frondibus ramulisque ignis ministerio comparatum est; saltem ut prius, nulla heterogeneorum accessione vitiatum sit. Genuinus enim balsami succus est, non secus atq; arundinis suæ saccarum, substantia, qualitatibus, agendique facultatibus idem, & viribus ipsis stillatitio proximus, si ritè artifex ignis opera usus fuerit.

An genuinum item, sincerumque sit opobalsamum, quod semina geniali succo adhuc turgidula suppeditant, ambiguum reddidere veteres, qui misturam eius cum stillatitio ex ramulis reprehêderunt. Ego simplicem eos puruinque seminis liquorem abecisse minimè existimo, apud quos adulteratum habebatur, non quod integræ naturæ est; sed quod alieni consortio fœdatum. Equidem substantia illa pinguis, & aeria quæ ramulos imbuit, eadem est cum resina quam complectitur semen: adeoque non temperamenti solum; sed etiam effectuũ quos recenset Dioscorides, ratione similis. Primam quidem præcipuamque agendi vim lacrymæ tribuit; proximam tamen semini. Non quia caloris minus spiritumque seminalis succus possideat; sed quia terreis involucrorum partibus impeditus, exserere virtutem non ita possit. Verè Theophrastus, semina κυριώτατα καὶ πρῶτα τῆς φύσεως ἔργα, præstantissima refert & prima naturæ opera, illiusque τελειώσεως, iam perfectæ, non intra rudimenta nobilium functionum balbutientis: quippe quæ non calidi tantum vitalis; sed formarum ipsarum compendia sint. Igitur ut ramuli recentes, ita succi plena balsami semina, siquidem Spagyricis laboribus exercitatum nanciscantur artificem, Opobalsamum dabunt, tam suavi odoris halitu; quàm virium excellentia saluberrimum, jurèque Aristotelis illud hic obtinebit, ἐπιτελεῖν τὴν τέχνην, ἃ ἡ φύσις ἀδυνατεῖ, perficere artem, quæ natura non potest.

Quartò, laudabilis Dioscoridi balsami succus ὁ μὴ παροξίζων, qui non subacidus. Quemcunque enim talem gustus deprehendit, propriam temperamenti symmetriam non obtinet. Detrimentum hoc non una; sed plures accersent causæ: fitque cum liquorem planta per ætatem jam affecta tulerit, eundemque protinus ab initio ἐλλείψει δυνάμεως τοῦ πέττοντος, languore facultatis coctricis haud perficit, aqueas frigidasque partes, non discutientis, non resolventis. Aut optimum alioquin succum, difflata pingui & aeria substantia, fervor ambientis exhausit. Denique vasis ab Opobalsami vetusti fæcibus non purgatis, recentes lacrymas sordidus cultor immiserit

miserit

miſerit, vitioſam hanc qualitatem paulatim induit. Mihi quidem balſami ſuccus, qui ſapore ſic affectus fuerit; haud dum obſervatus, crediderimq; proniorem in hanc mutationem fuiſſe, quem Aegyptus olim, & Palæſtina, temperatiores quam Arabia provinciæ, dedere. Commune quidem eſt, dum a recenti ploratu effervelcit Opobalſamum, calorque inſitus heterogenea diſpellit, ut vaſis recluſis, acrem admodòm, & acidum vaporē naribus propinqu s ingerat, quam ſubſequens exactior concoctio ſenſim mitigat. At nævus, de quo auctor noſter, non vigorem inſiti calidi; ſed labem eiuſdem, & impotentiam arguit.

Quintum eſt, quod in bono balſami ſucco exigit Dioſcorides, ut ſit εὐδιάλυτον ſolvi facilis, aut liquari. Sic enim interpretantur vocem hanc, Attica eruditione viri principes, alias neque rei, neque auctori ſuo ſatis vindicandam. Hoc ipſum autem eſt, quod veluti ſincerum deinde commendat idē Dioſcorides, quodque aquæ, aut lacti inditum χεῖται ταχέως, funditur celeriter, & ut ex eodem hauſerunt Arabes ſcriptores, Serapion, & Abenſina, ſolvitur ſubitò ينحل بسرعة. Neque abs re hanc probandi liquoris conditionem expreſſit Anazarbæus. Quiſquis enim eiuſmodi eſt, ſenſum guſtantium facili penetratione celeriter afficit, & ut cum veteri loquar Poëta,

—— per caulas omne palati
Diditur, & raræ per plexa foramina linguæ.

Imò quod pluris eſt, gravibus in morbis expeditum, deſideratumque viriū ſuarum ſpecimen præbet. Improbus itaque fuerit, quando potiore ſui parte, ſpiritu ſcilicet, & calore deſtitutus, terrenoque impeditus lentore, nec facilè dilabitur, nec tenues corporis meatus ſubire valet.

Addit his bonitatis indiciis λειότητα, lævitatem Dioſcorides. Etenim cum humiditates plantarum, ut jam ante propoſitum, alias ſimplici craſſitudine conſiſtere tradiderit Theophraſtus, alias autem in lacrymæ modū gigni. Balſami ſuccum non aqueis illis; ſed pinguibus atque oleaginoſis annumerat, quorum proprium eſt, lævitatem rebus aliis, & lubricitatem inducere. Hoc itaque nomine liquorem innuit, etiamnum recentem, palatum, parteſque quas imbuit, pingui lubricitate lenientem. Sequioris verò conditionis, qui craſſior, & ſpiſſitudine nimia digitos ungentis difficulter ſequitur.

Poſtremò, laudabilis Dioſcoridi balſami ſuccus, στύφων καὶ δάκνων μετρίως, qui adſtringit, mordetque mediocriter. Equidem cum nobilis hæc reſina, inimicum humano temperamento calorem non obtineat, guſtum non niſi blandè afficit, & modeſtè. At Dioſcorides ἄγαν θερμαντικὸν, ſuccum balſami maximè calefacientem conſtituit; ſed hactenus, ut ligno, propriiſque fructibus conferatur. Nam ut in ligno parum, plus in fructibus caloris percipitur; ita plurimum eius in ſucco dominatur. Optimè tamen

Gale-

Galenus, & hyperbolen Dioscoridis veluti coerceens, balsamum calefacere, & siccare excessu secundo scribit. Liquorem quidem subtiliorum esse partium, quàm ipsa planta, non adeò tamen calidũ, quemadmodum quidem existimarunt. Iam enim experientia satis cognitum erat viro diligentissimo, balsami succum in nullo affectu, qui calore validiore indigebat, evidenter opitulatum fuisse, quod vim ægritudini parem non afferret. Insistit præceptoris vestigio Abensina, cumque ligno similem temperamenti normam adhibuisset, Opobalsamum ipsum, in principio calidorum tertii ordinis reponit, additque cum Galeno, و ليس فيه من الاسخان ما يظن non esse caliditatem in eo quam arbitrantur. Placidus igitur quà mordicandi, quà stringendi in balsamico liquore effectus, quemque in senectâ ætate vel exiguum exhibet, vel nullum.

Atque his bonitatis signis conspicuum sæpè observavi, quod etiamnum felix eius proventu Arabia suppeditat Opobalsamum. Erat enim, quantũ in tanto locorum intervallo fieri potest, virium suarum integritate recens, suavi adhuc odore validum, nõ heterogenei cuiusdam accessione adulteratum, clarum etiamnum, haud subacidum, facilè solubile, læuum, modicè adstringens, & mordens.

Δολοῦται δὲ ποικίλως: οἱ μὲν γὰρ χρίσματα μίσγουσι αὐτῷ, ὥς τὸ τρεβίνθινον, κύπρινον σχίνινον, σούσινον, βαλάνινον, μετώπιον, μέλι, κηρωτὴν μυρσίνην, ἢ κυπρίνην ὑγρὰν λίαν.

Vitiatur autem per fraudem variè: sunt enim qui unguenta ipsi miscent, veluti terebinthinum, ligustrinum, lentiscinum, liliaceum, nucinum, metopium, mel, ceratum myrthinum, & ligustrinum valdè humidum.

Variè per improbos emptores corrumpi solitam balsami lacrymam, καὶ πολλὴν δέχεται κρᾶσιν, multamque capere misturam, nec in Græcia adeo, nisi rarò, sincerum vendi, vetus Theophrasti querela est. Quid Dioscoridis deinde, aut Plinii ævo, cum ingeniosus disperdendis unguentis luxus, in tantum suaderet augere liquorem? Cum parum esset unguentum sumere, ni bis die, terque, ne in corpore evanesceret, renovaretur. Cum expeterent homines, quibus singulas corporis partes, atque etiam vestigia pedum tingerent: transeunte fœmina odor invitaret etiam aliud agentes, metuq; proscriptionis latentes proderet: denique parietes balinearum unguentis spargerent, & temperarent solia. Ridicula voluptate, etiam cum honestissima judicaretur. Fœtor, inquit Satyricus,

Numquam non mortalis erit mortalibus, unde
Exierint, & quo tendant discetur odore.

Superabat tamen hominum perfidiam summorum principum studium: iidemque illi, qui herbarios suos in Creta insula alebant imperatores, per præfectos suos, quibus Aegypti, & Palæstinæ regimen comiserant, genuinum Opobalsamum ad antidotorum compositionem facilè consequebantur.

quebantur. Adeòque Galenus, inter optima alia quæ ſyntaxis nobilium medicamentorum exigebat, & mel hymettium, & Opobalſamum Romæ olim obvium fuiſſe teſtatur.

Hodiè cum tanto ambitu non expetatur, non ea libido Arabes quidem vexat, ut ſalutarem lacrymam alieni ſucci fraudulenta miſtura vitient. At Cahirum poſtquam allata eſt, in ampliſſima urbe tot ſycophantarum manibus diſtracta, non uno modo redditur deterior. Frequenter Cypria, Arabicave terebinthina miſcetur, fraude, ut minus noxia, ita non difficulter cognoſcibili. Sic enim affectum, non per ſtillas; ſed lento veluti fili tractu delabitur, odore debili, minuſque ſuavi, turbidum aſpectu, colore pallidius difficulter ſolubile, denſando lacti ineptum, atque inſtillatum veſtimentis, adhæſu tenaciore ſeſe jungit. Memini, & oleum zacconis à perfidis hominibus hic uſurpatum, quod veluti claritate, coloriſque flavedine; ſic vulnerum jungendorum efficacia, ſucci balſamici æmulum. Eſt autem zaccon in Hierichuntis planitie naſcens pruni ſpecies, folio anguſto, & ſpinoſo, fructu myrobalano citrino ſimili, ex quo contuſo, vinoque prius irrotato, Arabes, & qui Solymis commorantur religioſi viri oleum dictum exprimunt. Dolus tamen facilè detegitur. Nam nec odor in illo, qui cum Opobalſamo vel comparatione dignus ſit, nec lactis portionem ullam cogit, quamvis ſapore aſperum, & adſtringens. Innatat liquorum aqueorũ ſummo olei inſtar communis, vel ſtipatum, vel in radios concuſſu diſtractum. Laneis veſtibus inditum, ſeſe latius diducit & profundiùs inſinuat, vixque eluendam iiſdem maculam impingit. Itaque permiſtum Opobalſamo, tum fragrantiam eius minuit, tum reliquis omnibus notis induit, quibus per olea & unguenta corruptus balſami ſuccus, à Dioſcoride mox deſcribetur. Tentatum idem oleo ex Mauritania, quod plurimorum annorum decurſu ſpiſſius redditum, conſiſtentia, colore flavo, vulnerumque levandorum efficacia, lacrymæ balſamicæ aliquantum ſimile. Cæterùm cum aliis indolis ſuæ ſignis ab eadem plurimùm diſcrepet, vel mediocriter in Opobalſami δοκιμασίᾳ verſatus, vitium additum agnoſcet.

At veteribus in magna unguentorum aviditate, maior adulterii libido fuit: eratque obſcuriſſimum vitium ſi terebinthinum miſcerent, aut lentiſcinum: manifeſtius ſi mel, cuius ſapor latere non poteſt: evidentiſſimũ ſi liquida cerata: nequiſſimum item Plinio ſi gummi adderent. Pro cerato autem liguſtrino, cur Pliniana imitatione, ceram Cypriam verterit latinè Ruellius, cauſa nulla fuit. Optimè Abenſina Dioſcoridis ſententiam expreſſit, cum balſami liquorem depravari ſcriberet, cerâ in oleo liguſtrino ſoluta, بشمع مذاب في دهن الحنا. Liguſtrum enim communiter el henna, Arabibus dictum. Plures etiam Opobalſami fraudes ſe didiciſſe profitetur Galenus, & per quas vel peritiſſimis imponi potuerit; ſed quas hominum impoſturas veritus, in publicum proferre non ſuſtinuerit. Tales

ex pini, terebinthi, abietis, pistacei stillaticiis liquoribus, oculata manus facilè concinnabit. Tutus nihilominus ab errore fuerit, quisquis in his technis consilium Galeni sequetur, & non simplici auctorū lectione contentus, velut ἐν Σιβλων ἐργάτης, in locis, quibus Opobalsamum lectissimum obvium est, non semel; sed sępius illud examinabit. Qui partem optimi liquoris, vel ipse indè secum detulerit, vel per amicos spectatæ fidei, sibi conquisiverit: denique alias hoc nomine celebres lacrymas, cum sincero illo comparaverit, non de manifestis minus qualitatibus, quàm agendi viribus solicitus. Melius de posteritate meretur Dioscorides, qui signa proponit, quibus adulterantium dolos deprehendamus. Pergit enim, & Ἐλέγχεται δὲ ἀκριβῶς ὁ τοιοῦτος. Ἐπιςαγεὶς γὰρ ὁ ἄκρατος εἰς ἱματίου ὕφος, καὶ ἐκπλυθεὶς, κηλῖδα οὐ ποιεῖ, οὐδὲ σπῖλον. Ὁ δὲ δεδολωμένος προσμένει.

Arguitur autem facilè qui talis. Instillatus enim sincerus in laneum pannum, & elotus, maculam non facit, neque notam: qui verò dolo vitiatus, immanet.

Discrimen itaque primum sinceri opobalsami, & olei unguentisque corrupti, quod sincerum vestibus instillatum, lotione sic auferatur, ut macula, vestigiumque non amplius oculis observetur. Contrarium enim obtinet in vitiato, quia vestimentis exceptum penitiùs se insinuans, & diffundens, vix delebilem lotione maculam exprimit. Hæret itaque pura lacryma, & quo suscepta primitùs fuit orbe, persistit; mox si calida eluatur, eximitur prorsus, & aboletur: si relinquatur, discussa parte tenuiore, minor indies evadit, jamque siccior ob calorem ambientis, etiam digitorum impulsu facilè resolvitur, & separatur, nulla superstite sui nota. Promptissimè tamen lotione tollitur opobalsamum, quod a recenti ploratu tenvius: non ita facilè quod visciditatem majorem adeptum est. Optimè suggerente Theophrasto, τὴν γλισχρότητα ἀντιληπτικὴν εἶναι: visciditatem apprehendendi vim obtinere: longè difficiliùs abscedit succus, qui plurium annorum decursu, terebinthinæ lentorem acquisivit. Quamvis per ætatem spissior liquor, cum eius gutta minus adhuc laneum textum subeat, resiccatus deinceps, nullo negotio dispellatur, neque indicium sui proferat. Abensina paucis; sed abunde ad mentem Dioscorides, فانه ينقي لا يفعل الحبه quando eluitur (qui sincerus est) non parit maculam. Nam quæ subiicit in Latina versione interpres, de conservanda soliditate eius in aqua, & ablutione à gossipio, sive Cotto ut scribit, textus Arabicus non habet.

Peius implicuit Ruellius eos, qui cum fontes ipsos Pedacii accedere non potuerint, riuulis eius iam turbidis, labra rigarunt. Nam cum allata Dioscoridis verba latinè transtulisset, Merus (balsami succus) in laneam vestē fusus, neq; maculam facit, neq; si eluatur notā relinquit; vitiatus autem inhæret. Hæc, totidem verbis in vulgarem sermonem versa, dederunt ansam exploraturis opobalsamum, vt sibi persuaderent, non instillandum id esse per singulas guttas, sed liberali manu largius infundendum:

imò

imò craſſum ex lana, villoſumque centonē, eodem penitiùs imbuendum. Sic denique exceptum liquorem, maculam facere non debere; ſed totum in ſpiritum, ſuavemque halitum diſſolutum petere cœlum, neque exuvias corporis, aut reſiduum ex ſe næuum relinquere. Poſtremò, illibatæ ſubſtantiæ ſuccum non inhærere: ipſumque adeò Proſperum Alpinum, cum Opobalſamo Arabico ad metam hic conſtitiſſe, utpote quod abſolvere planè ab inhæſionis crimine vix potuerit.

Sed hæc nihil ad Dionyſium. Quid enim apud Dioſcoridem noſtrum clarius, quàm ἐπιστάζειν requiri balſamicæ lacrymæ, non ἐπίχυσιν, ut ſtilletur ſupra laneam veſtem, non ut effundatur, cum eam in probationibus ob pretii magnitudinem largiùs prodigere minimè deceret: excuſationemque adeò Ruellius nullam hic inveniat. Multò minus, quod inconvenienti metatheſi, τὴν ἔκλυσιν, elotionem, quam Dioſcorides præmittit, â maculæ inductione ſejunxerit, retuleritque ad vocem σπίλου. Vnde inſedit animis diſceptantium opinio ſincerum Opobalſamum maculam non parere. Sed miſſo ex alieno παροράματι profecto errore, adſevero maculam induci veſtimentis, etiam ab optimi nobiliſſimique Opobalſami gutta. Qui enim ſecus fieri queat? cum & ſpiſſitudinem obtineat hic ſuccus, & colore quem obtinet proprio ſe repræſentet, ad quem delendum veteres lotionem exigunt. Hoc igitur ipſum eſt, quod Dioſcorides reſpexit, ſcilicet elui poſſe â ſincero opobalſamo contractam maculam, quam qui ſine ablutione totam in ſpiritus abire contendunt, illi palàm cum Ariſtophanæo Socrate, ἀεροβατοῦσι, ambulant in aere.

Cæterùm quæ maculæ, eadem & inhæſionis ratio habenda. Neceſſe enim eſt ſuſceptam lanea veſte lacrymam inhærere, quæ tota pinguis per naturam, tota viſcida exiſtit: eoque tenacius inhærere, quo lentor eiuſdem per ætatem magis increvit. Attamen quicquid eius adhæſit, non dilatabit ſeſe, & majore indies fœditate olei inſtar diffundet. Non ſic permanebit, quia adhibita lotione expurgari queat. Atque hoc ſignum, quo ab oleis omnibus intactum ſe demonſtrat opobalſamum, in Arabico puro clariſſimè refulget, utpote cujus macula, ſiquidem recentior liquor fuerit, ſimplicis calidæ contactu facilè tollitur. Neque aliter de hoc gnoriſmate judicavit Proſper Alpinus, utique poſtquam debito modo & tempore factis experimentis cognoverat, delebilem eſſe incorrupti ab oleis opobalſami nævum. Nam ipſum quod attinet pannum, Arabes quidem è lino, ſerico, goſſipio, piliſque caprarum contextum, promiſcuè in lacrymæ probatione uſurpant, nec dubium, facilius eam ſic abſcedere: quamvis etiam in laneo ſinceritatis fidem exhibeat.

Γάλακτι δὲ ἐπιςαγεὶς πήγνυσι τοῦτο, ὅπερ δεδολωμένον οὐ δρᾷ.

Lacti verò inſtillatus denſat illud, id quod dolo corruptus non efficit.

Ac ſiccis quidem corporibus inditum opobalſamum, hoc ſpecimine ſince-

ritatem suam tuebitur. Subjungit porrò Dioscorides, quid liquidis instillatum præstet idem, & primo immissum lacti. Refert itaque simplicem balsami liquorem lac cogere, idque vitiatum haud efficere, eximia sanè & singulari sibi facultate. Nam veluti proposito jam indicio, juxta cum aliis lacrymatis, resinosisque succis, ab oleorum mistura intactum se convincit; ita lactis condensatione propriam magis naturam, indolemque manifestat. Hæc verò condensatio, non de coagulatione propriè accipienda est, qua lac per admisti coaguli particulam, veluti gelu vinctum hæret, figiturq; totũ; sed de spissiatione, & condensatione partiũ lactis, opobalsamo concrescenti propinquarũ, quam cum Prospero Alpino, debilem, imperfectamque coagulationem haud immeritò nominare libet. Equidem compactionem illam, quæ coaguli facultatem æquaret, etiam in recenti admodùm, optimoque balsami liquore nunquam factis experimentis cognovi, quamvis haud exiguam lacti portionem cogeret. Nec veterum quisquam hanc coaguli energiam, opobalsamo literarum monumentis tribuit, aut ratio assignavit ulla. Quomodo enim pares afferant compingendi vires, quæ tam dissimilis sunt naturæ? Miscetur enim lacti coagulum promptissimè, utpote eidem homogeneum, & Aristotele quoque finitore, Γάλα ἔχον ἐν ἑαυτῷ πῦρ, lac habens in se ignem. Itaque factu facilimum est, cum sale subtilissimo, spirituque πηκτικῷ familiarem sibi substantiam quaqua versum penetrent, eamque sibi alligent undique,

—— ut liquefactæ coagula durent.

At non ea balsamicæ resinæ conditio est, quæ pinguis, & aeria, nihil magis quàm rerum aquearum conjugium aspernatur: adeòque lacti cominùs instillata, non illi se miscet; sed celeri motu per summum eius explicita, tenuem veluti in telam diducitur, tumque partim frigidi contactu, partim exhalante repentè spiritu debilitata, si quid roboris superest, quo cogat, aut denset, in propinquas sibi lactis partes tantum diffundit. Neque adstringendi facultas, sub qua concretionis opera plurimùm proficit, singularem in Opobalsamo ἰσχὺν sortita est, quam optimo illi non nisi mediocrem Dioscorides adscribit.

Accedit, eundem usurpare verbum πήγνυσι, cui optimè respondet Arabicum illud اجبل : eoque non simpliciter τὸ ἐμπιτυάζειν, coaguli instar congelare; sed latioris significati complexu, quamcumque compactionem, concretionem, condensationemque passim Græci scriptores exprimunt. Aristoteles, πᾶν τὸ ὡρισμένον, καὶ τὸ συνεστηκὸς, ἢ μαλακὸν, ἢ σκληρὸν, ταῦτα τῇ πήξει ἐστί. Rem omnem, ait, determinatam, & consistentem, aut mollem, aut duram, concretione talem esse. Cumque de particularibus sermo est, πήγνυσι τὸ μέλι ὑπὸ ὕδατος, spissari densarive mel ab aqua: τὸν ὀπτόμενον κέραμον πήγνυσι ἐξιόντος τοῦ ὑγροῦ: coctum fictile compingi exeunte humido. Vtitur eodem frequentius Theophrastus, cumque de resinosis loquitur liquoribus

quoribus, non eandem, inquit, omnium esse horam τῆς ἐντομῆς, καὶ πήξεως, incisionis, & concretionis: copiosiorem esse item humidi fluxum, in iis, ὧν αὐτόματος ἡ πῆξις, quorum sponte facta est condensatio. Denique hinc ipsum, de quo agimus balsami succum, Strabo, ἀναλειφθέντα εἰς κογχάρια λαμβάνειν πῆξιν, receptum parvis conchis, acquirere spissitudinem scribit. Quæ cum ita sint, & vel in optimi opobalsami gutta, mira illa coaguli vis nec sit, nec persistere queat, qua subditi lactis magnam quantitatem parva mole veluti congelat, atque immobilem efficit, nec Dioscorides, atque Avicenna, quicquam eius sigillatim exprimant, non est quod Pliniũ, multa hic ἀκυρολόγως proferentem, de propriè sic dicto, perfectoque coagulandi effectu interpretemur.

Causam condensationis qui communiter expendunt, ad partium lactis balsami succo subiectarum exsiccationem, cum Aristotele respiciendũ monent, qui verè sanguinem fibris carentem, οὐ πήγνυσθαι ὅτι οὐ ξηραίνεται, non concrescere dicit, quia non siccatur: ipsamque πήγνυσθαι ξηραίνεσθαι πῶς, concretionem esse exsiccationem quodammodo, sive ea manifestam humidi consumptionem excitet, sive ἄδηλον διαπνοὴν & impèrceptibilem. Efficit eam tam calor, quam frigus. Calor quidem humorem absumendo; frigus calorem expellendo, cum quo pars humidi tenuior pariter facessit. Neque obscurum est, utrumque obtinere in balsamico liquore, qui calore suo portionem lactis tenuiorem discutit, eodemque mox exhalante, prævalente iam frigido siccoque elemento, partem propinquam lactis cogit, ipsumque pariter concrescit. Optimè Hermetici πῆξιν corporum naturalium, insito iisdem sali, tanquã propiori causę tribuunt. Accipiendum autem hic sal γενικῶς, pro substantia misti terrea, à calore plurimùm attenuata, per quam aptitudinem consequitur, promptè & ipsum concrescendi, & aliena quoque corpora, quibus humore, spirituque mediantibus communicatur, similem in modum afficiendi. Ita saccharum, chalcanthum, nitrum, discusso per quem diluebantur humore supervacuo, tum ex se coagulantur, tum ea quibus condimentum præbent, densant secum, atque indurant. Hoc ipsum itaque Opobalsamo congenitum sal, dum evaporat odoratum eius sulphur, concrescit, sibique conjunctas affinitate naturæ lactis partes colligit, ac constipat.

Cæterùm hanc densandi lactis proprietatem, non eodem semper vigore possidet balsami resina. Potentius agit quæ recentior, quia terreas partes concretionis auctores, calor vix dum rerum potitus, in ordinem haud redegit, atque ut cum Chymicis loquar, Mercurius spiritusve acidus, salium subtilissimorum vehiculum, nondum ab insito sulphure satis domitus. Debilior actio est, cum acquisita humidi nimia visciditate, vires suas expedire terreę partes nequeunt: lentoque iam phlegmate, veluti compedibus induta salia, ὁρμὴν naturalem, impetumque non promunt. Major autem

hæc

hæc cogendi lactis potentia, in Syriaco veterum Opobalsamo fuerit, an in Arabico nostro sit, non satis liquet, cum alterius defectu comparatio facultatum fieri nequeat. Mihi probabilius, Syriacum his viribus præcipuè polluisse, cum in temperatiore productum climate, partium frigidarum pusculùm possideret, nec clementior calor spiritum salium hospitem immoderatiùs exigeret.

Actio ipsa condensationis, haud iisdem absolvitur monumentis temporis. Celerior est, cum tenuior balsami liquor, adeoque solutu promptior, viribusque penetrandi instructior. Tunc enim vix peractâ ἀποζέσει, nondũ cœnum suum á cœlo distinxit, spiritusque digessit, salibus tartareis aspersos.

Tardiùs ergo fit concretio, quum per causas contrarias mora fit. Abensinæ interpres vetus, experimentum, inquit, olei balsami est, congelatio lactis, statim, cũ super illud destillatur. At codex Arabicus Medicæus, particulam, statim, non habet; sed διαῤῥεῖσθαι, دهنه اجماد اللبن ادا قطر منه على لبن Pinguedo eius cogit lac, quando stillat ab eo super lac.

Ἔτι ὁ ἀκέραιος ἐπιχυθεὶς γάλακτι ἢ ὕδατι χεῖται ταχέως, καὶ γαλακτοῦται, ὁ δὲ δεδολωμένος ἐπιπλεῖ καθάπερ ἔλαιον συστρεφόμενος ἢ διαχεόμενος ἀστεροειδῶς.

Amplius qui sincerus, infusus lacti aut aquæ funditur celeriter, fitque lacteus: at per fraudem vitiatus innatat sicut oleum, conversus, & diffusus in modum stellæ.

Tandem quid communiter aquæ, & lacti inditum præstet Opobalsamum sincerum, persequitur porrò Dioscorides. Hic verò effectus tanti est apud Arabes, ut vel eo solo evidenter se proferente, indubitatæ bonitatis liquorem emptoribus eius spondeant. Ac primò quidem sincerum balsami succum, aquæ aut lacti immissum, celeriter fundi scribit; quibus ex amussim respondent Abensinæ verba, ينحل بسرعة solvi cum celeritate, ut momentum rationis vix habeat interpres latinus, cur receptissima verbi significatione posthabita, non solutionis; sed mistionis in aqua & lacte meminerit, quo sensu dum ab orbita veri non parum secedit, ducit etiam secum in plexus, quotquot in eandem sententiam concedunt: quibus opinionem peperit, jungere sese intimè lacti & aquæ opobalsamum, eademque viribus suis undique imbuere, id quod à veritate alienissimum est.

Quamvis enim hoc dem, promptè misceri aliis, quæ facilem admittunt solutionem; id hactenus tamen concesserim, ut sint ὁμοιομερῆ, quæ coire debent, & substantiæ cognatione invicem devincta. At ea lacti, & aquæ cum Opobalsamo non intercedit. Nam cum hoc aeriæ, spirituosæque substantiæ plurimùm possideat, lac & aqua frigidioris elementi viribus prævaleant, difficilis semper, & infirmus concurrentium nexus est. Itaque si cominus aquæ aut lacti balsamica gutta admoveatur, non mergitur, non miscetur; sed simul atque utrumvis contingit, in summo sese æquore diffundit, ac dilatat. Ex alto si destilletur eadem, pondere suo abrepta mer-

mergitur quidem; sed mox superficiem repetit, atque in eam se expandit.

Funditur ergo pinguis hæc lacryma; sed funditur ταχίως celeriter. Quãvis enim resinosi liquores alii, per aquę superficiem sese explicent; nullus tamen, vel antiquitus, vel hoc primùm æuo cognitus, tam expedito, tamque celeri motu, aquæ lactisque summum occupat. Conferantur sinceri ac recentis opobalsami, tum ex abite, pino, & terebintho resinarum in aqua & lacte expansio, patebitque clarissimè, quàm

—— n.l tremulis facere artibus bædi
Consimile in cursu possint, & fortis æqui vis.

Tanta enim in dissolutionis velocitate differentia est, ut balsamici liquoris guttula recens, momento quasi temporis diffundatur, quo resinæ reliquę non nisi lento passu prorepunt. Accedit huic celeri solutioni amplior dilatatio, cum vel vnica opobalsami lacryma, cyatho satis capaci receptam aquam, tenui pellicula totam obvelet. Cur autem aqueis liquoribus inditum hoc medicamentum celeriter disiiciatur, non satis, fateor, explicitũ est. Vero tamen simillimum videtur, cum recentis huius succi colliquatio, nulla vel arte, vel agitatione indigeat, fieri eam ob motum partium spirituosarum & calidarum, naturali dissidio contactum aqueorum aversantium. Hæ, dum velut è cẽtro per radios ad circumferentiam abripiuntur diducunt ilicet, distrahuntque secum liquorem ipsum, cui amico naturæ fœdere conjunguntur. Itaque diminuitur hæc actio, cum in eodem, ut poeta loquitur Carus,

—— minutatim vires, & robur adultum
Frangit, & in partem peiorem liquitur ætas.

Abscedunt enim paulatim ea, quæ Hippocrates ὁρμοῦντα σώματα nominat, sicque lentore suo præpeditus succus, ad expansionẽ redditur difficilis: maximè si robore suo jam defectum opobalsamum, aquæ aut lacti intensius frigidis instilletur.

Cæterùm dissolutionem balsamicæ resinæ, excipit eiusdem condensatio, cuius ratio præcedentibus jam exposita. Huic conjungit Dioscorides τὸ γαλακτοῦσθ, lacteum fieri: signum eximium, quodque succi concretionem pari velocitate comitatur. Nam simul atque in membranulam hic extensus est, non aureus amplius, non flauus; sed manifesto pallore decolor conspicitur. Tunc verò styli cuspide recollecta gutta, (nam colligi dissoluta integrè potest) etiam evidentiore candore lacteum succum exprimit. Nec deest mutationi ratio. Nam ut in humano corpore, florem naturalis coloris leve spirituum deliquium carpit, & per ægritudinem aliquam repente ingruentem, nitor ille,

Ac fulgor teneris qui radiat genis
Momento rapitur ——

Ità hic aureum opobalsami splendorem spirituosi sulphuris effluxus lacteo pallore commutat.

Ha-

Habet itaque hæc lacryma, vt præ reliquis hactenus cognitis resinis celeriter soluatur, ampliter dilatetur, & coloris etiam citam insignemque mutationem subeat. At igne elicitum è juniperi baccis oleum, simili facultate præditum conspicitur, cum celeri motu ipsum quoque per aquam diffundatur: inventique à curiosis hominibus liquores, qui tum lactis aliquid cogere, tum aquis infusi lacteum candorem æmulari cernebantur. At hæc non efficiunt, ut vel balsami liquores diversos nobis præbeant, aut in genuina lacryma suspectam integritatis fidem reddant: facilèque patimur, junctim possidere Opobalsamum, quæ in aliis seorsim occurrunt, & singula. Sint enim quorum maculæ promptè lotione tolluntur, quæ lac coagulant, quæ celeriter in aqua liquantur, quæ colore lactescunt: imò quæ manantibus tam à temperamento, quàm à tota, ut cum Galeno loquar, substantia facultatibus paria præstent. Opobalsamum tamen aliud genuinum habendum non est, quam resinosus ex ipsa balsami planta succus. Qui probus vtique fuerit, si viribus suis etiamnum pollet, adeoque sua vem ligni fructuumque suorum odorem spirat, linguam mordicando atque adstringēdo mediocriter afficit. Sincerus item, si maculam pariat lotione delebilem, lac cogat, denique aquæ aut lacti immissus celeriter fundatur, extendatur, albescat.

Sub jungit porrò Dioscorides succum balsami dolo vitiosum olei instar innatare, converti, atque in stellæ modum expandi. Confirmat idem, & verbis propemodùm iisdem Abensiua, cum scribit.

المغشوش يطفوا مثل الزيت و يجتمع او يتفرق فيصير بمنزلة الكوكب

Innatat (adulteratus) sicut oleum, & se colligit, & summum occupat, idq; fit similitudine stellæ. Nam cum recentis legitimique Opobalsami gutta quaquaversum exporrigatur, occupetque celerimè oram vasis omnem, haud reperit quo se proferat vlterius, adeoque nullis distractum radiis, simplici continentis corporis ambitu definitur. Ne senio quidem languidior balsami liquor olei volutatus in aqua exhibet. Nam in frigidam coniectus petit fundum; in calida, modicè dilatatur: in fervidam missus, discussis ilicet spirituosis reliquiis, vix dissolui amplius potest. Memorabile itē quod addit hic Dioscorides,

τῷ δὲ τοι χρόνῳ ὁ ἀκέραιος παχυνόμενος ἑαυτοῦ χείρων γίνεται. Πλανῶνται δὲ οἱ νομίζοντες τοῦτον ἀκέραιον ἐπισταγέντα ὕδατι χωρεῖν εἰς βάθος πρῶτον, εἶτα ἀναπλεῖν διάχυτον.

Cum tempore verò sincerus crassefactus, se ipso deterior fit. Hallucinantur autem qui existimant, hunc sincerum super aquam stillatum, petere fundū primùs, deindè in summum meare, facilè solubilem. Refert eadem ex auctore nostro Abensina, totidemque verbis,

يغلط من يظن ان الخالص اذا قطر على الما يرسب اولا في عمقه ثم انه يطفوا عاليا و يصير منحلا

Errat

Errat qui existimat sincerum, cum stillatur super aquam descendere primùm in fundum, deinde remeare super eam, estque hic sine solubilitate, ac bonitate. Purum itaque balsami succum, ætatis melioris decursu iam crassefactum, fieri deteriorem, verè nimis, ac seriò fatetur Dioscorides, ut Crateti vetustissimo Comico meritò applaudendum sit, qui

Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε τέκτων οὐ σοφός.
Ἅπαντα δ' ἐργαζόμενος ἀσθενέστερα.

Me, inquit, tempus incurvavit, faber haud bonus, omnia quippe efficiens imbecilliora.

Quid igitur? non incolumes permanent in genuina balsami resina, notę illæ à Dioscoride nobis commendatæ, quibus indolem eius ad veri obrussam exigimus? Ita iis sane videatur, qui proposita junctim signa, pro differentia nobis obiiciunt, εἰδοποιὸν speciem rei constituentem, quæ Porphirio præceptore, ἄλλο, οὐκ ἀλλοῖον, alium, non diversum efficiat Opobalsamum, non magis admittat & minus, non ætatis, temporisque mutationibus obnoxia sit, vt varietas quidem in calorem, saporem, odorem, innatationem, aliasque notas cadere queat, non queat in maculæ delebilis productionem, lactis concretionem, celeremque liquationem. Sed hæc plura sunt, & majora, quàm vt iis capiendis Opobalsamum par esse possit. Nam cum liquor hic non sit in æternarum substantiarum censu, quibus, ut verè docuit Aristoteles, τὸ ἐνδέχεσθαι τοῦ εἶναι μηδὲν διαφέρει, esse & potentia non differunt; sed propter communem caducis materiæ labem, corruptioni subiectum. Necessum est, ut in se ipso habeat, cuius ductu post exortum suum abeat ad occasum, & fortuitorum etiam occursu rapiatur eodem. Quemadmodum autem optimum factum, collectis balsamici succi facultatibus & affectionibus, ab aliis eundem curiosè distinguere, cuius non secus ac de plantarum partibus aliis sensit Aristoteles, οὐκ ἔστιν ἀκριβὴς ὁ λόγος, non est satis exactè cognita substantiæ ratio; sic iniquum est, qualitates naturales, quæ seorsum spectatæ, ne propriæ quidem sunt, in formarum essentialium ordinem, redigere.

Sed revera in nobili hac resina, nihil est quod vim temporis, adeoque ætatis effugiat: nihil quod locorum, cultusque varietate, mutationem accidentium non admittat: ut quæ coloris, odoris, saporisque discrimen invehunt causæ, varient pariter, intendant, remittant qualitates, actionesque reliquas. De crassitie, per quam sincerissimi alioquin succi conditio redditur deterior, fatetur Dioscorides. At hanc duo consequuntur: adhęsio scilicet in pannis pertinacior, quæ deinceps elotionem secum trahit operosiorem: tum solutionis, expansionisque difficultas, veluti in allatis superius abundè expositum. Neque aliter de lactis condensatione sentiendum est, sive hanc viri docti à temperamento deducant, sive totius naturæ viribus acceptam referant. Nam terreæ partes, acquisita per senectutem

E hu-

humidi visciditate illaqueatæ, quò se exporrigant, tanto minus reperiunt, quanto major spissitudo liquorem compingit. Nec constantiores hercules sunt, manantes à tota substantia facultates, ut crebrò nimis in alexipharmacis, catharticis, aliisque pretiosis medicamentis experimur, & salutaris scientię parens ἐμπειρία dudum detexit. Credant itaque Dioscoridi citra exceptionem fidei probatissimæ testi: credant Abensinæ, qui disertè.

للعتيق فلا قوة له الا ادني قوة يسيرة

In condensato antiquo, non est, inquit, robur partium, quod sit robur efficax: sciantque balsami etiam purissimi liquorem, per varios ætatis casus, quamvis externus fortuitorum impetus non accedat, notis quotquot obtinet omnibus, varium se præbere, atque ut cum Aristotele loquar ἀσθενῶς ἔχειν.

Porrò explodit Dioscorides errorem eorum, qui sincerum quidem; sed longiore tempore crasse factum Opobalsamum prius fundum petere arbitrabantur, deinde sursum remeare, facilèque dissolui. Nam quodcunque hujus conditionis est, aucto jam frigidioris elementi pondere, fertur deorsum, etiamsi non eminus; sed cominus aquæ inditum fuerit, & citra validum proiicientis impulsum. Tum verò, si partibus aeriis non dum penitùs destitutum, languidè, tardèque sursum nititur, tardè soluitur, nec tenuem undique in telam panditur; sed olei instar, intra exiguum orbem coercitū, innatat. Quod si spirituosis partibus fortior concretio vim extremam intulerit, non sursum contendit, perque summum aquæ deducitur; sed in fundo persistit, & ut Pythagorei olim sentiebant, ἐν Διὸς φυλακῇ in Iovis carcere.

Sed hic Plinius nobis in pleno cursu remora obiicitur, qui succum balsami probatum in aqua sidere, scriptum reliquit. Hunc Saladinus sequitur, & Setus, & quotquot posthabito substantiæ Opobalsami examine, simplici auctorum assertione ducuntur,

— *ceu nervis alienis mobile lignum.*

Mihi quidem Plinius etiam inter eximios scriptores locum suum retineat; minimè tamen Dioscoridi atque Abensinæ in materiæ medicæ πραγματείᾳ præferendus. De quorum illo satis dixero, si cum Galeno dixero, πολλὰ τοῖς ἔμπροσθεν ὑπὲρ αὐτῶν γέγραπται καλῶς· ἀλλ' ὑπὲρ ἁπάντων οὕτως οὐδενί multa vetustiores (de simplicibus medicinis) benè scripsisse; neminem tamen omnium æquè benè de omnibus. Alter ingenio, judicioque princeps, quemadmodum de salutaris scientiæ præceptis; sic de remediorum usitatiorum facultatibus, non minus probanda edidit, quam

Pythia quæ tripode ex Phœbi, Lauruque profatus.

Quærant, per me licet, viri docti, quo dissentientem Plinium, cum præstantissimis auctoribus in gratiam reducant. Ego mille mendis, erroribusque fœdato scriptori manus haud commodo, cujus maculis delendis, se vix parem agnoscit eruditorum phœnix, Salmasius. Dioscoridi nostro præter

ex-

experientiæ certissimam fidem abundè patrocinatur ratio, quæ pinguem aeriamque lacrymam, quamdiu nativam servat indolem, summum aquæ occupare debere, (nisi externa vis deorsum cogat) tam superantis elementi viribus; quàm recentium omnium resinarum exemplo, penitissimè convincit. Igitur maculam oleorum instar non facere, lac densare, celeriter diffundi, olei instar haud innatare, propositę a Dioscoride balsamicę sinceritatis notæ, cum in Arabico simplici dohen balesan, quamdiu provectioris ætatis vitio nondum exhaustum est, optimè omnes se manifestent, necessariò relinquitur, eundem omninò esse cum illo, quem veteres agnoverunt, suavem è Palæstina, pretiosumque balsami liquorem.

His expensis pergit ad Xylobalsami, & Carpobalsami, adeòque ligni fructuumque balsami examen: & lignum, inquit, quod Xylobalsamum vocant, probatur recens. Enimvero de junco, calamoque aromatico quod scripsit Theophrastus, παρακμάζειν ταχὺ, citò à vigore suo desciscere, de balsami surculis meritò fatendum, qui nisi recentes sint, ob facilem partium tenuium dissolutionem, quas tum fervidius Arabiæ clima, tum sub acriore sole longius deindè iter imminuit, conceptæ de se virtutum expectationi, Europæis raró satisfacere possunt. Addit laudari λεπτόκαρφον, surculo tenui præditum. Hoc enim ipsum illud est, ut superius explicitum, cuius vegeta magis natura, nec dum cultu diuturniore effœminata, quodque succo meliore perfusum. Πυῤῥὸν, εὐῶδες, τραχὺ, πνέον ὀποβαλσάμου, suave olens, rufum, asperum, idque externa corticis scabritie: denique opobalsamum spirans, quia sic inditium exhibet certissimum propriæ stirpis, roboris item præsentis, & unguentis apud veteres nobilioribus aptum erat, quibus incoquebatur. Prostant hi opobalsami surculi, notisque allatis optimè respondentes, in Venetis, Siculis, Hetruscis, & Massiliensium emporiis, iiq; probatissimi, si in Cahiro emantur recentes, & expeditior deinde ex Aegypto, breuiorque vento secundo navigatio contigerit.

Fructus præterea siue carpobalsami, necessarium incidisse usum refert Dioscorides, quoniam & unguentis adhibebatur, & immiscebatur antidotis. Eligendum autem monet ξανθὸν, siue id rufum interpretemur, siue flavum. Nam externo folliculi ambientis colore, surculis rubentibus fructus similis est, & intrinsecus, membrana succum melleum propriùs asservante, flauescit. Plenum denique, cum non corticum; sed inclusi potissimùm succi gratia carpobalsamum expetatur. Quamvis autem possibile non sit, vt idem ex Arabia in Europam transmittendum, desideratam ab utilissimo succo plenitudinem exhibeat, validis causis discussioni ejusdem incumbentibus, secus quàm olim contigit, cum in Palæstina, atque Aegypto, Græcis, Italisque hominibus obvium esset. Satis tamen in tanta locorum intercapedine, probabilis existimandus fructus balsami, qui nondum penitùs exsuccus, & arefactus deprehenditur; nec odore adeò proprio, saporeque destituitur.

Iungit Dioſcorides plenitudini carpoballami amplitudinem & pondus. Subeſt enim vtrique horum major odorati ſucci copia, qui veluti in minore fructu minor; ſit in leviore quoque magis abſumptus eſt. Magnitudinem ipſam haud exprimit Anazarbæus, diſſertè verò Theophraſtus, παρόμοιον θερμίνθῳ, καὶ μεγέθει καὶ σχήματι καὶ χρώματι, aſſimilem terebintho tradidit, magnitudine, figura, colore. Similem magnitudine: nam cum è duabus terebinthi fœminæ generibus, altera lentis ſpecie fructum edat, altera fabę, priori vtique non ineptè carpobalſamum comparaueris. Similem quoque retulit ſchemate fructum, quo ad rotundam ſe figuram componit. Similem denique colore, qui in extima membrana rufus apparet. Porrò carpobalſamùm guſtu mordax commendat Dioſcorides, & πυρωῦ, feruore ſiue acrimonia linguam feriens; ſed μετρίως, moderatè: quam vocē malè interpretes a guſtabili qualitate ſemotam, coniungunt odori. Nam ſuccus balſami, quamvis Dioſcoridi θερμαντικώτατος, maximè calefaciens dicatur; blāda tamen per ſe cùm adſtrictione, tum mordacitate guſtantem afficiat: blandius idem præſtiterit fructus, qui agendi viribus δευτέραν δύναμιν, ſecundariam potentiam adeptus eſt. Tandem opobalſamum redolere fructus debet, quoniam hoc involucris ſeminis largiùs, quâm reliquis partibus plantæ natura congeſſit: unde neque ita facilè diſſipabilis in eo fragrantia, nec debilis obſervatur, veluti in ſurculis, ſole acriore extenuatis. Neque adeò abs re Theophraſtus, ἰνώδες σφόδρα καὶ τοῦτο· καὶ μᾶλλον τοῦ δακρύου, carpobalſamum benè odorum & ipſum eſſe prodidit, & magis quàm lacrymam, utpote quod exquiſitius ab inſito calore ſubactum liquorem, ſpirituque plenum contineat; quamvis accuratiſſimus ſenex de præmaturo, admodumque recenti balſamico ſemine intelligendus ſit.

Cætera viſum quidem Galeno fuit, lignum fructuſque balſami adulterio haud obnoxia eſse: monet tamen ingenuè Dioſcorides, quid callidi olim impoſtores hic quoque auſi fuerint. Nam aſportari, inquit, è Petra oppido ſemen hyperico ſimile, quo carpobalſamum vitiatur, cognoſcique fraudem, quod illud majus ſit, inane, ἀδύναμον, facultate, viribuſque deſtitutum, πεπερίζον τῇ γεύσει, ſapore piperis. Cum verò non percepiſset Dioſcorides, quid eſset, quod per fraudem ſubſtituebatur; ſed cui id ſimile fuiſset, exiſtimarunt viri doctiſſimi, aut terebinthi ex Arabiæ Petra delati ſemen ſubſtitui potuiſse, quod veluti genuino carpobalſamo colore, figura, magnitudine; ſic lenticulari hyperici ſiliquæ diſſimile non eſt: aut ex eadem regione ſylveſtris balſami fructum ſupponi. Quorum alterutrum ſi ita fuit, innoxia ſanè fraus extitit, ob naturæ, virtutumque inter hæc ſingularem coniunctionem.

Sequitur naturalium affectionum deſcriptionem, actionum particulariū explicatio, variiſque in morbis profligandis utilitates ſummæ. Hanc etiam inter veteres optimè omnium, & diligentiſſimè recenſet Dioſcorides, cujus

veſtigia

veſtigia pari paſſu Arabum princeps preſſit. Orditur autem à liquore, cui δύναμιν ἐνεργεστάτην, vim efficaciſſimam tribuit, utpote qui maximè calefaciat. Hoc verò qua ratione determinandum ſit, habito ligni, fructuumque reſpectu, ſatis ſuperius ex Galeni, & Abenſinæ ſententia declaravimus. Inter particulares effectus, abſterſionis meminit, τῶν ἐπισκοτούντων ταῖς κόραις, eorum quæ tenebras pupillis offundunt. Quo nomine, licet innuere videatur ſordium remotionem, exterius è regione pupillæ ceratoiden oculi tunicam obfuſcantium: interpretandus tamen etiam de diſcuſſione excrementorum pituitoſorum, circa uveæ membranæ oras, & in ipſa pupilla obhærentium, cumque viſionis diſcrimine ſpiſſitudinem acquirentium. Imò, quid velit hic Dioſcorides optimè declaravit Strabo, cum Opobalſamum τὰς ὑποχύσεις ἀρχομένας, καὶ ἀμβλυωπίας ſuffuſſiones incipientes & hebetudinem oculorum ſolvere ſcribit. Apponitur oculi affecti palpebris, molli linteolo illitum: cumque medicamenta hypochymati exactius convenientia, nō ſolùm tenuius humidum diſcutere debeant; ſed etiam craſſefacta attenuare, atque indurata remollire; balſamica ſubſtantia tàm calore ſuo, quàm pinguibus reſinoſiſque partibus, malo oculorum enarrato modis omnibus egregiè opitulatur, ſaltem incipiens ſit affectus. Nam quæ pedem iam fixit ægritudo, ſine chirurgia tolli nequit. Addit Strabo, eandem λύειν τὰς κεφαλαλγίας θαυμαστῶς, ſolvere mirè capitis dolores. Neque enim obſtat, quod ſcripſerit idem, Arabes ſuaveolentium rerum uſu ſtupore corripi, qui graveolentium adhibitione removendus ſit. Etenim

Eſt modus in rebus, ſunt certi denique fines,

Vltra quos, citraque, vel ſaluberrima remedia vertuntur in perniciem. Rectè Heſiodus

Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίη δ' ἀλεγεινή.

Iuvat autem Opobalſamum, qua aſſumptum, qua exterius admotum. Aſſumptum, quia redintegrata cibi digeſtione, vaporum ad caput aſcenſus minuitur; admotum verò, quia collectos vapores diſcutit, & reſolvit. Matricis refrigerationibus porrò mederi teſtatur Dioſcorides, cum Cerato adhibitum roſaceo: menſtrua mulierum, ſecundinaſque ducere, & extrahere fœtus quæ partim calori, qui recentiore adeoque tenuiore ſucco magis penetrabilis: partim ſuaui eiuſdem halitui, qua uteri expultricem roborat, accepta ferenda ſunt. Rigores illita ſolvit, facta vaporum putridorum diſſipatione. Vlcera ſordibus fœda purgare, chirurgis cognitiſſimum eſt. Per os item acceptum Opobalſamum ventriculi facultatem concoctricem adiuvat, cietque urinas, undè inter calculos minuentia, eaque ſelectiora dudum inclaruit: quippe, quod non tantum penetrabili calore ſynagmata ſive concreta lapidoſa diſiungat; ſed contractam renum debilitatem, ſiccitatemque, unguinoſo madore temperet, & corrigat. Exhibetur hunc in finem utiliſſimè boli forma, quemadmodum in uſu te-

re-

rebinthinæ consuevimus, anonidis, aut lithospermi pulvere subactum. Convenit anhelosis, atq; ut inferius meminit Dioscorides ὀρθοπνοικοῖς, ęgrè nec nisi recta cervice spiritum ducentibus; quorum bronchis impacta lenta pituita, cum non simplicem tantum exsiccationem postulet; sed validam etiam abstersionem; ipsi præterea pulmones à putredine vindicandi sint, vix erit medicamentum, quod in hoc symptomate sublevando, Opobalsamo præferamus. Sumitur ad scopum hunc consequendum per os, radicū helenii pulvere permistum, & linctu pariter asperæ arteriæ insinuatum, oleo prius amygdalarum dulcium solutum. Exhibuerunt idem veteres in lacte, iis qui aconitum hauserant, ocyssimum venenorum, & quod non vanè è spumâ Cerberi natum fabularunt. Quin & à vipera demorsis: neq; alia hercules causa, quod balsamicum liquorem optimis quibusvis antidotis permiscuerunt. Quamvis etiam acopis addiderint, id est, medicamentis lassitudinem, dolorumque molestias eximentibus, & malagmatis sive indurata præter naturam emollientibus.

Verùm ut δραστικωτάτην δύναμιν, vim efficacissimam Opobalsamo; sic proximam potentiam fructui sive carpobalsamo tribuit Dioscorides. Hoc igitur, præter enarratos effectus omnes, quos præstat, etiam pleuriticis, peripneumonicis, tussientibus, potu datum benè facere scribit. Non tamen existimandum conferre posse, cum validæ inflammationes pleuram, pulmonesque insederunt; sed cum his, aut quiescentibus, aut remittentibus, purulenti sinus expurgandi sunt, corruptela partium inhibenda, faciles que ἀναχρέμψεις, sive expectorationes accelerandæ. Accedit ex iisdem utilitas ischiadicis, epilepticis, & vertiginosis, quotiescunque immodicè succrescens phlegma, partim absumendum, partim ad ureterum ductus derivandum, cerebrumque ipsum Hippocrati τοῦ ὑγροῦ μητρόπολις, siccandum, & corroborandum fuerit.

Postremò, lignum balsami quamvis minimum virium sortitum sit, usu tamen haud aspernendum esse concludit Dioscorides. Etenim adversus cruciatus, alvique tormina, tum cruditates, & venenatos serpentiū morsus auxiliari testatur, ex aqua decoctum, & potum. Imò βοηθεῖν τοὺς σπωμένους, juvare contractos: nam sive morbum frigidior nervosarum partiū intemperies invexerit, sive Hippocrate auctore ingentes πληρώσεις, ἢ κενώσεις, repletiones aut inanitiones, utique tam calore suo profecerit medicamentum, quo frigus inimicum oppugnat, & superflua discutit, quàm resinosa substantia qua convulsa relaxat. Capitis item vulneribus, cum Iride sicca aptum Xylobalsamum tradit, idque non de cutaneis tantum; sed gravioribus, adeòque ossium, meningum, ipsiusque cerebri divisionem inferentibus, habendum est. Nam ut ex auctore patet, arefacti Xylobalsami pulverem iridi mistum, denudatis capitis ossibus, & in quibus τῶν λεπίδων ἀναγωγῇ, squamarum eductio procuranda, usurparunt. Consuetum

id

id aliàs priscis Chironibus fuit, qui contusorum ossium separationi studentes, ex aristolochia, corticibus radicum panacis, Olibano, iride Illyrica siccos pulveres, tum aliis, tum cranio præcipuè læso inspergebant, cephalicos ob hoc ipsum appellatos, suadente pariter hoc auxilium medendi præceptore Galeno. Inutiles quidem eos judicat vir clarissimus Ludovicus Septalius. si ex Magati sententia rarò vulnera detegantur, calor partium naturalis foveatur, decensque puri collecto exitus paretur. Attamen haud rarò contingit, ut insignis partium sauciatarum debilitas, adeoque purulentæ sordis ingens proventus, & ob situm vulneris decliviorem effluxus excrementorum difficilis, majus ab exsiccantibus pulveribus propositis præsidium efflagitet. Efficacior tamen, & evidentior etiam ossibus læsis Opobalsami profectus est. Vtor eo, dum hæc scribo, in puero, cui temporum os dextrum ex lapsu, duplici fissura graviter læsum erat, felicissimo successu. Nam postquam exiguo, stellatoque terebello osse perforato, viã aperuissem coercito subtus puri, liquoris Arabici tepidis aliquot guttis, pini lacryma dilutis, & vulneri inditis, partium contusorum separationem, carnisque regenerationem, facili opera natura consecuta fuit. Subiicit his omnibus Dioscorides, spissamentis unguentorum Xylobalsamum esse adhibitum, neque id sanè inconvenienter. Cum terrea siccaque sui portione bibere liquidiora potuerit, simulque densare, & suavi etiam halitu gratiam unguentorum vel fovere, vel augere.

Hæ tam præstantium facultatum dotes, cum in Arabici balsami liquore, non tam meis, quàm Aegyptiorum, Arabumque crebris pariter, ac certis experimentis clarissimè refulgeant: cum notas etiam tam bonitatis, quã sinceritatis easdem ad amussim exhibeat; plantam denique genitricem, natura, atque habitu eandem sortitus fuerit, quam nobilissimi auctores descripserunt, quisquis illum genuinum veterum opobalsamum hauddum agnoscit, eum palam est, aut sensuum aut rationis impotentem esse. Iudicarunt idem, præter allegatos initiò, I.C. Scaliger, E. Cæsalpinus, G. Fallopius, I. Costæus, C. Clusius, M. Lobelius, P. Mattheolus, viri materiæ medicæ cognitione hoc æuo principes.

Cæterùm, vt olim antidotos celebriores componentibus, non rarò propter paucitatem deerat hæc gratissima resina; sic etiam hodiè, ob causas superiùs adductas, & ingentem Theriaces in tot urbibus componendæ quantitatem, paucissimis sufficit. Cogitarunt itaque viri salutis publicæ studiosi, quid opobalsami deficientis locum vicesque subire posset. Aptissimum judicantes, quod eidem substantiæ ratione cognatum, quod facultatibus, vel omnibus, vel saltem præcipuis proximum existit. Galenus summorum principum judicio, in antidotis componendis accuratissimus, absente balsami lacryma myrrham stacten adoptabat. Fuit hæc, vt disertè protulit Theophrastus, "ἐκ τῆς σμύρνης κοπτομένης ἔλαιον ῥέον, ex lacrimata recenter myrrha, jamque

jamque concreta pars tenujor, ejusdem contusione, & expressione eliquata. Dicitur oleum, quia fluida, oleique lentore prædita deprehendebatur: stacte item, διὰ τὸ μικρὸν στάζειν, quod paulatim stillaret: quemadmodum residuum ejus in offas convolutum, myrrha ficta, σμύρνη πλαστή. Miscebatur quidem aliàs myrrha Theriacæ; stacten tamen opobalsamo succedaneum constituit rei medicæ instaurator, quandoquidem hæc, positis partiū crassiorum impedimentis, tam resinosa substantia, quàm temperamenti harmonia, & actionum omnium æmula virtute, balsami liquorem propius attingebat. Nec fugiebat medendi præceptorem, quod aucta myrrha, myrrhinus odor antidoto conciliaretur, (qui displicuit Oddo) quia balsamicarū virium accessionem potjùs; quàm odoris consueti mutationem aliquam respiciebat. Imitabimur Galeni diligentjam, si myrrham selectissimam vini spiritu solutam, semotis prius terrenis fęcibus, spirituque caloris artifici gradu iterum abstracto, ad liquidjoris resinę modum, habitumve revocemus. Incedunt eadem cum Galeno via, qui cognitas hoc æuo pręcipuas resinas opobalsamo vicarjas cōstituūt. Tales ex Indiis allatę sūt Tolutana, & Peruana lacryma, quarum utriq; propriis appellationibus posthabitis, vulgus mercatorum balsami nomen fecit. Præstantior ex his Tolutana, quam Pino similis arbuscula, vulnerato cortice fundit, tam odora fragrantia, quàm virtutum omnium explorato specimine Arabum opobalsamo valdè cognata. Eligenda, quæ aurei adhuc coloris, saporis haud ingrati, Iasmini suaveolentiam quodammodo spirans, nondum valdè condensata; sed quę putaminibus nucum Indicarum modicè calefactis promptè effluit, quibus inclusa plerumque mittitur in Europam. Harum quoque defectum supplere liquidas, & fragrantes lacrymas, quas è tenellis terebinthi, abietis, pistacei, pinique ramis, laxatus perità manu cortex, vernantis anni tempore promit, nemo dubitabit, qui justis ponderibus, tam substantiæ cum opobalsamo, quàm facultatum consensum examinabit: licet è terebintho Cypria flauus liquor, arte Hermetica prolicitus, cum sit calidior, tenuiorque ejusdem pars, Mesue, Fallopio, Renodeo, Lobelio, viris in æstimanda simplicium medicamentorum natura peritissimis, dignus visus fuerit, quem deficienti opobalsamo substituerent. Ad vires magis excellentes respexerunt, quàm temperamenti, & facultatum similitudinem, qui destillatum è baccis juniperi, lauri, mace, caryophylis aromaticis oleum, aut è seminibus citri & nuce myristica expressum, balsami resinę submittendum judicarunt: quorum tamen hoc, quemadmodum stillatis oleis temperatius, odore suavius, paratuque facilius; ita clarissimorum virorum punctis, calculisque magis receptum est. Fructui balsami cubebas in commentariis supponit P. Matthiolus, cl. Alaymo surculis illius, utriusque lauri corticem. Vix tamen carpobalsamo, maturis terebinthi fructibus, & Xylobalsamo vegetis ejusdem ramulis, quicquam similius obvium habemus.

Hęc

Hæc sunt mi Peregrine Pitori, quæ pro declaranda Dioscoridis sententia de balsamicæ resinæ tam natura, quàm facultatibus, in Patauino Serenissimæ Reip. Archigymnasio, variorum nationum auditores publicè docui: adhibita etjam in examen illa ipsa, quam pharmocopœis aliquot patrocinaturus reiicis; quam mistæ, larvatæ, falsæ, factitiæque titulis proscribis. Ascendere tribunal voluisti, quod diu sub Augusto Cæsare corruisse memorat Dio, spretaque lege Clodia, tanquam reo provocationem adempturus, egisti censuram; quodque iniquius, de re neque inspecta diligentius, neque experimentis tibi cognita. *Solis, inquis, ex Cl. Baldi dictis, quasi per cuniculum quendam, ad totam hanc labefactandam doctrinam irrepere, & ex scripturis elicere veritatem mihi propositum est, quando non amplius experimentum haberi possit. Auidi enim non minus medici, quàm pharmacopæi, pretiosa antidota componendi, ilicet atque Venetias adductus est liquor, Theriacas pararunt, omneque protinus dissipavere residuum.* Atque utinam intra censoriam grauitatem, & modestiæ fines, quam verbis tuis tibi quidem tribuis, contineri potuisses, aut innatæ mentibus humanis caliginis meminisse, quam exordio libelli inducis. Nunc irrumpis, & laudatum à prudentissimis, doctissimisque Vrbis archiatris balsami succum *tanquam personatum generosissimis ausis te propulsare præfaris, atque à cunctis exsulem Europæ provinciis, ad Capitolinam tandem arcem, veluti securissimum periclitantis auxiliũ, & dilinquentis asylum confugientem, ab ea dare præcipitem, jamque tædiosam lucis sarcinam sustinentem, merita laceratione dispendere. Mox pusillum te bellatorem scribis, & cum robustissimis hostibus manum conserere non pertimescere, ut parmam albam illustri hoc facinore delineare possis.* In progressu posita clauа, & leonino exuvio, viris præstantissimis, B. Baldo, & P. Castello effusè blandiris, quorum huic summum doctrinam, ingenii mirandam ostentationem, & præclara merita: illi charitatem, maximamque pietatem tribuis, quod approbarint, & defenderint liquorem, quem ceu falsum, larvatumque disperdis, & exulare jubes.

Campios non minus varia doctrina; quàm materiæ medicæ notitia laudatissimos, commendationem, inquis, mereri, quod sensum suum, licet non verè, liberè tamen, & sincere proposuerint; quamvis in scriptis eorum, vbi tenebræ tuæ fuerint, ne verbo quidem innuas. Nec juvat, te censore, sinceritas, & libertas ulla Iosephum Donzellium, Francisci Perlę testimonio, simplicium medicamentorum investigatorem solertissimum, quem solum inverso pollice damnas, quoniam *auctoritati tantum quorundam confisus, rationem, & experientiam dimiserit, & de ignotis sibi pronunciare non puduerit.* At verò Pitori, dum aliorum dictis, scriptisque totus intentus, hanc tantum censuræ tuæ excusationem affers, quod excell. virorum asserta, vel infirma, vel à judicio tuo aliena sint: dum de re tibi non perspecta, alienum affers experimentum, non tuum, quas tibi compedes ipse fabricaris, quove

 flam-

flammeolo pudori tuo consulveris, tute videas. Suspicionem quoque moves malæ causæ, quod sententiam judices de medicamento delato nondum tulerint. At ea penitus vana est. Quis enim cum Menandro nescit, ἄγειν πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνον, veritatem in lucem extrahere tempus? moramque hanc non crimen in re; sed cognitionis difficultatem arguere. Cæterum absolverunt Opobalsamum viri, qui maximè de natura eius atq; optimè judicare potuerunt, in quorum suffragiis haud dubito clarissimos arbitros pariter acquiescere: quorum hic singularem imitari prudentiam debebas, quod in materia non omnibus modis sibi perspecta, Hippocraticum illud seriò sequendum existimarint, μηδ' εἰκῆ, μηδὲ παρορᾶν. Excessus denique improbati à te Opobalsami, tam emptores, quàm assertores. Illos quia sibi comparaverint id, quod ex meis dictis commune balsamici liquoris nomen præ se tulerit: hos, quia probaverint succum, in cujus distinctione cum verum à falso cernendum, etiam peritissimos quosque falli potuisse, fateatur Galenus. Te interim extra peritissimorum discrimen ponis, dum assumpto non Dioscoridis, ut reris; sed interpretis filo, jam explicitum te labyrintho, jam ignorantiæ monstrum jugulasse scribis, perfectæque notitiæ portam reperisse, non dubitas: nempè quia lippos hic arbitraris clarissimos Vrbis archiatros; te solum

—— tam cernere acutum,
Quàm aut aquila, ut serpens Epidaurarius ——

Quibus coloribus cum etiam cæcutienti satis exprimas, quos affectus ad hoc tribunal attuleris, quaque animi moderatione censorium officium peregeris, parcam ego operæ, & expressum parma tua facinus, siquidem publicæ luci exponere placuit, æternum esse facilè patiar.

Tangam igitur in scripto tuo ea præcipuè, quæ P. Alpinum celeberrimum antecessorem meum, meque propius spectant. *Immerguntur, ais, ævi nostri doctiores innumeris difficultatibus, dum non contenti his quæ Europa quotidiè subministrat, Opobalsamum, antiquis pretiosissimum, nostris desideratissimum succum, huc usque advocant, ex Arabia, &c.* Sed immergantur, Pictori difficultatibus, nō submergantur; imò enatent, atque ex alto illo rerum naturalium, educant nobiles veluti uniones, quibus rem medicam locupletent, & augeant, publico bonæ Valetudinis commodo. Quos stimulos generosis, doctisque animis in hoc studio gloria tantum non admovit? In exemplum venit poeta Carus, qui causas physices accuratiùs investigaturus,

Non me, inquit, animi fallit, quàm sint obscura, sed acri
Percussit thyrso laudis spes magna meum cor,
Et simul incussit Musarum in pectus amorem.

Nec inanes fuisse laudabiles conatus, ostendit ex utriusque Indiæ mercibus, utilium medicamentorum ingens accessio. Veteres utique pharma-

cis

cis Europæis contenti non fuere; sed undecunque cœlestis favor ostendit ad morbos remedium, grata manu sumpserunt.

Οὐ θέμις ἐστὶ ἀπόβλητι θεῶν ἐρικύδεα δῶρα.

Ne Theriacem quidem magna parte Europæis præsidiis instruxerunt; sed exoticis ex Asia, Aphricaque petitis. Alebant in Creta rizotomos suos Imperatores, qui non dictamnum tantum

Puberibus caulem folijs, & flore comantem

Purpureo ——

Sed etiam scordium, chamædrin, marrubium, obvias Italiæ plantas, cistellis plenis urbi submittebant. Facti rationem affert Plinius, quoniam invaserat animos persuasio infinito præstare quæ in Creta nascuntur, iis quæ tellus alibi producit, quantumvis eiusdem generis. Diligentiam igitur antiquorum æmuletur necessum est, quisquis eorum inventis frui volet, vitandisque difficultatem scopulis viam eandem ineat, quam vestigiis suis illi expresserunt. Chiragogum hic optimum è priscis se præbet Galenus, atque in hoc ipso, quem contemnis, eximio fucco. Nam in ejus exquisitiore cognitione, cum fraudibus, & technis adulterantium vix explicare se posset, profectus in Palæstinam ipse fuit, ut cultam regiis in hortis plantam videret, & illa

—— *odorato sudantia ligno*

Balsama ——

Particulam indè liquoris sumptam, semper secum habuit, spurio, legitimoque dignoscendo veluti regulam. Itaque inclamat etiam hodie studiosis, præcipuum esse in materiæ medicæ cognitione, eam videre ipsam, nec semel; sed frequenti inspectione, quale sit optimum observare. Fugiendum esse Pamphili institutum, qui quas non viderat herbas scriptis divulgarat. Ridebat olim id hominum genus Heraclides Tarentinus, & præconibus simillimum ferebat, qui formam, ac notas fugitivi mancipii, licet nunquam viderint, voce tamen sua publicant: fierique, si forte is quem præconio indicarunt propè adsistat, eum tamen ut non agnoscant. At, inquis, ex Arabia advocant Opobalsamum antiquis pretiosissimum, nostris desideratissimum succum.

Ad vocandum autem ex Arabia nunc esse, fateris ipse, quippe quæ natalis ejusdem tellus, & ex qua tot jam seculis repetitum fuit, quicquid in Imperatorum, principumque manus pervenit, quod genuini opobalsami titulo peritissimus quisque dignatus est. Scio, inimicam esse, & infestam christiano nomini regionis huius gentem, adeòque aleæ periculosæ plenum opus curiosius quicquam in ea scrutari. Nec profectò tanti est, abiectis christianæ professionis insignibus, niveo turbine caput impedire, Mahometanumque simulare, ut constet balsamicum succum, vulnerato cortice, an ignis opera barbari colligant. Substiti ergo in propinquis Aegypti emporiis,

quibus nullo non anno, quod melius, deteriusve opobalsamum, quod simplex, aut mistum, haud difficulter discere potui. Fecerunt idem inclyti viri, quorum industriæ notitiam & usum eximii hujus medicamenti debemus. Advocabimus igitur ex Arabia opobalsamum, & iniustis ereptum possessoribus, in rem nostram vindicabimus. Sumemus à profano populo sanitatis curandæ auxilia, à quo thura accipere non dubitamus, quæ damus Deo.

Cur pretiosissimum antiquis opobalsamum fuerit, exposui superius, tuis cur id desideratissimum scribas, mirari subiit, in ea urbe, quæ assiduo cum Syris, Aegyptiisque commercio, apud nobilissimos civium copiam eius haud contemnendam semper obtinuit, semper obtinebit, ut minimè tibi desperandum jurè existimes, ab Excell. Aemylio Parisano, quòd afferere voluit opobalsamum, in urbe Veneta posse demonstrari. Mihi ad paucis mensibus in ea degenti, antequam orientales provincias cogitarem, optimæ notæ conspectum fuisse jam ante affirmaui, certusque sum, apud aromatarios diligentiores obvium esse. Observavi id in eadem urbe, paucis antequam hæc prælo subjicerentur mensibus, laudabile, satisque copiosum, quod Illustrissimus Antonius Capellus, Venetæ nationis olim in Aegypto consul in patriam secum attulerat: quodque meritò à Clarissimis Romanis archiatris laudatum, dignumque habitum fuit, ut omisso succedaneo, per Antonium Manfredum, virum in componendis veterum antidotis accuratissimum, Theriacæ denuo misceretur. Possident idem in hac Patavina civitate, pharmacopæi primarii omnes, & in Museis suis, viri Cl. Io. Dominicus Sala, & Guilelmus Soiherus, quod à Matthio Rom. Imperatore, Lignicensis princeps dono olim acceperat. Quamvis omninò frustra sit, quicunque in opobalsamis, temporis diuturnitate jam plurimùm densatis, recentis liquoris notas, & experimenta præstolatur.

Pejus illud est, quod non immeritò à quibusdam dubitari refers, an veri balsami lignum ad nos, & semina ferantur. Sed dubitent homines, qui paralogismis suis impliciti mentem exporrigere nequeunt. Ego plurimùm utriusque quotannis ex Arabia delatum conspexi, ex quo Venetis, Belgis, Anglis, Gallis in Cahiro degentibus, æqua semper emendi potestas fuit. Hoc ipso quo scripsi anno, tam semina, quàm ramulos genuini balsami, etiamnum probos, & odoratos Venetiis accepi, quos inter auditores, cum publicè naturam horum & egregias facultates explicassem, distribui. Cur autem insitam odoris εὐτονίαν, adeòque virium suorum robur non adeò longo tempore sustineant, in præcedentibus expositum est. Sed hæc ut non tam eam, quàm grauissimorũ virorum, qui se legitimũ balsami lignum fructusq; vidisse testantur, auctoritate tibi persuaderi tandem pateris; ita *licentiosum nimis fore, & temerarium scribis, talem ac tantam ejus copiam constituere, qualis & quanta quotidiè in officinis visitur, nec verum à falso, & à falso factitium separare.* De quorum altero, sententiam tuam libens amplector, & ἀκρίβειαν

in

in examinandis hujus generis liquoribus laudo. Quæcunque tamen hic secerni queunt, eum optimè cum Galeno distincturum assero, qui non tantum notas à veteribus traditas in eorum libris peritè & curiosi expendit; sed confirmatum multiplici inspectione sensum, & judicium pariter adhibet.

De copia illa opobalsamorum, quam in officinis vis quotidie videri, judicent viri exercitati, Arabicæ, propriéque sic dictæ balsami plantæ liquores sint, an ex Indicis resinis odorati succi. Equidem opobalsami Arabici recentis, cum illa scriberes, non copiam in officinis Venetis; sed inopiam fuisse, satis à te proditum est, cum testeris, liquorem tibi quidem abiectum, *ilicet atque in urbem adductus, à medicis non minus quàm pharmacopolis, antidota pretiosa componere cupientibus, auidè coemptum, & residuum ejus omne dissipatum* fuisse. Concedam interim, optimi quidem illius; sed annosi, jamque obsoleti ex Arabia opobalsami Venetiis apud proceres, & illustres cives, urbisque aromatarios, majorem quam in vlla Europæ civitate quantitatem haberi, diversis temporibus ex Aegypto aut Syria allati, quod ipsum tamen ob ætatis vitium, speciei suæ ordine expellere, & nomine gentilitio priuare, vel tuis verbis licentiosum foret, ac temerarium. Abundare autem posse Arabes, pretiosa veteribus lacryma, nemini obscurum est, cum abundent ejusdem genetrice planta quæ tam actis ab radice germinibus, quam ex fœcundo semine, facilem sui propagationem admittit. Aegyptii paucis lustris calami facchariferi cultu tantum profecerunt, ut jam non suos; sed Byzanthium, & Venetias insigni sacchari prouentu instruant: fieri idem posse de balsami succo, si cura similis & studium accedat, ambiguum non est.

Itaque nec in Prosperum Alpinum satis æquus es, virum optimè hic, maximèque promeritum. Duo enim sunt quæ obiicis, *ignorantiam veteribus ignoranter eum attribuisse; succum deinde tibi desideratissimum, adeò trivialem constituisse, ut cuilibet habendi facultatem concesserit.* Vtrumque Pitori parum circumspectè. Nam veterum scriptis siquis cum oculis animum acriter advertit: si quæ de balsami planta, surculis, succo, seminibusque Iustinus, Pausanias Solinus, Tacitus, Plinius tradidere, prudenter examinat, tam dissona, frontibusque adversis pugnantia, in argumentum ignorantiæ non trahit, illi parum liquidè constare potest,

— *quid distent æra lupinis.*

Illos ipsos rei herbariæ summates scriptores, arbusculæ balsami faciem integram exactiùs haud cognovisse, minimè obscurum est. Theophrastus enim quæ de balsamo scripsit, aliena fide retulit: adeoque historiam eius his orditur, παραδείσους εἶναι φασὶ δύο μόνους, hortos esse aiunt duos tantum: quemadmodum capite præcedenti de Casia & cinnamomo, περὶ δὲ κινναμώμου καὶ κασίας ταῦτα λέγουσι de casia & cinnamomo hæc dicunt. Dioscoridē autem palàm est, Theophrastum auctorem sequi. Quamvis enim sese pluri-

ma

ma δι' αὐτοψίας, ſive inſpectione propria obſervaſſe profiteatur, quædam tamen ἐξ ἱστορίας συμφώνου, ex hiſtoria conſentiente ſe deprompſiſſe, non diffitetur.

In altero quod obiicis, quis P. Alpini mentem, etiam per ſparſam à te nebulam haud intuetur? Dederat opobalſamum magnis Hetruriæ ducibus, obſervantiæ ſuæ monumentum & pignus. Itaque nil humile, nil abiectum in trivio de re ſentiebat, cuius Virtutem ſcriptis quoque opere maximo extulerat. At cuilibet, inquis, habendi facultatem conceſſit. Cui verò bono id non ſit bonum? & vel cum Craſſo aliquo de munificentia contendat Proſper noſter. Conceſſit autem exteris omnibus, annis ſexaginta jam exactis in Aegypto ſecum degentibus. Hodie an major in Cahiro, & Alexandria balſamicæ hujus reſinæ copia reperiatur, affirmare non auſim: præſertim cum jam ab annis tredecim in tumultus exarſerint Arabes, concuſſo quo premuntur Scythico jugo, ſi non excuſſo. Tum verò quid fieri amet, &

—— quo diſcordia cives
Perducat miſeros ——

In aperto eſt omnibus. Vt contingere poſſit, etiam Byzanthio primatibus aliquando non ſuppetere, quod in re populi tranquilla repertu non difficile erat. Ad dynaſtas imperii Turcici, quantum olim opobalſami peruenerit, ſatis Alpinus indicavit. Mitti enim imperatori tres quatuorve libras ſcripſit, Aegypti proregi libram, præfecto ſeu duci peregrinantium ſemilibram, quę tum ab ipſis, tum in amplis ipſorum gynæceis, quàm citò diſperdantur, in compitis Cahiri notum eſt.

Sed præter longinquitatem regionis balſami ferę, cauſam alteram litium & errorum affers, quod medici veſtri ab antiquis doceri nolint. Mihi tamen, Pitori, certum eſt, optimum quemque, & eruditiſſimum veſtrorum, doctrinam antiquorum haud aſpernari: nec transfugam hic ullum eſſe in aliena caſtra, niſi qui λάβαι τῆς φιλοσοφίας, anſam philoſophiæ, ut Xenocrates olim aiebat, capere nequit. Cæterum, quandoquidem è priſcis illis doctoribus, ſi Galenum excipias, vix aliquis eſt, qui viventibus oculis, vel plantam balſami, vel ſuccum eius in Palæſtinæ viridariis uſurpavit, laudo quàm maximè, quod Ariadnen tibi ſequendam proponis Anazarbæam, cuius filum tanquam probatiſſimum omnium, unicè Galenus nobis commendat; planèque confirmor, ſaltem id dextrè teneas, evaſurum te dolos illius tecti, & monſtrum debellaturum τῆς ἀγνοίας:

—— miſtumque genus, prolemque biformem:

Nunc altius diſcurſus ut ais, tui fundamenta jacturus, non Plinium tantum, vix à Virbio ſaluti reſtituendum, Dioſcoridi jungis; ſed etjam Sethum, & Saladinum, auctores, qui diverſa, imò contraria Dioſcoridi ſcribendo, quid aliud agunt, quàm rupto quo regebas veſtigia filo, in laborem ut abducant, &c.

& errorem inextricabilem.

Proponis ex Prospero Alpino primùm Opobalsami veri qualitates, quas cum tempore mutabiles vocas, atque ex his odorem, saporem, colorem, & in crassitie aut tenuitate substantiæ modum. De odore satis habes, si scribas, thure, & terebinthina præstantiorem esse, cætera non multum de eo te solicitum. At secus in hoc odoratorum examine egit Galenus, qui Casiam, & Cinnamomum exploraturus, inter necessarias præcipuasque notas odoribus intentus fuit. Equidem rosas, androsæmum fœtidum, anonidem luteam, dictamnum, caryophyllos, scrophulariam, costum hortensem, inter mille plantas propius odor facilè manifestat: neque id solùm cum integritatem, aut bonitatem respicimus, ut videri vis; sed quoties investigamus, & quærimus ipsas.

At hanc, inquis, *provinciam, tanquam optimè superatam*, Stephano de Gasparis te concedere. Frustra Pitori. Quàm vellem non superasset; sed cum P. Alpino, proprium Opobalsami odorem designans, in majore thuris, & terebinthinæ fragrantia, qua par erat moderatione, perstitisset, quam veluti per gradus insiti caloris vigor, eiusdemque dissolutio, intendit, ac remittit. Nunc contra sensum peritisimorum hominum, contra sententiam tuam, ridiculâ penitùs hyperbole, rei iuxta tecum cum scriberet incognitæ, suavitatem affingit, non Indicis tantum odoratis mercibus majorem; sed ut verbis eius utar, ambra, mosco, zibeto, belzoino, & *quacunque re odorata, quæ in nostro hemisphærio seu à natura produci seu ab arte constitui potest*. Hoc tibi quidem probatissimum sit assertum, hæc maximè miranda doctrina: ego Stephanum intra sensus, ac rectæ rationis gyrum revocandum, viris doctissimis libens permitto. Neque illum tamen apertè tibi adversari perspicis. Totam enim Opobalsami naturam in odore ponit, adeòque indelebilem ab eo vim existimat: tu ne quidem inter signa, succum hunc ab aliis distinguentia, odori locum relinquis. Ille infectionis absentiam, condensationem lactis, celerem dissolutionem, & lactescentiam, non propria Opobalsami attributa; sed ipsius balsamici *odoris germina, & immediatos effectus* pronunciare sustinuit. Tibi nihil magis cordi, & curi est, quam ut ex iisdem attributis differentiam extruas specificam, quæ Opobalsamum ab omnibus, ut loqueris diversi generis succis distinguat: & in quam magis minusque non cadat: quorum hoc quantum abeat â vero, superius expendi.

Inter notas probi Opobalsami cum Dioscoride requiris, ut ad acorem non vergeat, cui rei ratio constat evidentissima. Cave tamen existimes, vetustatis tantum id vitium. Nam quodcunque vegetæ naturæ Opobalsamum, sine causarum externarum gravioribus iniuriis ad senectam ætatem pertingit, aciditatem nec gustanti manifestat, neque adoranti. Præterea, scripsi ad Cl. Baldum, balsamicum liquorem lac non nisi debiliter coagu-

lare;

lare; imò ne hoc quidē præstare, nisi recens; nisi spiritu acidulo etiamnū prægnans fuerit: quorum postremum sic te accepisse coniicio, ut notam ex eo collegeris, inter malas haud infimam, *quaque mediante*, ut scribis. *Dioscorides, non optimum expertus fuisset Opobalsamum; sed pessimum.* Mihi verò Pitori nunquam in mentem venit, ut existimarim, Opobalsamum recen. optimæque notæ, quodque acido adhuc spiritu præditum assero, sapore acidum esse, quem potiùs abesse debere, seriò cum Dioscoride contendo. Equidem, quod fugere te non decet, separat insitus calor, subiectæque materię domitor, vaporis specie substantiā a queam tenuem, particulis aerii terreisque subtilissimis permistam, quam spiritum Hermetici, & Mercurii nuncupant. Hanc reclusis quibus liquor continetur vasis, qui naribus haurit, acrem percipit, atque evidenter acidam: imò & sapore talem, siquidem arte exceptus halitus in substantiam pristinam resolvatur. Effundunt hunc spiritum copiosè, resinæ omnes recentes, & præcipuè dulces succi, cum effervescunt, ut in musto, melle, pomorumque succo notissimum est; salva tamen saporis dulcedine, quamdiu penes calorem ingenitum victoria steterit. Eundem quâ pyrotechnia tum ex resinis succisque dictis, tum ex mistis corporibus cunctis educere liceat, passim in tyrociniis suis inculcant al Kimiæ magistri. Hoc itaque volui, & in recentis optimique balsami liquore, superesse adhuc, tenuem hanc acidulamque substantiam, celerioris penetrationis, majorisque condensationis præcipuā causam, quamvis saporem ipse acidum non obtineat, quamdiu penes insitum calorem dominium viget.

Porrò τὸ ἀδίετον Dioscoridis, cum interprete per facilem dilutionem exprimis, addisque rationem rei prorsus adversantem: nempe quia tunc facillimè cum aqua misceatur, forsan arrepto verbo, quod contra mentem Abensinæ imprudenter interpres pro solvitur, invexit. Te verò scire decet, quæ facilè diluuntur solvunturque, promptitudinem quidem misturæ sortiri; non omnia tamen omnibus sic affecta misceri. Liquor de quo agimus resina est, sive Theophrasti verbis, ὀπὸς δακρυώδης πιότητα ἔχων.

Affers ex additamentis etiam translatorum nomen levitatis, cum λειότητος signanter meminerit Dioscorides: quorum hoc, ut lenitatis, & lubricitatis nomine capias facilè permittitur; non item ut levitatis, cujus sensus aliorsum tendit.

Sed hæc minoris æstimationis: accedis mox *ad facultates illas, quæ ut pudicissimam Opobalsami naturam valent revelare, neque in se ipsis mutationem ullam à loco, à tempore, à planta, & ætate recipiunt.* Mirabar sanè Pitori, cum hæc legerem, diuque ambiguum mihi fuit, an hæc dum aliò mentem sensusque diviseras, calamo excidissent, nisi eadem, utcunque mutatis verbis, ante, retroque repetita cognovissem. Dum inquiro, quæ illa non mutabilium qualitatum syndrome, *Omni, soli, & semper Opobalsamo conveniens,*

niens, notas adducis Dioscoridis, quibus liquorem hunc unguentis admistis vitiatum, à sincero distinguit. Verùm in rem caducam, communes rebus caducis affectiones expetere, notius est, quàm probatione ulla ut indigeat,

—— redolent semper sua flumina pisces,
Hi fatuas stagni, salsas illi æquoris undas.

Quapropter quod scribis *Busbequij Opobalsamum, à Cæsareis Medicis in dubium versum fuit, quod omnibus non ad amussim notis legitimo responderet, licet certo certius ex illo esse sciret, quo in Matabariæ hortis collecto, ab Hali Bassa donatus fuerat: talis defectus non cadebat in maculam; sed vel in calorem, vel in crassitiem, odorem, supernatationem, vel in alias notas:* tam facilè nego veritati consentaneum esse, quàm tu chartis id committere potuisti, totamque differentialem illam (ut verba tua referam) notarum syndromen, ex inhæsione, coagulatione, celeri fusione, & latescentia Opobalsami factam, non minus ex loci, temporis, ætatisque mutatione, varietatem subire affirmo, quàm colorem, odorem, saporem, & alias his cognatas qualitates. Et subire quidem necessariò, quia causæ mutationem afferentes sunt necessariæ. Nam cum affectus non inficiendi, lac densandi, celeriter se diffundendi, temperamentum liquoris eiusque systasin perpetuò comitentur, utrumque autem, partim ob insiti caloris in humidum sibi subditum incessibilem actionem: partim aeris ambientis reciprocas noxas, mutari necessum sit, necessum pariter fuerit, & ea mutari, quæ temperamentum, & habitudinem substantiæ constanter sequuntur. Rem ipsam abundè nimis patefaciunt, quotquot hoc ævo, atque antiquitùs cognitæ fuerunt, odoratæ pinguesque lacrymæ, in quarum classe Opobalsamum Arabicum, nemine veterum prohibente constituo.

Sed ô bone, quàm in te Menandri illud monostichon convenit.

Ἡ γλῶσσ᾽ ἁμαρτάνουσα, τ᾽ ἀληθῆ λέγει.

Nam dum fateris, *facultates illas non inficiendi, lac cogendi, &c. nullam in se ipsis mutationem recipere, nisi quatenus crassitiem succus senescens acquirit, & ob difficiliorem eiusdem dissolutionem, tardiores quoque huiusmodi effectus reddit*: quid aliud prodis, quàm magis minusque admittere has Opobalsami notas, atque ut tardiores, sic languidiores indies fieri: tandem etiam languidissimos, cum spissitudo liquoris sic increvit, ut liquiditatem suam amiserit Opobalsamum, quamvis optimum purissimumque extiterit. Memini recentioris, & sinceri hujus succi portionem, vasculo vitreo inclusam, cum in calidiore cubiculi angulo detineretur, intra annuum spatium, acquisito lentore notabili, gnorismata Dioscoridis propemodùm exuisse omnia. Hoc itaque censuræ tuæ temperamentum adhibe, & quotiescunque Arabica hæc resina, in tanto locorum intervallo, fortuitorum injuriis quàm plurimis exposita, non omnibus notis qualitatum facultatumque suarum inte-

gritatem exhibet, non laruis protinus induendam & præcipitandam existimes: denique non infectionis, coagulationis, dissolutionis &c. notas; sed etiam singularem eius odorem, tum saporem, coloremque in examen adhibeas, quorum etiam in vetustissimo balsami succo vestigia non difficulter agnoverit, quicunque in recentis Opobalsami theoria plusculùm se exercitaverit.

Mones tandem ex Oddo & Matthiolo, ab artificialibus nomine tenus Opobalsamis, & *venalibus illis, maximè cavendum esse pharmacopolis, neque ea prius emenda, quàm omnia exactè experimenta ex Dioscoride, alijsque probatis, auctoribus repetita fuerint*. Vtrumque autem libens tecum amplector, eòque magis, quò major hodiè cognatarum Opobalsamo resinarum, in pharmacopolis Europæis copia reperitur. Attamen experimenta sic capienda sunt, ut non repugnent rei ipsius naturæ, neque adeò sensui tum veterum, tum recentiorum, qui diuturna inter Arabes mora notitiam balsami exactiorem acquisiverunt. Doctores item & interpretes non agant, qui docendi ipsi, quique Dioscoridis, veterumque Græcorum scripta, nec legere possunt, neque intelligere.

Pergo ad censuram tuam, qua negas Opobalsamum verum, ac sincerum fuisse, quod à priore, & Consiliariis Clarissimi collegii Medicorum urbis Romæ, tum quatuor eiusdem archiatris, approbatum, theriacę miscuerant Manfredus & Panutius, primarii, peritissimique pharmacopœi. Hanc verò triplici stabilire tibicine conaris, *rationis, experimenti, atque auctoritatis*. *Rationem adducis, quoniam non omnibus differentialibus notis ab auctoribus assignatis convenit, eamque probatam remanere scribis, tum ex supra à Te dictis, tum ex infra dicendis*, videlicet experimento pharmacopœorum, quibus advocationem quæris, & veteris justitiæ processu. Quæ superius à te dicta sunt, cum expendo, video partim sententias te carpere doctissimorū virorum, B. Baldi, & P. Castelli; partim fidem adimere testibus, qui iuxta cum illis contemptum à te liquorem, genuinum ex Arabia Opobalsamum asseverarunt. Mihi quidem, Pitori, propositum non est, causam agere virorum præstantissimorum, tam rei medicæ theoria, quàm solida virtute spectatissimorum: multo minus proterviam eorum extollere qui frontem iis obvertere voluere. Tritum nimis est, etiam Andabatas ex pugna quæsivisse gloriolam, jamq; ab antiquissimis seculis Theocrito monitore,

Τὺ ποτ' Ἀθηνάαν ἔριν ἤριςε------

Illud tamen exploratum habeas, non alios in Opobalsami à te damnati examine, diligentius Prosperi Alpini orbitam pressisse, quàm memoratos eximios Medicinæ professores. Nec meliorem te auctorem nactum fuisse, per quem in succi balsamici cognitionem venires, cujusque doctrinam substerneres tuis fundamentis.

At, inquis, de essentia probati liquoris valdè dubius est Cl. Baldus, quū

inde.

indecisum reliquerit, per incisionem corticis, an decoctionem frondium elicitus sit. Fateor Pitori, dubitasse virum prudentissimum, nec sine ratione dubitasse, cum non simplici tantum lacrymæ pluratu; sed etiam ignis opera Opobalsamum colligi accepisset: maximè cum monitus á me fuisset, in asserto liquore præstantioris, & defæcatioris Opobalsami odoram suavitatem, non adeò exactè deprehendi. Ea enim res effecit, ut cum optimi & perfectissimi succi ideam animo subiiceret, non omnia ad amusim huic nostro convenire fateretur. Nunc, cum diminutæ nonnihil fragrantiæ causam planè accidentalem agnoverim, discussis ambiguitatum nubeculis, virum præstantissimum securum esse volo de hac cura, neque ipse dubitandi amplius causam ullam habeo, per incisionem balsamicæ stirpis comparatam esse resinam, quam cum doctissimis archiatris, theriacæ miscendam duxeram. Collectionis autem modus, cum essentia suaveolentis cujusdam lacrymæ tibi minimè confundendus est, cuius existentiam qui consensu grauissimorum testium confirmarat, essentiam amplius in dubium vocare nullatenus poterat. Quod si tenebras hic obiectas exire voles, è limine scholarum metaphysicarum facem mutuabis.

Properas ad differentiales, ut vocas, notas, inter quas primum & principale experimentum constituis, maculam post ablutionem haud relinqui, & cui adeò confidere quosdam scribis, ut ex eo solo habeant de adulterato judicium. Sed habeant, Pitori, quicunque sunt, & tibiam, talumque arbitrentur, ubi rectè sentientes jugulum. Profectò Arabes, qui mercium indigenarum peritiores sunt æstimatores, non à maculæ sublatione; sed guttulæ in aqua & lacte celeri dissolutione, δοκιμασίαν opobalsami ordiuntur, & præcipuum in ea integritatis specimen collocant. Hos te potius sequi par est, quàm quos in succi huius natura cognoscenda, sensus & exactior ratio destituit. Iam de improbato à te opobalsamo ex animo testor, experimentum de macula fide optima sustinuisse, meque laneo crassoque panno, non impactum quidem; sed instillatum hunc liquorem, in loco calido, aqua simplici calida sic abstulisse, ut notam sui nullam relinqueret. Neque ambigo, viris inclytis idem observari potuisse, si balsami recentiorem lacrymam ritè pannis eluere tentassent. Rectè interim Dioscoridem cum Prospero Alpino interpretantur, qui referunt, opobalsamum ob resinosæ substantiæ viscid̄itatem inhærere quidem vestimentis; oleosam tamen maculam, quæ profundius insideat, latius indies sese spargat, denique lotioni pertinacissimè resistat minimè producere, idque in reiecto tibi succo pariter euidentissimum fuit.

Iam posthabito P. Alpino, potiùs Matthiolo, in materia medica exercitatissimo, standum esse scribis, quia opobalsamum se vidisse asserit, quod omnibus notis ab antiquis adductis responderit. Apage cum innerti hoc livore, cum ista ingratitudine, o Pitori! Prosperum enim Alpinum notis

omnibus legitimum opobalsamum, non frequenter solùm vidisse, possedisse, dynastis dono obtulisse; sed etiam balsamicæ stirpis, plantarumque exoticarum cognitione, longè Matthiolo quamuis laude applausuque posterum digno præstitisse, non ego; sed monumenta illa loquuntur, quibus orbi jam Europæo notissimus, viam terit æternitatis. At quod in Francisci Calceolarii theriaca tanquàm legitimum Opobalsamum probarat Matthiolus, quodq; ut genuinum laudat Carolus Clusius à Io: Pona sibi donatum, atq; celeritate solutionis, latescentia, guttæ collectione, odorisque privati criteriis examinatum, hoc ipsum fuisse, quod à rupe Tarpeia præceps dare minitaris, testatur Franciscus Pona, Ioannis filius, vir eruditissimus, & inter æui huius Machaones, ut seriò cum Homero loquar,

– – πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. –

Alterum experimentum, quod in lactis condensatione positum, laudato ab archiatris liquori defuisse putas, quoniam imperfectè, neque uniuersum cui instillabatur lac coagulauerit. Te verò quis antiquorum docuit, pauculas opobalsami guttas vas lacte plenum integrè perfectèque condensare debere? nullus profectò. Nec modum igitur ex iisdem facultatis statuere potes, quem silentio prætereunt, nec in re vim agendi determinare, cuius differētias, cùm censoriam sumeres auctoritatem, nulla dum experientia præceperas. At opobalsamum quamvis optimum, paucis guttis lac copiosum, ut arbitraris, afficere non potest. Nam ut scripsi jam ante, lacti nullatenus miscetur; sed in superficiem tantum eius celeriter explicatur. Tunc verò pari velocitate, exhalantibus cum calore spiritibus, partibusque tenuioribus diminutis, non nisi in propinquas sibi lactis partes agere potest, idque vel eò debilius fiet quo fuerit ætate provectius. Densasse autem proximas lactis partes, proscriptum à te opobalsamum, certò, clarèque mihi compertum esse, confirmo.

Venis ad experimentum tertium, de celeri solutione, quàm negas in improbato tibi succo, conspectam fuisse, quia lacti, aut aquæ permistus haud fuerit. Sed nihil tale in resinosam, pinguemque lacrymam conuenire potest, nec motu, atque agitatione perfici in recenti, nedum vetusto: ut in oleosis aliis aquæ coniunctis, etiam pueris unguentariorum notum est. Nec Dioscorides noster mistionis vocem vllam usurpat, cuius filum, arrepto interpretis Abensinæ alieno vocabulo, sine piaculo non amisisti.

Duo tamen sunt quæ obiicis. Expansionem super aquam, succis resinosis, qualis terebinthina, facilè accidere, adeoque *commun m esse; non differentialem notam*. Plinium item, & ex eo Sethum, & Saladinum retulisse, optimum etiam opobalsamum petere fundum. In quorum priore, largior tibi resinosis liquoribus communem esse supra aquas sui dilatationem; modum tamen in Arabica lacryma, ab omnibus hactenus deprehensis, diuersum esse refero. Nā vel guttula huius recentior, in tantū se exporrigit, in quā-

tum

tum vix integra terebinthinæ drachma : deindè momentanea velocitate eò diffunditur, quò terebinthinæ portio, non niſi tardè pertingit. Itaque non ſimplex ſuper aquas dilatatio; ſed τὸ ταχέως χεῖσθαι, celeriter fundi, opobalſamum noſtrum ab aliis diſcriminat, ut cum Dioſcoride præcedentibus expoſitum. Atque hoc ipſum eſt, non olei more innatare, aut per ſuperficiem in ſtellam radioſque ſeſe explicare. Id verò cum ſpreti a te balſami liquor habito à me, viriſque clariſſimis examine, optimè præſtiterit, merità laude priuandus non fuit. Alterum ex Plinio quod affers, vel tua confeſſione, non de recenti, adeòque viribus integro opobalſamo; ſed propter partium tenuiorum diſſipationem, ad omnia deterius reddito, habendum eſt. Itaque, cum de priore quęſtio nobis ſit, miſso Plinio, quantumvis egregio ſcriptore, Ariſtotelis illud ſequemur, ὅσιον εἶναι τῆς φιλίας προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν, ſanctius eſse amicitię, adeòque auctoritati, veritatem anteferre.

De lacteſcentię experimento, quod opobalſamum à te reiectū euidentiſſimè ſuſtinuit, rem pariter ſuſpectam reddere conaris, dum & reſinaceis aliis communem eſse ſcribis, neque extra aquam tantum; ſed intra conſiderari debuiſse. Hic verò, quemadmodum paſsionum, affectionumque communionem inter reſinas, iurè tecum admitto; ſic illud ingenuè moneo, nullam hactenus cognitam reſinam, adeò repentè, latèque ſuper aquam explicari, nullam adeò celeriter, inſigniterque lacteſcere, quàm hęc ipſa, quam Arabicum balſamum fundit lacryma. Cęterum intra aquam, vel extra, coloris mutationem quiſquam conſideret, nihil difficultatis exhibet, vel ambiguitatis. Certum enim eſt, quam ſtyli cuſpide recolligimus guttulam, jam ante pallorem induiſse lacteum, quàm aqua eximeretur.

Tandem ad teſtes procedis, quorum partem tacito, ut aiunt, pede præteris. Baldaſſarem, & Michaelem Campios, tum Ioſephum Donſellum, non expenſis eorum ſcriptis, ſimplici plaga abſolvis. Me præcipuè, & celeberrimos viros, Aemylium Pariſanum, & Ioannem Nardium in quæſtionem advocas, quia datis literis miſſum nobis Opobalſamum, verum legitimumque teſtati fuimus: & ſententiam ea in re noſtram ideò flocci facis, quia nec conſtare nobis, nec uniformiter loqui tibi videmur. At ego perlectis eorum literis, hoc unum conſtanter eos mecum aſſerere ſentio, verum, legitimumque fuiſſe Opobalſamum, quod archiatri Romani theriacæ indendum ſuaſerant. In cuius ſententiæ confirmationem, diverſis eos rationibus uſos haud nego; nego pugnantibus uſos, aut contrariis.

Me quod attinet, adducis prioris epiſtolæ meæ ad Cl. Baldum partem, verbis cùm tranſpoſitis, tū diminutis, in hunc modum. *Quod ad Aegypti proregem militumque præfectum, in donum ex Arabia mittebatur, quantitate exiguum. At non eiuſdem conditionis erat, quod communiter balſami nomine vendidabant Aegyptij. Alterum nempè decoctione elicitum, alterum plus & minus terebinthina, ſimilibusque reſinoſis admiſtum, cuius longè maior proventus, cu-*

us, si seriò constet ex Arabia Cahirum, & hinc Venetias adductum esse, &c.
AT EGO SENSUM MEUM SIC EXPRESSERAM. *Non eiusdem equidem conditionis erat, quod communi Opobalsami nomine venditabant. Nam ad Aegypti proregem, militumve praefectum, quod mittebatur, tenuius observavi, odore suavius, colore ex citrino albicans, quantitate exiguum. Reliquum utcopiosius, ita pretio parabilius, idque cùm aestimatione, tum bonitate sursus diversum. Nam vel purius erat, atque ex plantae ramis, fructibusque ignis opera elicitum; priori tamen, & systasi, & odoris fragrantia, & virium pariter incolumitate cognatum, quo in dyspnoea, pulmonumque putredine, tum dysuria, & vulneribus felici successu usus sum: vel terebinthina similibusque resinosis, plus aut minus permistum, cuius maior longè proventus, &c. Quod vestris Opobalsami nomine Venetijs transmissum est, si Alexandriae, vel in Cahiro emptum, atque illuc ex Arabia vicina allatum esse seriò constet, non temerè pharmacopoeis reijciendum fuerit, &c.*

Hic assignare me scribis, notas ab antiquis valdè diversas, & locum etiam in crimine ponere. At hic, Pitori, valde erras. Nam neque notas explicare Opobalsami propositum meum est, neque affero quicquam, quod vetustis scriptorum monumentis haud consignatum sit. Meminerunt enim, & sponte naturae eliquati liquoris, & innoxio corticis vulnere eliciti: atque huius quidem tum sinceri, tum adulterati, particulariter admista terebinthina, ut superius expositum. Parari idem artificiosa molitione, dudum inter Arabes scriptores Mesue prodidit. Atque utcunque haec nonsint. Quis unquam prohibuit, veteris doctrinae censum, accessione utilium observationum augere, quantumvis diversorum? cum non unum nobis limitem ipsi designaverint, per quem eamus. Non domini nostri; sed duces fuerint, adeòque non praeripuerunt posteris quae inventis adiicerent; sed aparuerint. Taceo quae de loco subiicis, quoniã Opobalsamum ex Arabia, & Cahiro accersendum seriò contendo. Non enim aliud huic succo natale solum, nec me, teque fugit, variantibus pro climatum intervallo, rerum generabilium causis,

—— quas leges, aeternaque foedera certis
Intulerit natura locis, ——

Illud nos maximè omnium collidit, quod ex Epistolarum mearum altera ad Cl. Baldum, probare conaris, damnatam à te balsami resinam, ex infimo esse genere à me designatorum: adulterari potuisse, denique artificialem non naturalem esse concludis. Scripseram autem quae sequuntur. *Habui tandem à Cl. issimo Tomasino, quem proximis spondebas literis balsami liquorẽ: cognovique simul atque odorem hausi, illum ipsum esse, quem in Aegypto Venetis nostris reduces ex Arabia mercatores venum exhibent. Hoc praecipuè τεκμηρίῳ puritatem eius asserentes, quod aquae indita guttula, protinus in pelliculam sese explicet, iterumque styli cuspide commota, colligi tota queat, ob tenuis.*

nuissimi spiritus deliquium pallidior: certi, vel quas indolis notas, ætate plus minusve provecta, facilius obscurari. Quibus eò libentius suffragatum ivi, quo maior succo, cum recentis carpobalsami sapore, & odore cognatio fuit, in quo, ut cum Hermeticis loquar, τὸ ἔμφυτον θεῖον, innatum sulphur, sensuum fidem evidentius provocat. Igitur, quamvis transmisus mihi balsami liquor, spontaneæ concretionis lacrymam suavitate non referat; quocunque tamen artificio sit elicitus, legitimum balsami antiquis cogniti succum, adeoque Opobalsamum indico, etiamnum Arabibus dohen balesan, unguen balsami dictum, &c.

Hic verò quid clarius est, quam de industria te quæsivisse lacuas, quibus eximium naturæ munus deturpares, bacchanalia vixisse, cum simulares Curium. Complexus enim sum, communi opobalsami nomine, non illud tantum quod terebinthina permistum; sed etiam purius, adeòque vel inciso cortice lacrymatum, vel ignis ministerio plantæ ramulis, fructibusque subductum: imò optimum omnium, & defæcatissimum: quamvis huic κατ᾽ἐξοχὴν, & proximè opobalsami nomen conveniat, mox sincero non defæcato: minus adulterato. Quare cum id ipsum quod reiecisti purum asseram, legitimum, & antiquis cognitum opobalsamum, licet id sub communi stirpis suæ nomine complexus fuerim, facilè animadvertisti, non id infimæ classis esse me voluisse; sed naturæ, viriumque integritate, vel optimo proximum constituisse.

Adulterari idem facilimè potuisse putas, admisto vel thure, vel terebinthina: saporem etiam, odoremque fructuum balsami, & frondium adminiculo conciliari. Ego fieri hæc omnia posse minimè ambigo: factum autem fuisse in hoc nostro, cui præcipitium minitaris opobalsamo, constanter nego, pernego. Nulla enim penitùs nota defuit, nulla facultas, quibus indolem genuinæ substantiæ, simplicisque naturæ patefacere debuit. Observasse me quidem profiteor, quod recentius, tenuius, clarius, odoratius, quale id quod tempestiuè fęcibus suis seiunctum, purius deindè concrevit. Hoc tamen ipsum de quo litem agitas, claritate, tenuitate, odore supra terebinthinam præstantiore, quamvis longa itineris ambage copiosis fæcibus innataverit, abundè se mihi tale præbuit, ut id legitimi, veri, probique opobalsami Arabici nomine privare & fama, nefas existimaverim.

Cæterum de naturali balsami succo quæstionem esse scribis, non artificiali. Tanquam verò naturalis esse definat, & liquor rei proprius, qui artificiosa quædam ratione eidem subductus est. Veteres utique optimum illum circumspectâ valde, & perita incisione eliciebant, quod adhibita ferri vi, ut loquitur Tacitus, pavescerent venæ. Plinius incidentis manum artifici temperamento libratam refert, nequid ultra corticem violaretur. Ita Solinus, plantam artifici plaga vulneratam fuisse scribit. Hæc animo obversabantur meo Pitori, cum scriberem, *quocunque tamen artificio sit elicitus, legitimum balsami antiquis cogniti succum esse*, & artificiosum educendi modum

dum

dum in utroque spectabam, tam qui diuiso frondium cortice ploravit; quàm qui caloris synergia collectus est. Scio, maioris esse operæ, atque adeò pyrotechniæ non ignobile specimen, resinosum hunc succum, partibus terreis, aquosisque seiungere. Eundem tamen, ut artis est, separatum, neque additamentis heterogeneorum ullis vitiatum, haud minus naturalem balsami liquorem assero; quàm picem abietis, vel piceæ: saccharum harundinis, melleo succo farctæ: quàm naturales sunt plantæ, quas blando hypocausti calore, & arbitrariis irrigationibus, ad vigorem floremque perducimus: quam naturales sunt pulli, quos sine matrum incubatu, miti furnorum calore Aegyptii ouis suis excludunt. Μιμεῖται ἡ τέχνη τὴν φύσιν, imitatur naturam ars, inquit Aristoteles, & quicquid illa viribus suis haud assequitur, innixa naturæ fulcris ars, æmula organorum applicatione perficit, & consummat.

Te duo sunt quæ involuunt: primùm, quod hermetica analysi collectæ balsami lacrymæ, valdè à natura sua diversæ sint, atque alteratæ vi ignis: de quo cum Plinio dubitas, plura ne pariat, an perdat. Alterum, quod Cl. Petrus Castellus, hanc quę Vulcani beneficio peragitur balsami extractionem, in dubium vocet. De primo si tacuisses Pitori, te credidissem in artificiosa mistorum dissolutione, de qua Plinio sermo non est, saltem mediocriter versatum. Nosti diversum esse ignis effectum, si gradus caloris diversus est. Hunc autem rebus in elementa sua dirimendis, convenienter adhibere, non idiotę; sed artificis periti munus est. Quemadmodum & ἐμπυρεύματα, sive ustilaginem corrigere, si qua per ignem validiorem contracta fuisset, ut abundè te docebunt, qui hęc enchiremata scriptis, & opere profitentur. In altero, facilè permitto doctissimum virum sensu suo abundare. Diversum enim iisdem in rebus tenere, quos iucundo fœdere studiorum communio iunxit,

Id licuit salva semper amicitia.

Audita tantum de artificioso balsami apparatu refero, non visa: quę tamē, cur probabilia mihi visa fuerint, tetigi superius. Convenire nos in eo perspicis, quod abiectum tibi liquorem, genuinum & sincerum Opobalsamum veterum agnoverimus, nec suspectum mihi amplius, an corticum stirpis artifici plaga elicitum fuerit.

Secundum censurę tuę fulcimentum est, examen opobalsami nobis probati, factum à tribus Aromatariis, qui illud *turbidum, inodorum, insuave, maculam relinquens, non coagulans, parum lactescens, minus liquescens, in superficie se ad instar terebinthinæ diffundens: adeoque inane, falsum, variisque mistluris refertum iudicarunt.*

Mallem ego Pitori, æstimationi bonorum hominum consulvisses, & factum ipsum prudenti potiùs silentio involuisses; quàm in publicam lucem, & eruditi seculi cognitionem protulisses. Palàm enim est, iudicium de opobalsamo

balsamo ex Dioscoridis notis ferre non posse, qui naturam ipsius rei perspectam non habet, quique nobilissimi scriptoris fontes integros haud accessit, aut ea saltem non cognouit, quæ Prosper Alpinus, ut hærentes in hoc plexu dirigeret, de balsamo, eiusdemque lacryma literis diuulgavit. In quorum neutro cum examinatores illi sectiò sibi constiterint, ausi tamen fuerint, rem à clarissimis doctissimisque medicis iam probatã, damnare & conviciis proscindere, & veluti è Parnasso datis literis, sacram Apollinis, Musarumque sedem illotis pedibus inquinare, quo pacto excuses, videas; ego delendo huic næuo spongiam reperio nullam.

Quod si tamen pharmacopœis in materia medica censenda locum deberi contendas, oppono tribus illis, ex Veneto aromatariorum collegio plures, qui contrarium tuentur. Oppono Iosephum Donzellum, materiæ Medicæ accuratam cognitionem, merito laurus philosophicæ brabeo illustrantem. Baldasarem item, & Michaelem Campium, pharmacopœos integritate fidei artisque suæ peritia minimè inferiores. Imò collegiũ pharmacopœorũ Neapolitanum uniuersum. His enim missa liquoris portio, quem solum vertere jubes, verum legitimumque Opobalsamum habitum fuit: quibus subscripserunt Romæ, ex iis qui diutius inter Arabes degerunt, Ioannes Molinus, linguarum orientalium interpres, Baptista Valtrotus, & Marcus Avitius Chirurgus, præsentem in urbe liquorem explorantes. Quanquam parum obest approbato nobis opobalsamo, quod eum aliquot pharmacopœi non cognoverint: quin summa potius accedit æstimatio, quod occasione commotæ litis, viderint, examinarint, laudarint, viri quos nunc fovet Italia, artis Medicæ gloria, rerumque naturalium cognitione præstantissimi. Et è publicis quidem professoribus, Clar. Petrus Castellus, Ioannes Manelphus, Baldus Baldus totius Ecclesiastici status Archiater, & Alexander Menghinus. E practicis celeberrimis, Marius Schipanus regni Neapolitani protomedicus generalis. M. Aurelius Seuerinus seculi huius Chiron alter, Baldasar Bonannus, Paulus Zacchias, & Ioannes Nardius, monumentis literarum, &

—— *fama super æthera noti.*

Quibus album adiecit calculum Illustrissimus eques, Cassianus de Puteo, non tam splendore natalium, fortunæque muneribus; quàm cognitis physices lectissimis arcanis, & hominum eruditiorum patrocinio paucissimis comparandus. Ab his, quod cum Stephano de Gasparis dissentire volueris, nil detrahit quidem rei laudatæ; utrumque tamen vestrum ex animo velim ὑγιαίνειν.

De fęcibus siue misturis, quas in fundo vasis superfuisse scribis, non est quod vel suspicionem moueas corrupti succi, cum optimum etiam, & quàm accuratissima incisione elicitum olim opobalsamum, fæces suas deposuerit, ut ex Galeno inter veteres docemur.

H Tan-

Tandem ultimum censuræ tuæ fundamentum inducis, *& unam præ omnibus aliis auctoritatem te afferre scribis, quæ sicut in dubium verti non potest, ita controversi liquoris naturam perbellè manifestare valet. Hanc esse processum ab Illustrissimo veteris Iustitiæ magistratu formatum, inque eo constare Cosmum de Nigris, vas liquore sub opobalsami nomine plenum, à Mauro quodam Meccha redeunte accepisse, singulis pro qualibet libra argenteis impensis, & mercatoribus Venetis ad quatuor coronarum insigne vendidisse: indè illum tam pretiosum succum Romanos deduxisse, quem ex Veslingii dictis, plus minusve terebinthina, aliisque rebus permistum, communi Opobalsami nomine venditabant Aegyptii.*

Hic verò Iustitiæ veteris processus, quid de opobalsami natura tibi manifestarit nescio: hominibus sanè, qui cum Menandro διπλῶ ὁρῶσι, planè manifestat nihil. Nisi, quemadmodum iam ante modum collectionis, ad essentiam balsamici liquoris pertrahere frustra conabaris; ita nunc ad naturam eiusdem existimes pertinere, quis vendiderit, quis emerit, & quanti, Quis denuò sibi comparaverit, & venum dederit. Illud approbato viris eximiis succo abundè favet, quod ex Arabia delatus, à Cosmo de Nigris emptus, venditusque fuerit, viro cognoscendis Arabum odoratis mercibus, componendisque medicamentis exercitatissimo, quem ob probitatem, fidemque tot annis compertam, Illustrissimi viri Ioannes Donatus, & Antonius Barbadicus, etiamnum cœlesti favore superstites, Aegypti quondam consules, clarissimique Senatus ornamenta, in amore, & inter familiares habent.

At libram, inquis, integram argenteo nummo comparatam esse. Quid tum verò? Mihi sanè iuxta cum doctissimis archiatris satis constitit, genuinum, & probum fuisse, quod vilius emptum est Opobalsamum. De Mauri venditoris facto non laboramus. Dextrè rem acquisiverit; an sinistrè. Inscitia eiusdem nobilem liquorem prostituerit; an manciparit, & extorserit pecuniarum indigentia. Immotū interim est, non ideò naturam suam exuisse opobalsamum, quoniam vilius emptum est. Quemadmodum colorata Europæorum vitra, non ideò vitra esse desinunt, quia pretiosis Indorum gemmis, ac mercibus sæpè permutantur. Cætera quæ Iustitiæ veteris processui subiungis, technas potius tuas; quàm quodvis aliud manifestant. Nihil enim vel dictum a me, vel scriptum de hoc, quem exulare præcipis succo, quum intra vendentium manus detineretur: neque alium postquam vidi, visumque examinavi, quàm cognitum antiquis, & legitimum opobalsamum vel dixi, vel scripsi.

Plura non adtexo, satis enim habui, viris egregiis, qui dudum in pulvere huius circi sudarunt, potiùs applaudere, quàm pugnata iam pugna ventilationem ordiri. Doctos autem & prudentes materiæ medicæ pervestigatores monitos velim, ne Arabicæ balsami lacrymæ fragrantiam, ultra ca-

ptum

ptum veterum extollant; ſed notas è fontibus Dioſcoridis petitas, eidem ſic applicent, ut reſinoſi liquoris naturæ, ſubſtantiæque non repugnent: denique non tam cultorum defectu; quàm incuria hominum nobis ſubductam, in uſum antidotorum, ſi non communium; ſaltem eorum quas proceribus aut principi ſuo paraturi, ſtudiosè revocent. Philemonis illius memores,

Ἐν οἷς ἔχωμεν τοῖσγε μὴ δὴ χρώμεθα,
Ἃ δ' οὐκ ἔχομεν, ζητοῦμεν, ὧν μὲν διὰ τύχην,
Ὧν δὲ δι' ἑαυτοὺς ἐσόμεθ', ἐστερημένοι.

Si quæ habemus, iiſdem haud utimur, quæque non habemus quærimus: aliis nos per fortunam ſumus, aliis per nos ipſos privaturi.

126

IOANNIS VESLINGII
MINDANI,
EQVITIS,

Et in Patavino Gymnasio Anatomiæ, & Pharmaciæ Professoris primarii,

PARAENESES
Ad rem herbariam

Publicis plantarum ostensionibus præmissæ.

PATAVII, CIↄ.IↄC.XLIV.

Typis Pauli Frambotti Bibliopolæ.
Superiorum permissu.

ILLVSTRISSIMO DOMINO

IVLIO IVSTINIANO

IOANNIS FILIO

IOANNES VESLINGIVS F. P.

Dissertationes istas, quibus deditam medendi scientiæ iuventutem, ad rei herbariæ studium incitare, tardantibusque calcar addere debui, eas dare Tibi & dedicare; non abs re, tum â conditione tua alienum, tum ab instituto meo diversum quispiam iudicaverit, Illustrissime IVLI. Deducere enim videbor à nobilissimi stemmatis fastigio, ad agrestia quædam, & humi repentia: devotumque summis honoribus pectus, murice purpuraque velandum, non utilibus Serenissimæ Reipublicæ curis implere; sed privatis occupare levibusque oblectamentis. Ego verò in parte quadam felicitatis meæ pono, quod eum Te cognoscam, quem hic non ut exhortandum proponere debeo; sed ut exemplum, ad quod aliji se componant, longè clarissimum. Vix enim pubertatis annos attigeras, cum in amœnissimo Burgofori consepto, non obvias tantum Italiæ plantas, vel partium elegantia, vel præstantia virium insignes; sed petitas ex Creta, Syria, Ægypto, Indiis, exquisitissimas Floræ delicias, tot pulvillis alveolisque fictilium digestas

gestas

gestas, præsenti mihi, pariterque miranti, singulari dexteritate recenseres. Magistrum hic ducemque nactus, Illustrissimum NICOLAUM CONTARENUM, *auum maternum, ingens celsissimi Senatus ornamentum, & Botanicorum quotquot hoc seculo claruerunt, tum natalium splendore, tum stirpium omnigenarum peritia longè principem. Neque in his tamen excellenti ingenio metam figis: imò pergis inoffenso cursu, ad ipsa*

Edita doctrina sapientum templa —

Non in apicibus aliquot physices detentus, ut nunc plerique adolescentes solent, titulos suos, nescio adepti magis, an meriti; sed animo studioque universum hoc complexus. Inquiris corporum naturalium principia, & causas: quænam vis solida terrarum agitet, convellat: mare quid certis fluendi, refluendique vicibus impellat; in aere unde tumultus, fragores tonitruum, fulminum iactus, ventorum prælia. Rectrix corporis anima quî nutriendi, generandique officium consummet, quî sensus, ac motus coniugata munera, tum principes illas intelligendi, volendique facultates. Quamvis post cognitas Geometriæ apodixes, potissimùm in cælo verseris, & circa perennes lucidosque siderum ignes. Vel hoc argumento plebeis, & humilibus animis superior, quod delectant te divina, quodque rebus cælustibus non vt alienis intersis; sed ut Tuis. Observas, ubi quæque stella primum lumen ostendat, ubi culmen attingat summum, ubi descensum.

Frigida Saturni quo sese stella receptet,
Quosque ignis cœli Cyllenius errat in orbes.

Maximè terris finitimi sideris desiderio teneris, cui maiestatem suam tueris, confirmato diligenti speculatione propriæ lu-

cis

tis decoro. Iamque eò progressus es, ut uir magnus, Fortunius Licetus, quum hæc eadem meditaretur, non dubitarit te dogmatum suorum assertorem, scriptis orbi publicare: non contemnendo in hoc adolescentiæ Tuæ flore, industriæ, et ingenii fructu. Addes porrò sanctiorem sapientiæ partem, quæ fontes humanarum perturbationum investigat, quæ valla & arces extruit, quibus arceat, defendatque cupidinum insultus, quibus spei, & timori metam, aut modum ponat, animum adeò ipsum Virtutum omnium comitatu, atque ornamentis honestet. His iunges quæ vitam civilem, communemque tranquillitatem stabiliunt: Rempublicam benè constitutam servent, augeant, adflictamque redintegrent. Rectorem populorum, quid sideri benefico simile reddat,

----- quod tumida æquora placet,
Collectasque fuget nubes, solemque reducat.

Quid curam eius in excubiis pro salute singulorum intendat, benevolentiam civium, fidemque solidet, vt insidiantium mucronibus se pro illo obiiciant, cumque per stragem humanam ad incolumitatem iter aperiendum est, corpora sua substernere non pertimescant. Quibus bonis succinctum, clarè prospicio non minus ad capessenda Serenissimæ Reipublicæ munera, idoneum Te futurum, quàm revocatum ex plantario Cyrum, è Linterni hortulo Scipionem Africanum, è Salonensi rure Diocletianum, & è villis suis tot prisci Quirites, manu consilioque egregium publicum asserentes. Habeas igitur, Illustrissime IVLI, hæc ad herbarum studium ὀρμητήρια, *affectus in Te mei, & observantiæ qualiacunque monumenta. Quæ non ingrata tibi fore, tanto magis confido, quanto minus de singulari erga me affectu, & humanitate tua mihi ambigen-*

dum fuit. Vale feliciter, & in antiquam splendidamque familiam tuam, præter Virtutes, & laudes quibus Europa universa personat, magnanimitatis, constantiæ, pietatis, ipse nouum atque augustum illud decus inferas doctrinæ, & literarum.

Patavii Idibus Ianuarii Anno salutis CIↃ.IↃC.XLIV.

PLANTARVM, ET HVMANÆ NATVRÆ, AFFINITAS.

INsolitum vobis Auditores, & ab officii mei instituto forsan alienum videtur, quod incultus alioquin Orator, nec rerum maiestate, nec verborum ornatu satis instructus, ex umbris Anatomici theatri in apricum prodeo, & amœnum hunc Floræ circum, ex brumæ rigore medio, in suavem hanc anni vernantis temperiem. Equidem corporis humani perita dissectio, arti Medicæ stabiliendæ necessaria; res tamen est, cum ob partium varietatem laboris plena, tum propter actionum obscuritatem difficultatibus circumsepta quàm plurimis. Ipsumque fato suo iam functu in hominis corpus, suborto putredinis tædio, curiosas manus abarcet, nec iam Minervæ se deberi clamat; sed Libitinæ: non Theatro; sed sepulchro. At mollia hæc, & circumfusa plantarum agmina, quamvis incredibili specierum varietate nomenclatoris memoriam fatigant; qualitatum tamen, quas in Scholis manifestas appellamus, facili perceptione, promptiorem sui notitiam sensibus panduat: & post obitum quoque gratissima cadavera, inter gestantium amplexus, inter odorantium oscula, si quam possident, odori halitus suavitatem, largiter mortalibus inspirant.

Fateor, optimi Auditores, diversitatem hic aliquam intercedere, contrarietatem autem obstare nullam, quæ vel Anatomici officium, vel Medici contemplationem excludat. Quod mihi probare procliue fuerit, si quam in Thearro differenti patientiam commodastis, in hoc iucundo herbarum compendio, pari cum benignitate iunctam concesseritis. Nam expendenti mihi quid cum homine rectius in comparationem veniat, opportunè suggerit Homerus, humanæ sapientiæ promus condusque vetustissimus,

Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν

Quale foliorum genus est, tale quoque virorum. Vocem egregiam, & quã natam arbitror, in istis areolis hortorum, & pulvillis! Homini quidem cælestem originem assignat, maximus philosophorum consensus, partemque divini spiritus corpore demersam. Mirum nullum est, inquit Romani porticus Zeno, hominem ad Deos ire: Deus ad homines venit, imò quod propius est, in hominem venit, & bona mens fine Deo nulla est. Hinc illa ex Arato divi legati vox,

Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμὲν. ----

I 2 Nummis

Numinis illius genus homines sumus. Quid verò plantæ? quas cœlesti quodam vigore plenas existere, tam facilè sibi persuasere selectissimæ gentes, ut flores plerosque natos crederent, ex succo & sanguine immortalium Deorum. Nec dubium est, è stirpium materie, tam numinum templa, quàm simulacra fuisse constructa, priscoque ritu simplicia rura, cæteris excellentem arborem Deo dicasse, cum non magis auro atq; ebore fulgentia signa, quàm lucos, & grata in iisdem silentia adorarent. Mitto hæc profana. Ille ipse rerum æternus conditor, qui, (ut piè loquitur Damasus)

—— dignatus iniqu as

Aetatis perferre vices, hominemque subire,

non dedignatus, inquam, plantas est. Nam triumphata morte ab inferis redux, non palmato victoris indumento; sed sub vili & agresti habitu, in hortis primùm spectandum se præbuit. Titulum ipsum, ac nomen haud sprevit, unicum humilitatis exemplar, cum in sacris Odis, flosculum se campestrem, convalliumque lilium appellaret, & ad florum, utpote rerum caducarum prouidam conservationem rimandam, oculos mortalium invitaret, lento solicitudinum vinculo animos ipsorum expediturus.

Homo semine fœcundo generis perennitatem consequitur, & delitescit in eo peritissimus plastes, quem Medendi præceptor admiratus, τἰχνlω σο-φίω τε μεγίσlω, artem sapientiam que summam vocat, qui ex rudi illa seminum congerie corpusculum efformat, partium omnium decenti magnitudine, figuræ concinnitate, nexu, item, situq; singularum partium ad amussim exactissimum: non ut Phidias aliquis circa superficiem tantùm occupatus; sed internis pariter atque externis, minimis maximisque solerter efformandis sufficientissimus. Idem in plantis obtinet, quorum semina generis diuturnitatem spectantia, vim possident elaborandæ sobolis peritia penitus admirandam: quæ radicum multiplicem plexum, & oscula terrenum uber auidè siccantia, tum caulium thyrsos, ramosisque brachiis validam stirpē, foliorum ornamenta, florémque totius operis coronidem speciosissimam, immota quadam, licet ignota nobis lege, quàm accuratissimè consummat. Instrumentorum quoque ratio par est. Nam ut humani, sic vegetabilis quoque fœtus productionem calor adiuuat, quem non inscitè cum philosopho siderum elementorum analogum pronunciaverim: cuius adminiculo natura, per humidi terrestrisque variam misturam, partium singularum temperamenta, raritatem, crassitiem, asperitatem, lenitudinemque molitur. Sed hominem recondit dum intra parentis viscera, & illa nascentis rudimenta quisquis indagaverit, non in admirationem; sed stuporem dabitur, cùm observaverit, suscitatam a vitali calore secundinarum vesiculam, & fluitantis in ea corpusculi tenuem, rudemque contextum, vix apiculæ magnitudinem mole membrorum superantem, tum bullis aliquot pellucidis distinctum caput, enormes oculorum orbes, & ab umbilico surgentia venularum

larum tenuissima capillamenta, adeoque homuncionis.

Omnia, tunc verè tenui pendentia filo.

Imò si non piget leves cognoscere curas, admovete tenellis lactucæ rudimentis fideles oculos, & observabitis in iis oleris universi elegantissimum exemplar, manifesto quidem cum dispendio magnitudinis; nullo tamen habitus, externæque formæ. Videte sub germinis emissionem fœcunda leguminum semina, & in illis artifici veluti penicillo expressam totius plantę spem. Dividite Lilionarcissi vernantem bulbum, & agnoscetis intra collecta etiamnum foliola, velut intra secundinas, minutum flosculi vestigium, & hærentem cauliculo surgenti novi bulbi globulum: confessuri cum rerum Naturæ gravissimo scriptore, nusquam eam magis quàm in minimis totam esse. Homo vitalibus auris jam maturus, ruptis quibus induebatur, secundinis, non sine matris tormento, claustris uteri erumpit. Initio rerum omnium egenus; sed aducta sensim ætate provectus, tum sibi, tum parenti abundè sufficiens, & ut verè conqueritur Plinius, fortunæ munera homo complexus, non alumnum sese eius; sed partum existimat. Nec vegetabilia sanè, quamvis de ipsorum sensu nullus sit homini sensus, citra seminaliũ involucrorum divisionem genetricis corpore dirimuntur. Quin vel hoc ipso felicius auspicari vitam videntur, quod in eorum discrimine nullum ferè matri discrimen est: non alia vel Nixia, vel Levana, quàm cœlesti Lucina nascentibus plantis opem ferente. Formatæ verò, profundisque radicibus terram implicantes, etiam spernere possunt fortuitorum omnem impetum, quamvis eas valido robore,

Alpestres Boreæ, nunc hinc, nunc flatibus illinc,
Eruere inter se certent ——

Iam in corporis humani partes quicunque diligentius inquisiverit, sensuum utique iudicio, simplices alias deprehenderit, alias ex simplicium concursu compositas. E simplicibus habentur coniugati nervorum ordines, Venarum quiescentium micantiumque purpurati ductus, ossa partium molliorum valida fulcimenta, & carnes, tam visceribus, glandularumque spongiolis affusæ, quàm toris lacertorum infarctæ: membranarum item, & vinculorum multiplex apparatus, ad tutelam omnium fœderisque societatem conducibilis. Eundem in modum res de plantis habet, in quibus simpliciũ partium rationem fibræ obtinent, sive nervi, quæque nervis succi pleniores sunt, altrices illę venæ, quas per foliorum planitiem stabili quadam serie distributas, facili obtutu quilibet deprehendit. Addo carnem, in mori cerasique fructibus molliorem, solidiusculam in pyris, & malis, in amygdalis nucibusque duriorem. Quid ligna interpositis nodis variè articulata? nihil aliud, quàm osseum plantis arborescentibus robur. His tamen omnibus tegumenta adiecit providus opifex, corticumque libros, & æmulas epidermidis cuticulas, quibus externorum noxas à penetralibus suis excluderent.

Nec

Nec verò, quod humano corpori constans medicorum suffragium tribuit, plantis deest, calor & humiditas. Imò utrumque adest, ob causam rationemque simillimam. Etenim ut constituerentur simpliciter, humido opus erat, quo terrena materies stipata, lentorem, partiumque continuitatem nancisceretur; tum calore, quem ἀρχηγὸν appellat Aristoteles, cuius ministerio singula iungerentur, miscerentur. Constitutæ plantæ ut porrò seruarentur, iterum aliunde accersenda, totque radicum osculis haurienda fuit humiditas, squaloris, marcorisque remedium unicum; tum operis promotor blandus ille, ac cœlestis calor: quorum uno, vel utroque deficiente, amisso iam corpore, vitam penitùs exsolvi necessum est. Oportunè verò suppeditatis his præsidiis, videre licet ferè tabe confectas plantas vires sumere, & , ut cum Lucretio loquar,

—— hilari grandescere adauctu
Paulatimque gradus ætatis scandere adultę.

Diversitatem etiam humorum hic quoque notamus: in tithymalis & soncho lacteus abundat succus: in anchusis santaloque purpureus, flauus in crocis, & chelidoniis, in pluribus viridis, nonnullisque fuscedine quadam atratus.

Cæterùm, compositæ ex simplicibus partes, aliæ per regiones in homines dispositæ sunt, aliæ per extrema seu artus. E regionibus infima, corporis vniversi promptuaria cella, viscera continet, quę vel alimentis concoquendis, vel substituendæ soboli Natura comparavit. Intermedia altera, vitæ arcem includit, robustis costarum veluti cratibus obvallata: denique suprema illa, præ cæteris nobilior regio, cranei valido propugnaculo succincta, hominis, ut ait Plinius, cęlum: quod in tranquillo affectuum statu serenum, in perturbato nubilum, irarumque fluctibus procellosum, mille modis homines hominibus collidit. Similis in plantis compositarum partium ordo est, & regio illa infima qua terræ cohęrent, & inhærent, vegetabilium abdomen est, in quo promissis radicibus ac bulborum cirris, alimenti seminisque reparationi incumbunt: altera item in germinis radicumque medio constituta, ἐγκάρδιον complectitur. Ita enim cum Dioscoride partem nomino, à qua diffusis tam radicibus, quàm venis origo est, & per omnes plantarum tractus vitalis uigor distribuitur. Supremam regionem, in arborescentibus ab encardio caudex describit, qui per ramos ramorumque frondes, & surculos, tanquam artus, & extrema finditur. Hic foliorum amœna congeries, & fructus uegetæ naturæ fœtus, fructuumque siue ornamenta siue indicia flores hospitantur. Suspicimus autem in homine potissimùm vultum, & expressa in illo prouidi conditoris nostri argumenta clarissima. Osculum illud uenustate plenum, orationis suauissimę promptuarium: odorum cum spiritu biforem uiam, diffusamque genis uirtutis purpuram, oculos luce uisionis illustres, errantemque circa lacteam frontem comantis iu-

uentæ

uentæ cæsariem, & quicquid apud elegantiarum arbitros amor invenit. Eadem flores exhibent, non sine sensuum omnium manifesto consensu. Inspicite istos e calycibus, hos è gemmis, illos è vaginis suis protuberantes, hiscentibus ad solis conspectum labellis blandè renidentes, quum halitus suavissimi prodiga oblatione rerum parentem salutant. Videte mihi, vel in uno aliquo genere pulchritudinem, hoc aurum, hanc purpuram, has nives, hanc flammam, & ut cum Plinio loquar, naturæ pingentis varium amabilemque lusum: quem Apelles aliquis coloribus adumbrare forsan queat, non adæquare: adæquare, non superare. Fragile tamen bonum est, externum hoc formæ decus, & exigui temporis munus existit, quodquè nulla non dies veluti spolium formoso corpori subducit. Id verò multo magis in flores convenit, fugacis pulchritudinis languida simulacra, quibus aut inclementior contactus, aut pluuia gravior, aut immitior aura, protinus interitum accelerat. Adeò verè doctissimus Poëta,

Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.

Illa parit Zephyrus, ait, idem celer obruit ista! Quod fit cum foliorum aureus ille fulgor in lanugines, tenuesque pappos, ventorum ludibria facessit. Et expressum in hoc communi fragilitatis typo hominem, si quis intueri non erubescit, orchidis florem videat, eum quem ἀνθρωποφόρον appellant, & in porrectis brachiolis, diductisque cruribus lepidam humani corporis effigiem, & ab involucrorum infirma galeola pendulam, ut floris instar hominem florere, iuxtaque cum illis apparere tantisper, atque iterum disparere, non ignoremus. At hominem cum non sibi tantum vacare vellet; sed in consortium aliorum, suppetiasque deducere, sexuum aliquod discrimen effecit, sapientissimus rerum omnium parens. Simile de plantis dudum cum Empedocle receperunt peritiores Hortensii. Inter quas ex eadem specie, stirpis habitudine ficciores, fœtuque tum ferendo, tum nutriendo minus exhaustas, confidenter masculorum ordini adscribunt, quas aliter affectas notant, sequiori sexui annumerant. Exemplum eius rei clarum palmæ exhibent, è quibus mares comis erectis hispidos, propiùs adsitas fœminas, afflatu, visu, ipso etiam pulvere fœcundare, veteres naturæ diligentissimi indagatores prodiderunt. Fœminas tanquam intellectu Veneris inclinatas, blandioribus comis in mares nutare, iisdemque excisis sterilescere. Hominum certè promiscuus ille cœtus, alios habet cultos, alios agrestes, ingeniique durioris. Ex quo fit, ut quibusdam rapaces Virtutum animi, & ex sese fertiles videantur, sine longo magisterio honesta comprehendentes: nonnulli, ut nativa surgentes pulchritudine, in rectum exeant, tam præceptis adiuuandi, quàm exemplorum adminiculis statuminandi sunt. Multis gravius obstat frigus, quibus absque severiore lege profectus extundi non potest. Inter plantas ea res evidentior est, quarum pars sylvestris, & horridioris indolis, pars mitior, quæque sponte ad cultoris sui vota properat.

Sunt,

Sunt, quibus aut natale folum, aut consuetorum usus eripi non potest: quædam non nisi conculcata terra proficiunt: quarundam in tenellis herbis depascenda luxuries, & implexa ramorum congeries amputatione coercenda. Sycomori fine vulnere fœcundi non sunt, olerumque plurimis nec vitæ diuturnitas, nec saporis gratia constat, nisi primum germen nutricis gremio subducatur. Itaque diuina illa, non rustica Musa, verè cecinit,

—— pater ipse colendi
Haud facilem esse viam voluit, primusque per artem
Movit agros; curis acuens mortalia corda.

Actionum porrò si comparationem instituamus, homini quidem communiores eæ sunt, quas naturales, rei medicæ auctores pronunciarunt, nutritio, & generatio. Cum enim insitus partibus calor humidum, tanquam pabulum suum auidè carpat, ne fluidum hominis caducumque corpus, veluti oleo defecta flammula citò marcesceret, alimento restaurandum erat, quod in ventriculo præparatum, in iecore ulterius elaboratum, in corde perfectum, reliquis deinde membris per venas suppeditatum omnia reficit, & ad vigorem usque ætatis iustis incrementis adauget. Vt sobole generata caducam stirpem homo redintegraret, semen producere debuit, fœtus nouelli fundamentum, quod præparatum intra pampiniformes vasorum ductus, in varicosis flexibus elaboratum, in capsulis denique spermaticis consummatum, tandem in hortulo coniugis, arvoque Naturæ fereret. Quantò verò manifestiores sunt in plantis hæ naturales functiones, quas porrectis in terram altricem copiosis radicibus, nutritionis officium tam graviter exsequi certum est, ut multis huic tantum muneri operam nauare perhibeantur. Non idem tamen omnibus alimenti modus, non eadem æquè suauia. Sunt, quibus largior nutrimenti portio sufficienda: cappares, & uerbascum paucis contenta. Frigida plerisque commodior; ocymum tamen affusa calida magis proficit. Omnes ferè dulcem postulant humorem; ex oleribus nihilominus eruca, & brassica, salsis nitrosisque iuuantur. Vnde contingit, cum non idem habitus sit, cultusque locorum,

—— quod non omnis fert omnia tellus.
Hic segetes, illic veniunt felicius vuæ,
Arborei fœtus alibi, atque iniussa virescunt
Gramina ——

Fœcundam verò plantarum vim, quis non obviam undique oculis agnoscit. Aliquæ nullo cogente sponte sua proveniunt: aliæ posito de semine surgunt: quibusdam ab radice pullulat densissima sylva. Atque hos propagationis modos primùm natura dedit; quid ars deinceps, & cultorum industria non adiecit? dum aut stolonum auulsorum translatione, aut propaginibus in terram depressis, depactisque nodosis ramis, proventum uberiorem vegetabilibus imperat.

Quin

Quin & caudicibus sectis mirabile visu,
Truditur è sicco radix oleagina ligno.

Has nutriendi sese, generandique vires, ut in homine, sic in plantis vitalis quoque facultas promovet. Languidam eam quis arbitretur; Imò si rem æqua lance pensitemus, vix humana fragilitate debiliorem. Et stirpibus quidem blandum illud adolescentiæ ver, iuuentutis vegetum florem, & confirmatę iam ætatis fructus, longa annorum series reparat. Homini, inquit Catullus, —— *cum semel occidit breuis lux,*
Non est perpetuò una dormienda.

Quod si maiores illas respicimus stirpes, abundè notum est, annosa tot arborum robora, Statiliam, Nestoremque viuacitate superare. Quę verò planta par esse queat homini, cum spectamus os eius sublime, & erectum ad sidera vultum. Fertur enim ad similitudinem sui excellens natura, & simulacrum refert cælestium animorum decerpta quadam ab iis aura. Quis nobiles illas intelligendi atque eligendi dotes herbulæ tribuat? tum sensuum vigorem, & arbitrarii motus agilem expeditionem: affectuum vim, quorum impetu frustra sæpius obluctante ratione, præceps fertur. Nolim tamen, humanissimi Auditores, tantum humano ingenio tribuatis, ut exhaustam ab eo plantarum naturam omnem, perfectamque cognitionem acquisitam arbitremini. Nam quod Bion olim de negotiis humanis afferebat, ea initiis suis esse similia: verè hic quoque dixerim, & hanc ipsam rerum naturæ peritiam, ut confitetur Seneca, non magis absolutam esse, quàm conceptus inchoatos. Negat Aristoteles vegetabilibus sensum inesse; quem tamen iisdem afferebat Plato, vir, authore Cicerone, ingenii doctrinæque princeps: fecit idem Anaxagoras, quique præ cæteris herbarum viribus indagandis clarior, Democritus. Is enim & sexum plantis, sensumque tribuebat, & mente pariter cognitioneque non carere credebat. Observarunt enim viri sapientissimi, plantas assumpto alimento suaviter refici, & efflorescente nativa pulchritudine partibus singulis in hilaritatem diffundi. Observarunt florum plerosque ad solem, siderum ducem rectoremque converti, tanquam beneficum eius influxum tacitis votis nunquam non exoptarent. Notarant quercum oleamque sibi commissas, manifesto quodam dissensu in contrarium flecti. Vitem quoque brassicam vicinam fastidire, & aliorsum conversis flagellis, ab eius contactu refugere. Cucumeres aquæ desiderio euidenti affici, & in proximam illam toto se corpore demittere; oleum autem propinquum tam acriter aversari, ut ab eo tanquam inimico se subducturi incurventur. Motus autem in plantis argumenta cur solicitè conquiram? Notissimum arbitror florum non paucos, Sole oriente, vel ad occasum festinante, sinus foliorum & syrmata modò pandere, modò recolligere, totque convoluulorum ordines, mira sublimitatis auiditate, exporrectis quoqua versum claviculis velu-

ti manibus adminicula arripere, quibus in altum enitantur, & imminentia omnia superent. Taceo Pudicam nomine arborem, quam veluti modestiæ symbolo, homine accedente ramos contrahere, eodemque recedente diducere tradunt, rerum Indicarum inspectores. Tum alteram illam, cuius frondes humi prolapsas obrepere, manusq; infestantium fugere memorant. Anne penitus admirandum, Lysimachiam collo ferocium animalium suspensam, eadem cicurare, & ad mansuetudinem componere? Scyllam à foribus ædium pendulam incantamenta auerruncare. Dæmones ipsos Hyperico fugari veterum diligentia compertum est.

Denique in humano corpore, stabilis naturalium actionum vigor est, si temperamentum saluum est, si conformatio decens, si partium omnium unio & communio non labefactetur. Ita res in plantis habet, quibus, ut ex doctissimo Poëtarum colligimus, temperamentum partium vitiat, rapidi potentia Solis

Acrior, & Boreæ penetrabile frigus ——

—— *quoties ruit arduus æther,*

Et pluuia ingenti sata diluit ——

Aut cum exustus ager morientibus æstuat herbis.

Has enim noxas vermiculatio, rubigo, sideratio, sphacelusque comitatur, vitia cum internecione plantarum coniuncta. Conformatione morbosa fiunt vegetabilia, cum impedita Plastes Natura, vel corpusculum ipsorum totum, vel partes aliquot, minutas, asperas, curvas, aliisque modis præter institutū contortas producit. Vnio perit, cum quid abscessu prætumidum, vulnere saucium, rimisque fissum fuerit. Cæterum ægritudines humanas, interdum sola suis pollens viribus Natura expellit, quoties onere molestum sanguinem apertis venarum osculis excludit, noxiosque succos alios per ductus corporis & meatus eliminat. Interdum arti corolla debetur, quoties victæ propemodum à morbo Naturæ suppetias affert: cum per Æsculapios suos reductum ab orco Hippolitum in auras vitales vindicat. Eadem in plantis fiunt, in quibus ægritudinum impetum nonnunquam sola Natura sustinet. Cum grauata humiditatum copia, lacrymas viti, pruno cerasoq; gummi, lentisco & terebintho resinas, salubri penitus euentu exprimit. Frequenter ab arte præsidium plantis venit, utpote quæ nascentibus obstetricis instar opitulatur, externas cœli solique iniurias prouidè auertit, fordescentibus coloris nitelam conciliat, odorum grauitatem insolita fragrantia commutat, & simplicem florum habitum, Protei instar multiplici formarum varietate distinguit. Quid memorem insitionis prodigiosum artificium? quæ diuersas germinum traduces, alienis visceribus inolescere docet, ut accinente Marone,

Exeat ad cælum ramis felicibus arbor,

Mireturque nouas frondes, & non sua poma.

Et

Et ô ingenii humani portentum! Non defuerunt hoc ipso sęculo Virbii novi, qui destructo iam, combustoque plantæ corpore, è fœcundis cineribus lepidam vegetabilis Phænicis umbram, Hermetica opera in lucem revocarunt. Humanum tandem corpus, quod vitæ munere iam perfunctum, melle condivisse veteres, apud Xenophontem legimus. Simile de plantis fit, quarum vel integra corpora, vel partes, saccharo aut melle recondimus ut etiam post obitum non ingrata hominibus cadavera, vel tanquam gulæ scitamenta, vel tanquam bonæ Valetudinis fulcimenta placeant.

Ex quibus omnibus constare vobis arbitror, Auditores humanissimi, quàm ex verò profecta sit Homeri vox, genus humanum plantis esse simile, quàmque cognata sint officia, corporis humani contemplatio, & amœnior hæc plantarum potentium inspectio. Coniunxerunt utrumque munus viri per Europæ tractus celeberrimi, qui tam in hoc nobili Patavino Lyceo, quàm in aliis florentissimis Gymnasiis, & Anatomica, & Botanica publicè professi: quibus volupe fuit, exantlatas à cadaverum dissectione molestias, iucundo rerum hortensium exercitio diluere.

Est etenim alternis facilis labor ——

Horum vestigia, quamvis longo intervallo, serenissimæ Reipublicæ Venetæ decreto sequenda mihi sunt, & intermissa iam ab aliquot annis grata plantarum contemplatione, rerum Anatomicarum insuavitas mitiganda. Vos quoque lectissimi iuuenes, generosa pectora, & ad patriæ decus nata, studium utrumque complectamini, quodque cælo descendisse fertur, γνῶθι σεαυτόν, Nosce te ipsum, tam ex miranda partium corporis humani structura; quàm lepido hoc vegetabilium omnigenorum cœtu, exemplis iucundioribus perdiscatis.

PLANTARVM
EXIMII CVLTORES.

Eceptus à vetustissimis seculis mos fuit, Auditores, legumque sanctione deinceps confirmatus, ut sacris certaminibus victores arborum ramis coronarentur: atque hostibus domitis clarissimi duces, inter bellicos honores, connexum è flosculis sertum, fortitudinis testimonium sumerent. Adeoque princeps olim terrarum populus, haud nobiliorem ob servatos exercitus coronam; quàm gramineam imperatoribus à milite dandam concessit. Et placuit simplex hoc institutum, dum intemerata placuit virtus, non aliunde; sed à se ipsa pretium, æstimationemque consecuta. Sensim tamen obrepente priscæ frugualitatis deliquio, contempta fuerunt obvia hæc Naturæ blandientis ornamenta, primusque Crassus ille dives, ex argento auroque folia coronarum imitatus. Non aliò sanè exitu, nisi ut suavem & æthereum honesti spiritum, sordida vulgi aviditate, veluti olenti fæce corrumperet, ipsusque fortunis amplissimis devolutus infamem sese creditoribus decoctorem obiiceret. Simile de medendi scientia dixerim, quam pestilenti quodam sidere adflatam judicarunt viri magni, postquam à portentosis ingeniis spreta penitus herbarum potentia, remediorum gratia metalla tantum quęsita fuerunt, & tanquam parum benigna fertilisque tellus foret qua parte calcatur, in viscera eius penetratum est, & horridam Manium sedem, ut tormenta conquirerentur, quibus in morbos pugnaretur de quibus incertum luxata sępius secunda valetudo, an adversa restituta fuerit. Quorum insaniam, si paucis mihi perstringere dabitis, humanitatis vostræ munus agnoscam, Auditores, & eximiæ benevolentiæ argumentum certissimum.

Nam si providus ille rerum auctor humanæ valetudinis præsidia in metallis præcipuè reposuit, quid est, quod oculis illa mortalium subduxit? quod ad inferos usque demersit, ac rebus veluti noxiis damnoque generis humani prodituris in medium, toto pondere terram instravit? Ecquis ad salutem inventa credat, quæ sine certa pernicie conquiri non potuerunt? valere hominem per illa debuisse, quæ actis per montium spatia cuniculis improbo atque indigno labore vitam eius attritura: quę sidentibus infirma cervice fornicum rimis, repentina morte operarium oppressura: spiritum anhelantis tetro lethalique fumo strangulatura: atque utcunque perditæ cupiditati cætera benè vertant, lucis incertam usuram, certis umbris ac tenebris damnatura. Protrahantur è latebris suis tandem metalla, & cu-

riosi artificis judicium pariter ac manus delassent; non habebunt inter salutares notas, quo sensuum fidem provocent. Nam tactui immitè protinus frigus insinuant: odoratui & linguæ, aut nihil, aut insuave quid, & nauseabundum: ut cum ad experimentum procedendum est, non ad amussim artis exactum opus; sed temeritate, atque audacia plena periclitatio committenda sit. Claudicet enim necesse est ἐμπειρία quæcunque rationis fulcro non subnixa, & in errores impingat, quæ recti iudicii Theseio veluti filo non directa. Nec aliam arbitror causam fuisse, cum jam antiquitùs satis obvia metalla forent, quod in tanta priscorum diligentia, vix habeant gravissimi scriptores, quo morbis præsentibus internum illorum usum persuadeant: quibus tamen (ut seriò fatetur Plinius) nihil intentatum inexpertumque fuit: nihil deinde occultatum, quod prodesse posteris vellent. Abscondisse eos abstrusos naturæ thesauros, vitamque bonis alienis defraudasse, tantum abfuit, ut etiam ingratis eos divulgarent, diuque summum ingeniorum emolumentum duxerint, ne intra unumquemque præclara inventa perirent. Cur imponi mihi patiar ab hodierno chymicorum vulgo, patere nunc metallorum arcana, atque interiore naturæ sacrario concepta horum principia, Vulcani ministerio detecta? Quamvis enim hæc in auro, in stibio, in hydrargyro, non illaudabili studio quæsiverint plurimi; tamen irritos fuisse conatus, tum demum agnovere, cum per tot ignium gradus, aquarumque Stygiarum vires exercitatam materiam, habitum tantùm mutasse deprehenderent; non exuisse corpus: nec talaria posuisse unquam volaticum illam diuum; sed vel Proteo mutabiliorem, postquam vario sub schemate diutius lusisset, remeasse tandem in pristinam libertatem, vomicam æterni liquoris, & rerum omnium venenum. Aperto satis indicio frustra ab his solis morborũ auxilia exspectari, quorũ intimæ vires in notitiã hominis haud pervenerunt, nec pervenire forsan debuerũt.

At illa quæ adversus ægritudinum impetum efficacissimè pollere voluit, rerum optimarum æterna scaturigo Deus, è tellure ipsum produxisse sacris literarum monumentis dudum consignatum est; adeoque tot herbarum fruticumque genera, quemadmodum edita fruge victus necessitatem homini explent; ita fœcundo medicamentorum proventu Valetudinem prosperam conservant, adflictamque morborum sævitia pristino vigori restituunt. Plantarum opera, infestum vitæ penetralibus frigus superamus, ardorem æstuantium viscerum demulcemus, suffusos partibus humiditatum imbres exsiccamus, ariditatem earumdem squaloremque temperamus.

His iubente Deo utendum est, imò imperante, ut quamvis necessariò ad fatalem illam metam homini cundum, præsto nihilominibus sit, quod externorum præcipitem incursum avertat, corporisque cruciatus subinde propulset, & ad catastrophen vitæ molli magis, ac naturali via deducat. Nec locus ullus aut regio cælesti munificentia destituitur: non abditæ solitudines,

nes, & horridior omnis naturæ facies; non juga montium nubes excedentia, exustique sideribus terrarum tractus. A Mæotidis palude, & ultra Herculis columnas ipsoque rerum naturæ defectu, herbæ petitæ sunt, quas in sanitatis usum industria medendi converteret. Homini utique felicitatis suæ culmen etiamnum obtinenti, domicilium primum,& veluti sedem beatioris ævi, hortum adsignabat, beneficum Numen, ut ambiguum ipsi relinqueret, plura utilitatis eius gratia condidisset, quàm voluptatis: cum & necessitatibus singulis prospectum esset, & amaretur usque in delicias. Reficiebant utrunq; sensum partim scintillātes variéq; micantes flores, etiā nō suspicienti siderū desideria renovantes: partim ingenuus ab iisdem & gratissimus halitus, & quocunq; animū oculosq; convertebat homo, ex vegetabilium uberrimo lætissimoq; proventu,facile cognoscebat, & ignaro sibi divinitùs parata esse hæc beneficia, & suppeditari porrò vel ingrato.

Nec obscurat muneris præstantiam, quod hispidus aliquot plantarum aspectus, quod productis spinis tangentium manibus truces. Munire enim quasdam Naturæ debuit, & aculeis veluti telis armare ut tuta homini magisque salva remedia forent: quæ vel avida quadrupes depascere, procaces digiti rapere, vel neglecta vestigia facilius obterrere poterant. Ita hoc pariter quod in vegetabilibus displicet, hominis causa excogitatum arbitremur. Fateor quidem non omnes plantas æquè gratas esse: multas qualitatum insitarum excessu, morborum atrocium causas debellando, asperitatem aliquam exserere: quasdam sub floridula specie toxica parare. Attamen hæ ipsæ quæ valetudini hominis penitus infestæ videntur, numerosis tot seculorum experimentis, in usum aliquem humanæ salutis conversæ fuerunt. Quamvis autem admirabilem hanc ex plantis remediorum varietatem summus ille dynasta cùm genuerit, tum homini largitus fuerit; occasionem tamen inveniendarum, & cognoscendorum effectuum ansam, non rarò bruta dederunt animantia. Nam caligantium oculorum nubeculam chelidoniæ succo discuti hirundinum inventum est, quæ implumibus pullis huius adminiculo uisum,uel accuunt retusum,uel restituunt amissum. Canes gramine manso stomachi fastidium deducunt, reiecta per uomitum cum medicamento pituita. Serpentium morsui Elaphobosci pabulo resistunt ceruæ. Dictamni quoque uires, infixa corpori extrahendi patefecerunt eædem, cum, ut loquitur Maro,

—— *tergo volucres hæsere sagitæ.*

Pastis enim dictamno ceruis lethales arundines protinus deciderunt. Angues degustato fœniculi surculo spolium hybernum exuere, ciconiam ægrotantem ex origano medelam excerpere, aprum ex hedera, magnis scriptoribus proditum est.

Atque hinc natæ porrò observationes, prima salutaris scientiæ fundamenta locarunt: quas ipsas tamen non humile vulgus sibi tribuit; sed Dii,

quique

quique æmula potestate Deorum simulacra sunt, reges, principesque tanquam proprias vindicarunt, plantas etiam singulas nominibus suis adoptantes. Laudatissimam herbarum, quamque à Diis Moly appellari cecinit Homerus, Mercurio inventori adsignat: idem & contra summa veneficia remedium prædicat. Panaces ipso nomine morborum omnium auxilium promittit, specie numerosum, & Diis pariter indagatoribus adscriptum: huius radice tellure euulsa, scrobem replere uario genere frugum religio fuit, & terræ genetricis piamentum. Myriophyllum Achilles inuenit, fortissimus heros, quem non ignorare decebat, ut loquitur Statius,

---- quonam staret medicamine sanguis,
Quid faceret somnos, quid biantia vulnera claudat.

Plantam ipsam morbis militum subleuandis utilissimam esse, facto eius in Telepho curando felici experimento comprobauit. Cratęvas Mithridati Scordium acceptum refert, potentissimo regi, atque in summa non minus ingenii, quam imperii magnitudine, medicinarum peculiariter curioso. Eupatoria quoque regiam auctoritatem habent, nec uiribus suis penitus indignam, quum semen ex uino potum unicè dysentericis opituletur. Gentianam Illyriorum quondam principi Gentio debemus, nobilissimam plantam, & alexipharmaca uirtute paucissimis inferiorem. Quid memorem Chironem, Lysimachum, Teuerum? cum mulieres quoque constet hanc gloriam affectasse. E quibus Artemisia Mausoli regis coniunx, adoptata herba, quæ Partenis seu uirginea antea nominabatur. Nec uerò friuolam existimemus hanc uitæ iuuandæ curam, & ne quid profuturum seculis diutius lateret. Quosdam enim singula inuenta Deorum numero addiderunt: uitam omnium sanè, & morborum tyrannidi exemerunt, & clariorem reddiderunt cognominibus herbarum: excitata quoque posteritatis memoria, rerum utilium inuestigatoribus gratiam benigne retulit. Sola enim hæc Naturæ placuisse remedia censebantur, utpote non difficilia inuentu, parata uulgò, citraque uitæ dispendium quærenda. Inculpata magis omnia fuerunt, cum nondum per fraudes hominum, ingeniorumque capturas, uenalis ualetudo esset: non dum compositiones, atque inexplicabiles misturæ decantarentur, ulcerique paruo ex Indiis, aut mari rubro medicina imputaretur, ut seriò conqueritur rerum Naturæ grauissimus scriptor.

Atque inuentores quidem herbarum tales tantique fuerunt: quid illustres, & ab omni æuo splendidissimos plantarum inuentarum cultores silentio inuoluam? Et ne Alcinoum Adonidemque reges è fabulis accerseam. In ueris historiis Cyrum legimus, imperatorem celebratissimum, plantaria manu sua instituisse, atque hoc ipsum apud Lysandrum Lacedæmonum legatum in aliqua gloriæ suæ parte collocasse. Attalum sanè Pergami dynastam, non pretiosissimæ supellectilis fulgor, non secundantis fortunæ blandimenta detinebant, quin omissa regni administratione, hortorum studio,

plan-

plantarumque satu, defessum aut aberrantem animum recolligeret. Semiramidis pensile viridarium, admirata fuit antiquitas, & Africa celebrem nouumque Masanissæ cultum. Apud Romanos adeò vetus reperitur hæc propensio, ut reges imperii fundatores, positis aliis curis, hac potissimùm fuerint in cura. Tarquinium cognomento Superbum palàm est, decussis in horto papaverum capitibus, sæuum illum, ut loquitur Plinius, & sanguinarium nuntium filio remisisse. Scipio Carthaginis terror, Hannibalis, atq; Antiochi victor, Linterni horto subigendo, triumphalē manum exercebat: adeòq; sua vem experiebatur hortensem operam Diocletianus Cæsar, ut lactucas ad Salonam, & olera, diademati imperii, sceptrisq; cunctis preferret.

Quanquam palmam florei huius cultus, præripuisse omninò videantur priscis, hodierni proceres, industria dicam; an seculi potius felicitate singulari, à quo tempore ad ortum, occasumque solis patefactis Indiis, Europa uniuersa, non minus pretiosissimis mercibus locupletata, quàm utilissimis plantis venustisque floribus exornata fuit. Quis fama non accepit Elysia illa hortensia, quæ Ludovicus Decimus tertius, felicissimus pariter, ac iustissimus Gallorum monarcha, regio sumptu non ita pridem exciravit? In quibus non solùm amplissimi regni delicias, & auita lilia; sed utriusque Indiæ florea miracula, æmulo terrarum situ peritè disposita, vigere iussit. At que ut propinqua tantum delibem. Ex Romanis illis, religionis, Sapientiæque purpureo splendore eminentissimis patribus, cognitum habetis Franciscum Cardinalem Barberinum? Igitur & supra Tantali, Hesperidumque siue pretium, siue operam constitutos, ornatissimos eiusdem hortos, in quos, tanquam diuini nectaris fœcundis apibus flosculi honorem impetratura Chloris, prodiga manu congessit quicquid horum eximium habet, noster, aut alter orbis. Te verò quem memorem,

—— ò quà sol habitabiles
Illustrat oras, maxime principum,

Ferdinande Secunde magnorum Hetruriæ ducum, qui veluti cum imperii solio scientiarum virtutumque sceptrum obtines, sic in cultissimo Pisarum viridario splendidè instruendo, cum è quæsitissimis floribus temporaneam; tum in posteritatis memoria coronam consecutus es sempiternam. Effloreicit doctissimi Petri Castelli auspiciis, in Mamertini gymnasii usum, hortus Messanensis Siculus. Non favillis atque ustilagine flammas eructantis Ætnæ decolor; sed Floræ nitidioris suaveolentibus deliciis eximiè decorus. Lugdunum illud Batavorum, clarissimas Belgii Athenas, haud minus eruditissimorum professorum celebritas commendat; quàm adiunctus splendidæ Academiæ cultissimus hortus: in quo præside Adolpho Vorstio, altero huius ævi Theophrasto, prępotentium Ordinum confœderatorum nutu, non ebur, aromata, gemmas; sed flores suos inter Europæas hospitari plantas Indi mirantur. Vigent in Germaniæ sinu Altorfinæ Tempe, industria Ludovici

Iun-

Iungermanni, incomparabilis Botanici, in medicarum virtutum compendium redactæ amœnissimum. Ac ne vegeta magis cœli temperie felices terras, his floriferis hortorum spatiis gaudere tantum credatis. Illas ad extremum siderum ambitum, gelidaque Aquilonis conceptacula porrectas regiones, hac parte à rerum natura damnatas non esse, ostendit Regius apud Danos Hafniensis Academiæ paradisus, Othonis Sperlingii, viri præstantissimi studio, Europæis, Americanisque plantis ornatissimus. Et quid augustissimæ Reipublicæ Venetę munificentia dignius erat, quàm ut in hoc nobilissimum bonarum artium Asylum, bonæ valetudinis præsidia reciperentur? ut in Musarum cœtu Phœbus surgeret, Phœboque subiectæ plantę plantarumque vires agnoscerentur. Imò prima omnium Veneta prudentia, utilissimi instituti metam assecuta fuit. Nam ut rebus publicis per orbem reliquis, laudatissimi regiminis, civilisque tranquillitatis normam præbuit. Ita publicis liberalium disciplinarum Gymnasiis, quid ad rei Medicæ perfectionem conduceret, exemplis suis docuit, splendidè constructo, non ligneo tantum illo, in quo Valetudinis fundamenta dissectio cadaverum patefaceret; sed etiam lapideo hoc plantarum amphitheatro, in quo tum incolumis Hygieæ munimenta, tum eiusdem afflictæ præsidia locarentur, ac recenserentur validissima.

Quæ nunc obvia vobis, Auditores, & in studiorum vestrorum emolumentum comparata curiosè perlustretis. Quod si enim ad sanitatis amissæ recuperationem necessarium ducitis, mirabilem corporis humani contextum viscerumque singulorum temperamenta rimari; quidni pariter necessarium existimetis, sedula observatione ea præcipere, quibus sacrum illud opificium sartum tectumque servandum, quibus labefactata morbo viscera ad temperiem pristinam revocanda sunt? Et observanda quidem eò religiosius, quo calamitosior ex præsidiorum inopia eventus, & ex inexplorato remedii usu damnum gravius redundat. Ducem utique belli non immeritò vituperetis, qui hostem irruentem aggressurus, ignorat militem sub signis habeat validum, an viribus fractum, armatum, an inermem: Drusiano gladio, an plumbeis telis instructum. Non dissimilis fuerit Medici, imprudentia dicam, an temeritas? si gravissimarum ægritudinum agmen profligaturus, incognitum habeat, quæ medicamenti natura, quis habitus: robore integrum sit, an vetustate obsoletum: blandè opus expetitum absolvat, an concussione quadam valli, partiumve perturbatione: vix à priscis illis empiricis discrepaturi, qui per capitalem inscitiam ex periculis ægrorum discebant, atque experimenta agebant per mortes. Veneremini ergo in tanta remediorum ubertate cælestem benignitatem, & plantarum eximios sive inventores, sive cultores pleno gradu sequamini. Vos quoque dignos exhibituri, si quæ celsissimi Senatus prouida cura communi utilitati largiri voluit, iis, qua par est gratitudine modestiaque perfruamini.

L EX

EXPLANTARVM CVLTV VTILITAS.

DEgebant olim in Phaliscorum agris, inclytæ, & per omnium ora vulgatæ Hirporum familiæ, quæ sacrificium ad montem Soractis Apollini solemniter facturę religiosis gesticulationibus operabantur, & impune ardentium lignorum struibus insultabant, flammis (ut loquitur Solinus) in honorem rei divinæ parcentibus. Mysterium huius devotionis, munificentia Senatus Romani prosecuta fuit, Hirpisque perpetuo decreto, munerum omnium vacationem concessit. Quibus verò non dignos honoribus arbitremur, Auditores, genuinos Apollinis mystas, qui non vanis gesticulationibus, & doloso per ignes saltu; sed inventorum Apollinis sedulo cultu, herbarumque potentia benignè posteris tradita, nominis celebritatem adepti, rerum ipsius Naturę munificentiam tantum non superasse videntur,

Dij illorum umbris tenuem, & sine pondere terram,
Spirantesque crocos, & in urna perpetuum Ver!

Iurè cum satyrico exclamem. Nullum eloquentiæ flumen, nulla sermonis ubertas suppetit, qua vel extollere satis beneficii magnitudinem libeat, vel utilitatem digerere, quæ ex fonte hoc in salutem humani generis, & commodum redundat.

Summum antiquitùs Deorum munus homini datum, sylvæ arboresq; intelligebatur. Ex hisutiq; templa primùm dicata, & simulacra ante exculpta fuerunt, quàm excogitato beluini cadaveris pretio, probatoque pietatis nomine luxuriæ jure, ex eodem ebore Deorum ora spectarentur, ac mensarum pedes. Imò numen ipsum arboribus inesse, densa mentis caligine circumfusi mortales sibi persuadebant, ad eas victimæ immolari solitæ, atque ex hominis sanguine factæ lustrationes. Hinc illa apud Lucanum nemora,

—— lucique vetusta
Religione truces, & robora numinis instar
Barbarici ——
—— tum humanis lustrata cruoribus arbor

Neq; id fecisse videntur, quod magnitudinem tantum arborum suspicerēt aut sub frondibus earum exclusa luce, opacam quietem, & silentia adorarent; sed quod eximium in plerisque usum agnoscerent, sine quo vitam penitus

nitus vivere non potuerunt. Herbarum foliis mollior ipsis specus erat; cumque iam è rudi, & solivagâ vita societatem inire, domosque struere cœpissent, non montes cedebant in marmora; sed è ramis stirpium tuguriola sua casasque constituebant. Etiamnum gentes ita degunt, & per vastos Indiarum tractus, non operosa lapidum congerie; sed ramis palmarum, cannarumque facili contextu, ædiculæ surgunt. Aliis non desunt ingentis magnitudinis arbores, è quarum integro trunco domicilia excavent, atque è cortice vnico lintres, mari fluminibusque traijciendis, hominum quinquaginta capaces. Vt mirari iam desinemus celebratam in Lycia platanum, quæ laxo specu Murianum consulem cum duodevigesimo comite haud incommodè excepit. Alterum item in Veliterno rure, quæ latis ramorum trabibus, & tabulato amplo, Cajo principi, cum quindecim convivis epulanti, simulque ministerio triclinium præbuit. Nec domus tantum è stirpibus; sed corporum etiam tegumenta, in nuditatis remedium, è plantis quærebant. E sparto calceamenta parabant pastores, & vestem. Herodotus è Phleo herba operimenta Indos gestasse prodit, quàm è flumine demessam, & contusam, atq; sportæ in modum contextam, veluti thoracem pectori aptabant. Porrò cum vsus, & excitatum rebus egenis ingenium, varias artes extunderet, ex Acanthii lanugine demptis spinis vestes effecerunt: potissimùm autem ex fruticum & arborum lanis, quas Xylon distinctiùs, & gossipium veteres appellarunt. Illarum vberrimo apud Indos, Arabesque proventu, non indigenis tantùm; sed Europæis quoque populis in vestimentorum apparatum prospicitur. Lanas sanè pecudum, tanquam segnissimi corporis excrementum, rebus divinis operanti minime purum amictum præbere, ex Orphei, & Pythagoræ monitis credebatur. Arborum autem inter optimas terræ fruges exortam lanam, tam sacerdotibus Aegyptiis vestiendis, quàm rebus sacris operiendis singulariter usurpatam fuisse confirmat Apuleius. Quid linum referam? vilem & sine cura passim obrepentem herbam: cuius tamen inter confessa vitæ commoda, vix par est aliarum, quas impenso studio colimus, auctoritas. Eo multipliciter passo contusoque, & in mollitiem lanæ coacto, post tot lucri cupidorum ingeniorum inventa, ne nunc quidem inter indumenta carere possumus. Byssum quoque noverunt veteres, cuius Elæorum agrum feracem fuisse scribit Pausanias, è qua pretiosissimum, & in mulierum potissimùm delicias expetitum lini genus colligebant.

Patebat etiam mortalium oculis olim Oceanus, & tanquam vinculum orbis terrarumque simplex custodia foret, diu humanæ experientiæ intentatum fuit: donec è scirpo primùm, & compactis arundinibus scaphæ, ex arborum trunco lintres, è sparto funes invenirentur, tandemque ex alno pinoque navigia maiora, tum è lino velorum dispares sinus, ventum procellasque recipientes, quo longo maris intervallo seiunctis populis, & ex-

tra siderum utramque metam positis, salutaris commercii viam aperuisset. Memoriam ipsam antiquitatis, & omnes historię thesauros perdidissemus, nisi à claris ingeniis, è corticibus arborum tenuioribus, libri comparati fuissent, quibus inscriberent, atque caudicibus earundem in tabellas æquatis codices: tum lintea ceris obducta, quæ stylo exarata literas servarent. Quin & foliis plantarum non oracula tantum mandarunt; sed etiam proliziores doctrinæ tractatus. Illaque de ignibus aeriis suavissimi Poetæ carmina,

Levis in aridulo malvæ descripta libello.

Seculis deinde provectis è Biblo seu Papyro circa ripas Nili crescente, chartæ paratæ sunt, quum in prætenues; sed latissimas philuras acu diuidi cæpisset: quibus Pergamorum principes membranarum usum adiecerunt.

Et libros tantum loquor, vestimenta, domos, templa: ne viuere quidem sine plantarum subsidio prisci mortales potuerunt. Ferarum atque animantium cæde, victus necessitatem eos explevisse, cur existimem, Auditores, causam habeo nullam. Etenim inter vetustissimos Syros, Aegyptios, Persas, Indos, quotquot aut religioso Deorum cultu, aut continentiæ laude cæteris præstabant, à carnium esu abstinebant: sive animantibus tanquam rebus sacris parcerent, animæ nobilioris indolem venerantes, sive partium nobiscum similitudinem suspicerent, speciemque sanguinis communem. His igitur, ut Homerus testis est,

—— καρπὸν ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη ——

—— *fructum dedit optima tellus*
Sponte sua ——

Ex arboribus primò gentibus cibum fuisse refert Plinius, sic inductas cęlum spectare, sic pasci. Tandem, ut cecinit Maro,

—— *cum glandes atque arbuta sacræ*
Deficerent silvæ, & victum Dodona negaret,

Auctis hominum coetibus, frumentis quoque labor additus fuit, in ventique fruge blandiores fucci hominem mitigarunt. Ex his membra recreans olei liquor, viresque restaurans vini potus, tot denique sapores annui sponte prouenientes, & mensæ etiamnum secundæ: quamvis ciborum causa cum feris depugnetur, & pasti naufragorum corporibus pisces expetantur. Imò considerate vel in singulis, quæ retulisse videor de multis. Nascitur in Mexicanis oris Magneii dicta incolis planta, aloes genus, firmo in extremis foliis aculeo spinosum. Huius truncus ligni usum præbet, folia tegularum, aut imbricum. Ex iisdem lini cannabisque modo variè passis fila, calceamenta, cingula, chlamydes, storeas, & funes concinnant. Spina subulæ, vel acus vicem sustinet, tum collectus in excavata radice succus, mel, saccharum, & acetum exhibet. Nec palmam huic plantæ con-

concedit Palma, quæ & ipsa lignum ad ædificiorum trabes suppeditat, ramis eius parietum latera stipantur, & instrumenta parantur ad usus privatos plurima. Foliis palmę, ut auctor est Plinius, scriptitatum fuit, eadem ad utilium nexus, & levia capitis umbracula findebantur. Hodie sportulas præbent, & ad æstum aëris temperandum flabella. Cortice caudicis funes plectuntur: medulla ramis subiecta, & dactylorũ vel in unica palma proventus insignis, alimentum præbet suauissimum, & ex iis arte elicitus liquor Vinum,

Quod lene tormentum ingenijs admouet
Plerunque duris ——
Quod spem reducit mentibus anxiis
Viresque ——

Sed ô vocem egregiam!

Non est vivere; sed valere vita.

Cur in mortalium numero nos positos gaudeamus, ut cibos potionesque percolemus, ut corpus hoc fluidum, & infirmum ne cadat subinde farciamus? Verèque natura non materna benignitate, sed nouercæ odio genus humanum prosecuta diceretur, nisi præter victum, è vegetabilibus ea quoque subministrasset, quibus valetudinem fulcire, morborum impetum retundere, dolorum atrocitatem lenire queamus. Quid enim est, quod amissa corporis sanitate felicitatem hominis stabiliat? an regiæ Persarum Gazæ? an Arabum intacti thesauri? an universum quod signandum aviditas dedit aurum? næ illa prę sano corpore ludibria sunt, ac vitiosæ nuces. Nemo tam demens, qui Indis imperare amet, affectus elephantiasi, diadema gestare capite siderato; manibus sceptrum gestare, chiragra implicitus. Sola valetudine propitia, etiam in tristi felle dulcedinem, aduersâ eadem etiam in mero melle summam amaritudinem experimur. Κρεῖσσον θάνατος ὑπ' ἀρρώστημα ἔμμονον, inquit Panaretes, Tolerabilior mors est pertinaci ægritudine.

Tanti autem tamque exoptati boni curam, & tutelam, in plantis istis, herbarumque facultatibus præcipuè collocauit, prodigus utilitatum omnium conditor. Harum quàm plurimis calorem indidit, quo noxium partibus internis frigus expelleremus, cruditates, phlegmatumque prouentum impediremus. Atque ex illarum ordine, quędam singulari temperamenti blandimento, frigore concreta laxant, & remolliunt, ęmuloque naturę ministerio indigesta concoquunt, dolorum cruciatus leniunt, ad sobolis generationem semen parentum augent, ad generatæ sobolis nutritionem, lactis abundantiam matribus suppeditant. Quorundam acrior calor est, & altius penetrando, laxatisque spiramentis obstructa viscera expediunt, tumores discutiunt, hærentem in uteri venis sanguinem spissum fluxilem reddunt, aquarum stagnantium copiam imminuunt, partem earum

ad

ad ureterum canales deducendo, partem riuulis sudoris excitatis per tenuissimos meatus eliquando; vermium item importunos fœtus, atque ante obitum corpus humanum funerantes interimunt. In quibusdam plantis igneus vigor est, quorum excessus, quamuis usu interno tutus non sit; attamen dum excitato forinsecus ardore, & dolore, ex alto vitiosos succos attrahunt, atq; inductis ulcusculis reuellunt, & deriuant: excrescentia supra Naturæ modum absumunt, molestiore quidem sensu, sed euentu felici, grauissimas ægritudines frequenter domant. Contrario prosunt opere plantæ, quæ frigore suo fervorem æstuantium viscerum temperant, tenues humores, & cum periculo ruentes intercipiunt, sistunt, repellunt, dolores maximos immisso partibus stupore sopiunt. Euidens pariter auxilium afferunt illæ, quæ vulnerum hiatus claudunt, & in ulceribus vel carne replendis, vel cicatrice velandis Naturæ adflictæ suppetias ferunt, aliisque morbis superandis strenuè militant. Atque hæc omnia tantum manifesto qualitatum robore præstare videntur: quid mira deinde, neque explicabili satis formarum proprietate? qua vitiosos corporis succos ut expurgari possint, ad se se pelliciunt: quemadmodum ceruum è latebris attrahere serpentes scribunt rerum naturalium inuestigatores. Addite vim singularem, qua languidis vitæ præsidiis robur aspirant, teterrima venena hostili veluti odio persequuntur, & profligant. O favorem numinis & cœlestis benignitatis fontem limpidissimum! Quid dubitemus an vera sit Plinii sententia, Mithridatis commentaria, quibus vires plantarum, & effectus complexus fuerat, non minus communi vitæ profuisse; quàm regna potentissimi illius principis, & provinciæ imperii Romani limitibus à Pompeio magno adiectę.

Harum itaque diligens, & curiosa investigatio, non ad alios magis spectat, quàm ad vos, ornatissimi Iuuenes, quibus humanę valetudinis commoda seruanda, incommoda salutari manu, & consilio auertenda fuerint. Vtique si bene medendi gratissimum finem sanitatem agnoscitis: hæc autem siue conseruanda sit, alimenta: siue à morborum tyrannide vindicanda sit, medicamenta, tanquam media exposcat, quibus proficiat: in confesso planè iudicetis, ad vos pertinere cognitionem mediorum, ad quos acquisitio huius exoptati finis. Quod si tamen omnibus hic scopus propositus non est; rem tamen indignam arbitremini, animantia bruta, quę ipsis salutaria sunt nosse; hominem autem ea sine quibus vivere, sine quibus valere non potest, ignorare.

EX

EXPLANTARVM CVLTV IVCVNDITAS.

Onsulebat oraculum Delphicum Gyges, rex olim terrarum amplissimus, ecquis in communi hominum cœtu prę cęteris felix esset. Responsum tulit, Aglaum Psophidium, inter mortales feliciorem à Diis judicari. Hic verò ętate iam senex, in angustissimo Arcadię angulo prędium colebat, paruum quidem; sed annuis victibus largiter sufficiens, è quo nunquam fuerat egressus. Iniqua sanè splendido regi videbatur sententia, ignobilem pariter, atque ignotum senem, haud imperii majestate formidabilem; sed hortuli privati cultura penè despiciendum, feliciorem habitum iis, in quos propitia Fortuna bonorum omnium cumulos prodiga manu congessit. Beatam adeò vitam non esse, ut recenset Poëta,

Fulgentes manibus videre gemmas,
Aut testudineo iacere lecto,
Aut pluma latus abdidisse molli,
Aut auro bibere, aut cubare cocco,
Regales dapibus gravare mensas,
Et quicquid Lybico secatur arvo,
Non una positum tenera cella,

Nihil enim horum in hominem conveniebat, qui ad rastrum, & bipalia relegatus, vitę mollioris lubentias vix primoribus, ut aiunt, digitis attigerat. Agere tamen Plophidii causam princeps uoluit Lyricorum Horatius, & beatum asseruit eum, qui ceu prisca mortalium gens, procul amotis negotiorum turbis, paterno in rure, uitę, uictuique necessaria quęrit. Nam, inquit,

Neque excitatur classico miles truci,
Neque horret irratum mare.
Forumque vitat, & superba civium
Potentiorum limina.
Ergo aut adulta vitium propagine,
Altas maritat populos.
Inutilesque falce ramos amputans,
Feliciores inserit.
Hinc quum decorum mitibus pomis caput,
Autumnus arvis extulit,

Vt gaudet! insitiva decerpens pyra,
Certantem & uvam purpuræ.

Mihi, humanisſimi auditores, in re propoſita, nec editum diuinitùs oraculum ſpernendum eſt, nec à poëtica tamen leuitate pondus conquirendum, ut oſtendam, non aliam, inter externa & fortuita, ingenuam magis, hom ineque dignam uoluptatem eſſe, quàm quę ex ſtirpium plantarumque cultu in eundem redundat. Quòd mihi quidem ut euincam facilè fuerit, ſi beneuolentia ueſtra, ueluti zephyro blanditer aſpirante, uela mentis meę, conatuſque promouebitis.

Nam, ut inde ordiar, haud facilè delectationem aliam reperiatis, in quàm ab omni æuo tam cupidè conſenſerit humanum genus: arcanâ quadam, eademque congenita vi, tam ciuiles; quàm barbaros animos ad hortorum ſtudium ſuauiter, nec minus efficaciter impellente. Sacras luſtretis, ac profanas hiſtorias, & liquidè conſtabit, ſimul cum orbe nato, natos eſſe hortos, eorumque ſepimentis libenter ſe clauſiſſe, non illuſtria tantum capita, atque inter illa philoſophos & egregii publici moderatores; ſed humile pariter vulgus, & quotquot ſimpliciores, nec ambitione mala faſcinatæ mentes fuere. Quid enim ſingulari cura non proſequerentur ea, quæ non in cibos tantum; ſed etiam ciborum ſuaue condimentum cedebant. Non recenſebo pretioſas Indorum merces, piper, caryophyllos, macem, cinnamomum, ſine quibus opiparè vix degitur, aliaque exotica ſtirpium munera: cum illa ipſa quæ nobis viliora ſunt, cepas, & allia, ex omnibus Europæ radicibus, tanquam ſuaviora gulæ ſcitamenta, languidoque ventriculo robur conciliantia, Indiarum incolæ ſeligant, ut auctor eſt Ioſephus à Coſta. Mel, quod dulce nectar, & cœleſte donum haud variè cecinit Virgilius, è plantis floribuſque delibant ſedulæ, operumque ſuorum ſtudioſæ apiculæ, quotieſcunque.

Crura thymo plenæ, paſcuntur & arbuta paſsim,
Et glaucas ſalices, caſiamque, crocumque rubentem,
Et pinguem tiliam, & ferrugineos hyacinthos.

Non cedit melli dulciſſimus ſuccus, quem arundinibus expreſſum, olim Indi bibebant. Ex eodem artificioſa condenſatione concreto, ſaccharum paratur hodiernum, quo nihil, tum ad edulia condienda, tum ad corrigendam medicamentorum amaritiem, uſu receptius habemus. Addite mannam, qua vix aliud inter aluum lenientia ſuauius exiſtit. Hæc autem roſcidus humor eſt, ex vapore, ſubtilibus pinguibuſque plantarum exhalationibus permiſto, productus, quem per ſerenas æſtatis noctes moderatum frigus condenſat. Iam fructuum illam, è ſtirpibus tam ſpecie, quam ſapore diuerſis miram varietatem, nulla ſatis explicet facundia. Verèque apud Plinium Pomona, plurimum, inquit, homini ex me voluptatis eſt. Ego ſuccum vini, liquorem olei gigno, ego palmas, & pyra. Tellus omnia

labore

labore quærenda concedit. At ex me parata pleraque, nec cura elaboranda; sed porrigentia sese ultrò, & si pigeat attingere, etiam cadentia. Certavit in his igitur natura ipsa secum, & ambiguum reliquit, plus utilitatis studio mortales sibi devinctos voluerit, an voluptatis.

Iam odores illos, halitusque suavissimi eximiam in flosculis hisce gratiā, quisquis integro narium sensu percipit, eum fateri necessum est, frustra alibi quæri delinificam hanc vim, & nescio quam ab alto infusam ætheriæ substantiæ partem. Non enim animantium membra ulla, non abstrusæ metallorum copiæ, quicquam fragrantiæ illius possident, quam puriori myrrhę, olibano, styraci, ladano, electro, balsami lacrymis, cinnamomo; imò passim obviis rosis, caryophyllis, violis, iasmino, liliis, similibusque naturæ munificentia contulit. Imò tanti æstimati semper fuerunt, suaveolentes plantarum succi, tanquam cœlestem in homine mersamque aurę divinæ particulam exhiberent, ut non nisi Deo placando, & precibus, votisque mortalium, adeoque sacris officiis absumerentur. Hinc receptum usu passim fuit, ut cum Marone loquar,

Verbenas pingues adolere, & mascula thura.

Meritòque reprehendit intemperiem suorum physiologus Romanus, quod acervatim honori cadaverum congererent, quæ Diis per singulas micas dabantur. Neronemque principem tantum odorum concremasse, novissimo Poppæę suæ die, quantum annuo provento non ferebat Arabia universa. Nec deest huic odoræ suavitati eximius usus, sive bonam Valetudinem, sive adversam spectemus, utpote quæ spiritus hominis recreat, & inspirato purioris conditionis halitu, vitæ flammulam blandè excitat. Atque hæc potissimùm causa est, ut tradit Iustus Lipsius, quod veteres illi sapientes in hortis habitarunt. Eruditi hodiè, doctique viri delectentur hortis, & in iis divina illa pleraque scripta procusa, quæ miramur, quæque nulla temporum series, aut senectus abolebit. Viridi Lyceo tot dissertationes debemus de natura: umbriferæ Academiæ de moribus, & ex hortorum spaciis diffusi uberes illi sapientiæ rivi, quos bibimus, & qui fœcunda diluvie orbem terrarum inundarunt. Ex odorum mistura antiquitas unguentorum compositiones invenit, quarum præcipuis à myrrha, costo, amomo, croco, nardo, amaricòque nomen faciebat, non cute tantum, capillisque delibutis; sed iisdem luxuriæ vitio, in potus etiam additis.

Auget hortensia oblectamenta, colorum quę in floribus dominatur, gratissima oculis spectantium varietas. Enimverò ut cœlum, ait Lipsius, & ęternos illos ignes, nemini aspicere fas est, sine occulto quodam horrore, & religione; non item Florę sacras opes, & hunc inferioris mundi mundum, sine tacita quadam gaudii titillatione, iucundoque sensu. Mirum adeò, non oculis tantum hic pabulum est, dum in caducis foliolis aurum, ebur, sanguinem, flammas, nivemque contuentur; sed etiam menti, quam nulla

res suavius afficit, quàm artificis naturę, vel in uno florum genere colorando solertiam, siue cultum spectaverit partium, sive formam, faciemque, mille modis parem, modisque mille disparem. Pictores longa intentione hebetatam luminum aciem, ad specula quędam, & virores recolligunt: ita fessus gravioribus curis animus reperit in his areolis, pulvillisq; micantium plantarum, quo se recreet, & iterum excitet. Celebratur priscorum Glycera Stephanoplocos, sive coronaria dicta, quę versicolori florum mistura, Pausiam egregium artificem, ad certamen naturę ingeniosè prouocabat. Hodiernum vulgus compositis florum fasciculis, oculorum pariter ac narium uoluptatem accendit, atque à fenestris pensili hortorum imagine, quotidiana suspicientibus rura obiicit. Aliorum maior iudustria, qui comminutis, concisisque floribus, clarissimorum hominum, tum insignia, tum facinora, sedula Musiui operis imitatione effingere conantur. Nec uerò sensuum tantum oblectamentum in floribus; sed etiam formæ, decorisque studium, ad numerosa ex iisdem experimenta humanum ingenium deduxit. Illinebant herbarum succis faciem barbarorum fœminæ, teste Plinio. Mares olim apud Dacos, & Sarmatas, corpora quoque sua inscripserunt. Britannorum coniuges, nurusque toto corpore glasto quibusdam in sacris oblitæ, colorem Æthiopum imitabantur. Quid referam in coccifera ilice Tyrii conchylii æmula grana, quibus imperatorum paludamenta tingebantur, atque etiamnum procerum indumenta refulgent.

Imò, factum magno gentium omnium consensu, ut ab his quantumvis caducis, vilibusque plantis, summi honoris, & æstimationis immensæ, si non pretia, certè argumenta peterentur. Antiquitùs ex herbis obuiis corona, non nisi Deo dabatur: ob id Homerum cœlo tantum eam, & prælio universo tribuisse, scribit Plinius, viritim, & in certamine nulli. Feruntque primùm omnium Liberum patrem imposuisse capiti. Flosculis herbarum manes venerabantur, animasque defunctorum. Inde Anchises apud Maronem, obvia Marcelli umbra

—— manibus, inquit, date lilia plenis.
Purpureos spargam flores, animamque nepotis,
His tantum accumulem donis ——

Augustus Cæsar, auctore Strabone, cum in Aegypto Alexandri Magni corpus, cedri liquore, myrrha, balsami lacryma, similibusque plantarum succis, à putredinis iniuria præservatum, adeòque ἄλυ τοῦ σώματος προσόψει ἀπαράλλακτον, conspiceret, aurea quidem coronâ; sed & sparsis floribus veneratus fuit. Sumpserunt ex herbis coronam Deorum honori sacrificantes, victimis simul, & aris, templorumque liminibus, festa fronde exornatis. Romulo imperii amplissimi fundatori, ab Acca Laurentia spicea corona pro religiosissimo insigni data. Novissimè, & in sacris certaminibus, Olympiis, Isthmiis, Pythiis, ex oleastro, apio, lauruque usurpata corona fuit.

Inde

Inde natum, ut etiam triumphaturis conferretur; sed in templo mox dedicanda. Corona tamen nulla fuit graminea nobilior, quam exercitus totus imperatori, nō imperator militibus singulis dedit, adeòq; aureis, gemmatisque omnibus dignior. Quod si ciuicæ honor, uno aliquo humili mo cive servato, præclarus, sacerque habebatur: quid existimari debuit, unius virtute servatus exercitus universus. Dabatur hæc ex viridi gramine, decerpto, indè, ubi aliquis obsessos servasset. Summumque diu victoriæ signum fuit, herbam porrigere victos, hoc est, terra, & ipsa altrice humo cedere.

Atque utcunque hæc omnia non fiat, quæ parvi sanè facienda non sunt. Quod maius esse potest humani ingenii oblectamentum, quàm in partibus plantarum pro arbitratu mutandis, rerum naturæ leges transcendere, eamque non ut dominam imperantem reuereri; sed ut famulam, ad nutus heriles se componentem, variis operibus occupare. Præbent exemplum steriles quædam, aut parum fœcundæ stirpes. Hæ enim è macra tellure, in pinguiorem translatæ, proprii cineris vegeto fertilique sale consperfæ, tepentibus aquis crebriùs irrigatæ, grauidæ fiunt, aut numeroso partu saltem mitiores. Ampliorem quisquis desiderat florem, foliorumque luxu spectabiliorem. Is amputato ramorum inutilium onere, in paucos alimenti ubertatem transferet, quæ multis suppeditata, tenuiorem victus pensum exhibebat. Displicet in quibusdam moles, & incrementum partium vastius. Igitur & nutrimentum parciore manu suffundatis, & intra vasorum angustias compingatis radices, valida magnarum stirpium fundamenta iacturas. Quod si vel in usum vestrum, vel delicias maturandas tempestiuè non apparent flores, proventum eorum accelerabitis, quotiescunque insitum plantis calorem pinguibus, acribusque fomentis excitabitis, externas frigoris iniurias ab arcebitis, sedula item irrigatione squalorem prohibebitis. Retardare licet, importunè ad vota cultoris properantem florem, fruticis germinantis transpositione, vel germinum in calyculos extuberantium decussione, & solem, omnia ad exortum inuitantem, abarcendo. Colorum etiam consueta in flosculis ornamenta, quisquis varietatis auidus mutare volet, colorante succo, aut pulvere, terra & radicibus imbutis, aquas insuper ex petito pigmento infectas irrigando, ingenuum naturę vultum fucata pulchritudine ludificabit. Sunt in quibus odor elegantiæ formæ non respondet, manifesto narium oculorumque dissidio. Itaque, vel odorato pulvere medicatâ terrâ, vel suaveolenti aromate radicibus infixo, vel fragrantibus aquis macerato semine, quodque portento simile, fętidis plantis iuxta adsitis, ingratum halitum, iucundiore anima flores commutabunt. Colores autem odoresque tantum? imò temperamentum ipsum, adeòque facultates plantarum, agendique vires, in beneficium humanæ valetudinis in melius convertimus, artificiosa hac cura.

Vincit tamen oblectamenta reliqua, perita plantarum insitio, qua fęcun-

dum germen alienis vitalibus inolescens, non solùm agrestem exuit habitum; sed fructus etiam, cum magnitudine, tum bonitate magis commendatos producit. Et cui non suave sit spectaculum, crescentem in quercu rosam, in olea vitem, in brassicæ caule persicum intueri, atque ut dudum cecinit Poeta Latinus,

Quod steriles platani malos gessere valentes,
Castaneæ fagos, ornusque incanuit albo
Flore pyri, glandemque sues fregere sub ulmis.

Agite ergo, humanissimi auditores, & obviam hanc stirpium plantarumque seriem studiosè cognoscite; quippe quæ non utilitate solùm, qua præcipuè pollet, cultores suos iuvare potest; sed etiam honesta, quam exhibet, voluptate plurimùm recreare.

EX

EX PLANTIS VENENATIS EMOLUMENTUM.

SÆpe animos hominum anceps turbavit iudicium, temerè ac fortuito impetu contextus hic universi coiverit, an provido aliquo rerum parente, & custode. Sæpe, inquit Claudianus,

—— mihi dubiam traxit sententia mentem,
Curarent superi terras, an nullus inesset
Rector, & incerto fluerent mortalia casu.

Equidem dubitandi causa alia aliis fuit. Illud plurimis rectæ rationis clatium extorsit, quod plantæ hæ, quas summum Deorum munus intelligi Plinius contendit, & ex quibus vel præcipua, vel prima homini alimenta sunt, tot pravis, noxiis, imò lethiferis permistas deprehendamus, ut minima colligendi, maxima verò seligendi secernendique cura nos exerceat. A providentia si hæc procederent, adeoque summo & æterno bono, quidni bona forent singula, & communem ad utilitatem providè directa. Nunc homo per tot noxias herbas frequenti periculo involuitur, abripitur, nobilissimus creatorum, & cujus causa præclaram hanc mundi naturam parasse Deum credimus: dum pars ingenti viscerum incendio vitæ nectar absorbet, pars earum penetrabili frigore flammulam eiusdem extinguit; pars cæco infesta veneno spiritum anhelantis elidit. Neque cavere eas satis potest humana sagacitas, etiam cum cauet. Latet sub lætissimo virore virus: nec foliis solum; sed etiam floribus venustæ plantæ, sæpius sub blando vere suo, hyemem mortiferum occultant: sub amabili specie, crudele toxicum velant. Atque vtinam per Aconis tantum agrum noxia illa Aconita spargerentur, jam abundat omnis regio, interque nitentia culta, ut Marò loquitur,

Infelix folium, & steriles dominantur avenæ.

Mihi verò propositum non est, Auditores, Numinis æterni causam agere, non apud vos, quibus solidæ pietatis, & religionis lux adfulsit clarissima. Hoc mihi benevolentia vestra indulserit, ut ostendam, nec malas esse ex sese, quæ noxiæ homini sunt plantas, nec eidem omninò inutiles.

Nam providentia divina universum hoc administrari, supervacuum est multis ostendere. Ecquis enim adeò contra sensum omnem obbrutuit, contra vocem ipsius naturæ obsurduit, cui ambiguum videatur, hunc tam certum siderum discursum, & inoffensam clarissimorum luminum velocitatem, ab æternæ prouideque mentis imperio procedere: terrarum ingens

pondus

pondus, sine artificis manu immodum pendere, cœlique circa se properantis fugam spectare; cum ne illa quidem, quæ confusa videntur, & incerta, pluvias dico, nubesque, & elisorum fulminum iactus, & incendia ruptis montium verticibus effusa, tremores labantis soli, & alia quæ tumultuosa rerum pars circa terras movet, quamvis subita sint, absque ratione contingant; sed causas suas habeant, quamvis mira effectuum varietate, certissimas. Nullius rei tam liquida, tam obvia veritas, quàm à Deo esse machinam hanc universi, ab eo seriem hanc causarum naturalium conservari. Hic verò cum non summum solummodò bonum ipse sit; sed bonorum omnium fons, caput, auctor. Origine utique bona fuerint, illa ipsa, quę damnosa nobis interno usu, quæque venenata sunt. A Deo autem tantum abest, ut malum aliquod sit, quantum ut malus ipse sit. Beneficus tantum, & salutaris est, qui lædere æque spernit ac lædi, & cui una summaque potentia est, prodesse. Itaque etiam prisci illi, cum superum illud Numen mente conciperent, rectè à juvando Iouem dixere. Errat quisquis Deum æstuare ira censet, & hæc quæ noxia nobis sunt, tanquam tela spargere, fulminante manu excussa: quoniam ira, vindicta, ultio, humanæ fragilitatis argumenta sunt, & nata ex imbecillitate, cadunt tantum in imbecillos. Optimè Seneca, & verè Christiano sensu. Diis causam benefaciendi esse naturam: falli hominem, si quis putet eos nocere velle, aut posse, nec accipere illas injuriam nec facere. Subjungit idem, primum Deorum cultum esse, eosdem credere, deinde illis majestatem suam reddere, reddere bonitatem, sine qua majestas nulla est. Sciendum illos esse, qui mundo præsident, qui universa veluti sua temperant, qui generis humani tutelam gerunt, curiosos etiam singulorum. Hos verò nec dare mala, nec habere. Vt mihi quidem minus peccasse cum Lucretio videantur antiqui illi, qui numina sua existimabant

Semota à nostris rebus, seiunctaque longè,
Et privata dolore omni, privata periclis,

quàm qui scelerum malorumque auctores somniabant.

Origine itaque bonæ sunt, quæcunque damnum & perniciem homini afferunt plantæ: addo bonas esse etiam fine, qui ab optimo illo rerum parente, non nisi optimus constitui potest. Is verò, quamvis apud Deum certissimus sit; ignotior tamen nobis est, & remotior, quàm ut intellectus humani vestigium firmiter eum premat. Illud confidenter asseverem, quandoquidem ille opifex rerum sapienter omnia condidit, & disposuit; ita condidit, ut singula certo pondere, augmento, numeroque definiret, nec modum eum, generi cuique excedere, aut minuere fas erat, sine inclinatione omnium aut ruina. Igitur quemadmodum in Musico concentu, voces acutæ, graves, longæ, breves, τ' διαταςῶν, διάωεντε, διατέωαρων, intra communem revocantur concordiam, & harmoniam. Sic in mirabili hoc rerum

rum

rum systemate, dum humidis arida, gelidis flammea, velocibus pigra, directa obliquis amico fœdere sociavit: dum non temperata solum constituit; sed qualitatum etiam excessu incitata, acria, horrida frigore, calore fervida, ut ex omnigenorum corporũ concursu productum hoc universi monumentum, rerum omnium collecta perfectio, perfectaque collectio foret. Imò κόσμον, idest ornatum suum, & mundum non habebat mundus, sine distincta corporum naturalium varietate, & vicissitudine. Solem illũ pulcherrimum fatemur: sed gratiorem eum facit rorislua nox, & veluti palla tenebrarum abducta terris. Aestatem amœnissimam agnoscimus; eam tamen magis nobis commendat præcedens hyems,

Cærulea glacie concreta atque imbribus atris.

Quæ si quis abesse mundo velit, reuera sensum, gaudiumque intimum abesse volet, sive caloris, siue lucis. Ne in hac ipsa quidem terra, una nos rerum facies delectat; sed plana videre capimur, & montes, valles & rupes, culta & arenas, sylvas & prata: semperque fastidium & satietas comites sunt paritatis. Itaque & in hoc florido plantarum cœtu, non eadem nobis habitus placeat, & vultus; sed meo quoque judicio grata illa, & dulcia; acria distinguant, & amara, nec sine valetudinis, & vitæ discrimine usurpanda, nisi cautius adhibeantur: meritòque inter priscos philosophos Empedocles, rerum naturalium præcipuas potestates φιλίαν τε κ̕ νεῖκος, amicitiam pariter ac discordiam constituerit: ut frustra quis, ne dicam impiè, cœlestem prouidentiam culpet, quod plantas produxerit, quæ robur virium nostrarum soluunt, cum eas uniuersi huius tum perfectio, tum pulchritudo postulauerit. At clarior omnium finis elucescit, si propius singula, & æquius examinemus. Certissimum enim est, plantis homini noxiis, animantia alia suauiter uesci. Sturnos, & Capras cicuta pinguescere scribit Lucretius. Sues hyoscyamo pascuntur, coturnices elleboro, totque in pratis, & montibus degentes bestiæ colchico, ranunculis, similibusque nobis infestis nutriuntur. Horum igitur animantium conseruationi si inuigilare debuit rerum auctor, etiam alimenta suppeditare debuit eorum naturæ conuenientia.

At malignè cum homine, & nouercæ magis, quàm matris affectu egisse obiiciunt naturam, quod herbis damnum & exitium afferentibus, pulchras quibus induuntur personas haud detraxerit, laruas non apposuerit hominem absterrentes; aut loquendi saltem facultatem non indiderit, ut quales essent, eidem expromerent, ut in fabulis olim vouebat Euripides. Pateor habuisse hominem de quo conquereretur, si mentis consiliique inopem produxisset diuinus Conditor. Nunc rationem ipsi comitem dedit, qua nec maius homini, nec melius quicquam concedi potuit. Quid enim aliud ea est, quàm radius primi illius & purissimi ignis, atque ut de Deo loquabantur ipso stoici antiqui, πῦρ τεχνικὸν ὁδῷ βαδίζον, artifex ignis uiâ

certa

certa progrediens. Ratione itaque præeunte, sensuumque ministerio, sapores plantarum, & odores scrutamur, indices temperamentorum fidelissimos: reconditas item, & sensuum sagacitatem fugientes proprietates, variis cautisque experimentis deprehendimus. Atque hæc quidem per aspera illa, & nocentia salutaribus permista, ad diligentiorem selectionem & cultum magis excitatur. Optimè Seneca, jacet, inquit, sine aduersario virtus. Tunc apparet quantum valeat, polleatque, cum quanta sit, & quid possit, patientia ostendit. Nec de plantarum noxiarum a salutaribus selectione aliter sentiendum, excitari magis ingenium quo plus difficultatum, malorumque obiicitur, vincere item aduersa pleraque, & noxia vertere in humanæ valetudinis emolumentum. Atque ut concedamus plurimas esse ex obuiis herbis insalubres; vix tamen ullæ sunt, quæ summa priscorum diligentia non verterit ad aliquem desideratum usum. Plinius ut modis omnibus utilitatem rerum conditarum afferat, naturam nostri misertam venena instituisse, credendum esse scribit, ne in tædio vitæ, vel dira fames lenta morte consumeret, ne lacerum corpus abrupta dispergerent, ne in aquarum profundo sepultura pabulo fieret: adeòque naturam genuisse cuius facillimo haustu, illibato corpore, nullo labore, sitientibus similes, toto cum sanguine extingueremur. Hæc verò tam incauta Plinii sententia, non patrocinium naturæ parat; sed aliena potius crimina eidem impingit. Nuspiam enim compertum est, eam operum suorum interitum intendere, quibus tam vehemens sui conseruandi, imò & perennandi desiderium indidit. Quantò iustior eiusdem auctoris querela, non naturam, sed hominem inuenisse venena: cauere & fugere satis animantibus esse; quæ licet arbore acuant, limentque dentium suorum sicas, atque ad nocendum sese præparare conspiciantur; nullum tamen eorum tela sua veneno tingere. Hominem, & sagittas ungere, & ferro nocentius aliquid dare. Hominem, & flumina inficere, & rerum naturæ elementa. Ipsum quoque, sine quo spiritum non ducit aërem, in perniciem vertere: hunc solum alieno pugnare veneno, neque abominati spiritus præmium nouisse aliud, quàm odisse omnia.

At recta ratio, adeoque rectum judicium & sensus, non abusum rerum naturalium nobis inculcat; sed usum genuinum. Quemadmodum igitur inter simplicia corpora ex igne, aqua, terra, si quidem rectè indigentiæ nostræ aptentur, maximum homini redundat emolumentum, & versa vice, si prauè, & immodestè adhibeâtur, præsens acquiritur nocumentum, & damnum. Sic etiam res habet in corporibus, quæ ex elementis conflata, composita nuncupamus. Atque inter metalla quidem notissima sunt, Stibium, & Hydrargyrum seu argentum viuum, quorum alterum vim infert naturæ maximam, humoresque cum spiritu, sursum, prorsum, violenter & periculosè compellit: alterum aduersissimum natiuo animantium calo-

ri,

ri, non immeritò Plinio dictum est rerum omnium venenum. Ex utroque tamen, quàm efficacia quàmque salutaria medicamenta, & tantum non panaceas nobis suppeditat salutaris Iatrice! cum legitimo Stibii usu, febres diuturnæ, melancholiæ, maniæ, similesque grauissimi affectus, felicissimè superentur: argento viuo ab impura Venere contracta lues, totque externæ corporis fœditates efficaciter profligantur. Similia de plantis venenatis cogitanda sunt, è quibus ut pauca saltem, eaque notiora attingam, illa quæ (ut cum Ouidio loquar)

— quia nascuntur dura viuacia cote
Agrestes aconita vocant —

Plinius venenorum omnium ocyssima scribit, exque spuma Cerberi ipsius nata: comperta sunt antiquis Scorpionum ictibus aduersari: innoxièque homini exhiberi, si inuenerint, quæ in homine perimant: ut mirum sit, exitialia per se venena pugna inter se colluctari, & utrumque in homine deuinci, ut homo supersit. Torpent Scorpiones aconiti tactu, stupentque pallentes, & superari se confitentur. Oculorum quoque medicamentis aconitum misceri saluberrimè, prodiderunt maiores, aperta professione, malum quidem nullum esse sine coniugio aliquo boni. Ranunculi, & quotcunque aliis ab igneo feruore, & exulcerandi facultate flammularum nomen impositum est, si contusa rosaceo infundantur oleo, medicamentum præbent, partibus conuulsis, & paralysi torpentibus utilissimum. In malignis, pestilentibusque febribus admotæ flammulæ seu ranunculi, iisdem locis quibus anthraces, aut bubones sese protulerunt, attracto intra vesiculam diro veneno, plurimis salutem attulerunt. Febres quartanas, si carpo manuum ante paroxysmum admoueantur, frequenter sustulerunt. Siccata ranunculi radix puluerem exhibet, qui attracto spiritu raptus intra nares, excitato pituitæ profluuio, capitis grauissimum dolorem, Hemicraniam dictum, imminuit, imò tollit. Vertici capitis admoto ex contusis ranunculis emplastro acres oculorum defluxiones intercipiuntur: eodem emplastro coxarum articulo imposito, vix aliis præsidiis expugnabiles Ischiatici dolores, attractis è profundo acribus excrementis, sublati tandem fuerunt. Ut taceam vires, quas delendis scabris unguibus, stigmatis, & verrucis, iisdem tribuit Dioscorides. Ita Capsicum Indorum, quod feruidissimo semine inflammatis faucibus, breui lethale discrimen accelerat; leui tamen operâ decenter præparatum, & condimentum suppeditat ciborum, piperis vice gratissimum, & medicamentum in frigidis affectibus quàm plurimis certissimum. Nam per os assumpto siccati seminis puluere, anhelandi grauior difficultas, stomachi cruditates, excitata flatibus coercitis intestinorum tormina, renum calculi, tum diuturnæ uteri obstructiones, exoptato successu profligatæ fuerunt. Etiam exterius corpori admota planta, similem cum ranunculis operam præstitit.

Iam contrarium illud venenorum agmen, & cuius non calorem; sed noxium frigus extimescimus. Mandragora, hyoscyamus, solanum, & infamis Socratica morte Cicuta, atque ex papauere silueſtri collectum opium, quæ non subleuandis mortalium miſeriis commoda attulerunt. Equidem Mandragoræ radicibus vino incoctis iamdudum veteres uſi in diuturnis vigiliis, doloribuſque mitigandis; conciliando præcipuè somno, quotieſcunque aliquid gangræna corruptis membris,

Enſe reſcindendum eſt, ne pars ſincera trahatur.

Hyoſcyami ſemine per os exhibito, vix præſtantius remedium inuentum fuit, in pertinaci ſanguinis, per uterum, è pulmonibus, & naribus profluuio: folia ipſa contuſa doloribus partium externarum mitigandis accommodatiſſima ſunt. Pollent iiſdem viribus ſolanum, & Cicuta. Solani radix vim obtinet ſoporiferam, ſuccus oculorum hebetudinem corrigit: ſemen vehementer citatis urinis, tum calculoſis, tum hydropicis auxilium affert euidentiſſimum. Cicutæ ſuccus ulcera quæ ſerpunt, igneſque ſacros illitu compeſcit: idem ſpiſſatus, multi in medendo uſus eſt, miſceturque collyriis, quæ doloris leuandi gratia temperantur. Quid Opium tandem, cuius malignum frigus adeò reformidamus? ſummum profectò medicamentum, ac uerè diuina manus, ſi ritè præparetur, dextrè item adhibeatur. Somnum commendat Tragoedus, appellatq; laborum domitorem, animi requiem, partem humanæ vitæ nobiliorem; ut pote qui foueat, leniatque feſſos, &

Pauidum lethi genus humanum,
Cogit longam diſcere mortem.

Idem rectius huic præſtantiſſimo remedio tribuamus, quod verum legitimumque Nepentheseſt, in quo oblivio curarum & dolorum: quod ſæpe fugientem cum humoribus ſpiritum reuocat, ſæpe fato ipſi morā aliquam blandè nectit. Addo vix ſupereſſe ex perniciosis plantis, cuius antidotum experientia non dexexerit, cœleſti utique beneficio, quamuis humani operis inuentio ſit. Noſtrum fuerit, humaniſſimi Auditores, in hac amœna plantarum variaque ſerie, potentiam Numinis & bonitatem gratis animis agnoſcere, quæ ſalutaria ſunt, valetudini conſeruandæ impendere: quæ noxia prudenter ſeligere, atque in uſum etiam ſi non internum, ſaltem externum, afflictæ ſanitatis vindicare.

DE

DE NATVRÆ PROVIDENTIA in conservandis plantis.

Vod antiquitùs in Deorum operibus carpendis ausus fuit Momus, idem hac tempestate conantur iniqui rerum naturæ censores, qui cùm alia nobis obvia, tum præcipuè plantas, utilia eiusdem, atque amœna pariter munera, tam abiectas censent, ut pro levi, imò vili ipsis sit, quicquid servandis illis excolendisq; laboris, & curæ impenditur. Quid enim plantis magis caducum, inquiunt, & ab æternorũ consortio magis remotum? quas non singulas tantum perire natura voluit; sed tollere etiam, atque ipsarum abolere species. Vbi enim Latace, desideratissima omnium planta, quam Plinius scribit Persarum imperatores nationum exterarum legatis dedisse, ut quocunque venissent, rerum desiderarum copia perfruerentur. Vbi Aethiopis herba, veteribus expetita, quæ in aquas coniecta, amnes & stagna siccabat, soloque contactu ruptis portarum claustris, aditum homini ad abdita cuncta patefaciebat. Baharas à Iosepho auctore grauissimo scriptis prodita planta, vix nomen amplius, famamque retinet, quæ per nocturnas tenebras lumine corusca proprio, manibus tamen insectantium se veloci motu subtrahebat, maris tempestates sedabat, & possessorem suum ad humanæ felicitatis culmen prouehebat. Balsamum uni terrarum Palæstinæ concessum, & ipsum mortalium commodis ademptum est, nobilissima stirpium, & lacrymæ suæ virtute pretioque nulli secunda. Sæviisse in eam Iudæos tanquam in vitam suam, refert Plinius, contra defendentibus Romanis, diuque dimicatum pro frutice fuisse: hodie ambitiosè in Hierichuntis valle quæritur, nec invenitur. Atque ut penitiùs nobis persuadeant, deleri posse fragilium plantarum species, ipsum obiiciunt uniuersi huius contextum, quem periturum totum asserunt, quia minuitur, & perire videtur per partes. Terram nos intueri iubent, quam immobilem, & quod vi sua stet Vestam appellarunt veteres, illic spiritu intra penetralia coercito concuti, & intremiscere, alibi subitâ maris innundatione minui, aut absorberi. Nec particulas tantum in hanc labem trahi terrarum; sed magnas pariter insulas cum oppidis, & viris. Oceanum, ingentem & arcanam mundi partem, non habere quo consistat, quotiescunque

Incubuere mari, totumque à sedibus imis
Vna Eurusquè, Notusquè ruunt, creberque procellis
Africus, & vastos voluunt ad littora fluctus.

Atque ut ea non sint; vacillare tamen videri quotidiè, dum aquarum accessu, & recessu, nunc lambit aut abradit littora, nunc eadem deserit; vereq;

dixisse Aristotelem, οὔτε τὸν Τάναιν, οὔτε τὸν Νεῖλον ἀεὶ ῥεῖν, neque Tanain perpetuò fluxisse, neque Nilum. Aërem terris finitimum mutari indies, & in ventos abire, densari nubilo, dissipari iterum frangique turbinibus, & fulminum ictu. Nec persuaderi sibi patiuntur à philosopho, cœlum illud extra mutationis & senectutis discrimen positum. Sol enim, inquiunt, siderum princeps, non rarò deficit, laborat, tabescitque Luna, amicum tenebrarum, quantumvis debile remedium. Stellas ipsas cadere, & labi, utcunque id excusare, & velare conetur mentis humanæ coniectura. Sidera hoc seculo exorta esse, quorum incrementum, & decrementum peritissimis viris clarè observatum, docuisse mortales, in cœlo quoque oriri aliquid posse, atque aboriri. Quæ omnia eò tendunt, ut obtineant, cum interitum mutationemque non effugiant eximia illa corpora, & sensu quidem hominis æterna; quanto in hoc dispendio magis versatur caducum illud herbularum genus, nulla specie, nulloque ordine satis firmum. Hanc tamen sententiam si a vero alienam, si præclaris ingeniis indignam paucis ostendero, humanitati vestræ, & beneuolæ attentioni (Auditores) acceptum referam.

Atque ut indè exordiar, perire systema hoc rerum, minuique per partes, rectæ rationi absurdum, & fide sensuum penitùs destitutum est. Nam si quid horum unquam certò contigisset, aut principiorum vitio factum, aut ἀδυναμίᾳ sive impotentia causæ, hæc omnia conservantis. Non vitio principii ex quo, & per quod mundus & varietas hæc partium eius exsurgit. Materia enim veluti non generatur; ita non corrumpitur, commune corporum naturalium subiectum, expers contrarietatis, adeòque propria conditione mutationibus haud obnoxia. Forma perfectio est materiæ, & ab ea tanquam bonum & divinum quid expetita, si nobilis hospitii incola fuerit, perseverat: si pro domicilio carcerem nacta, solutis quibus impeditur vinculis, in libertatem suam se vindicat, alia locum eius vicesque subeunte. Boëtius

—— genitum nil emoritur, inquit,
Sed transpositum ultro, citroque,
Formam priorem alterat.

Non patitur quicquam causæ efficientis defectu mundus, utpote qui non fortuitum ac tumultuarium opus; sed supremum illum custodem omnium, atque auctorem Deum habet, quem piè Aristoteles τὸ πρῶτον κινοῦν, ἕν, ἀΐδιον, ἀκίνητον, πάσης τῆς ἐκτὸς μεταβολῆς, καὶ ἁπλῶς, καὶ κατὰ συμβεβηκός: primū movens, unicum, æternum, immobile, penitùs immutabile. Quod sine principio principium, absque fine finis, cui præteritum non abit, haud subit futurum: cuius velle potentia, cui opus voluntas. Ab eo itaque si rebus humanis, τὸ εἶναί τε καὶ ζῆν, & esse, & vivere, neminem arbitror in tam spissa caligine versari, qui non clarè perspiciat, sub tam provida mente, sub tam be-

nigno

nigno vigilique conditore, ornatum hunc rerum incolumem stare posse, & quam diu visum ipsi fuerit perennare. Optimè libri de mundo aureus scriptor, Phidiam refert statuarium, Minervę clypeo imaginem suam expressisse, latente quidem oculo artificio; solertia tamen tanta, ut eximere & delere eam nemo posset, nisi totum penitùs simulacrum dissolueret. Ita parentem illum rerum, indidisse singulis indelebilem sui characterem, σωίζοντα τῶν ὅλων ἁρμονίαν τε καὶ σωτηρίαν, complexum universorum concentum pariter ac salutem. Non delassat eum, & distinet tantæ molis aut magnitudo, aut ambitus: ἄπονος γὰρ οὕτως κινεῖ sine labore enim ullo, & fatigatione sic movet, inquit philosophus. Spargit æterna illa lux quaqua versum suos radios, & uno eodemque ictu sinus omnes & abyssos penetrat, cœli, terræ, maris. Nec præest solùm cunctis à se conditis; sed interest, imò inest. Iam cœlum, divinæ gloriæ templum dicam; an theatrum, quid ni verè ille Sapientiæ humanæ promus, ἀγήρατον, ἀναλλοίωτον, καὶ ἀπαθὲς, senectutis, mutationis, & passionis expers pronunciaverit? Hoc veluti generatum non est; ita corruptionis discrimen haud incurrit: cui sicut nihil unquam partium accessit; ita temporum decursu nihil decessit. Quod illo denique motu citatur, qui terminorum oppositione carens, duravit ab omni œuo inconcussus, & si Deo liberrimo motori placitum est, durabit in omne æuum.

Deficit, fateor, Sol, non sibi tamen, non cęlo; sed nobis, quos radiorum, & ætheriæ lucis interceptio, horrore protinus ac tenebris involuit. Laborare videtur Luna, & tabescere; sed homini tantum, qui salutari eiusdem influxu privatus, seriò laborat, & contabescit. Cadunt sub cęlo, & labuntur, non stellæ, quibus & locus suus, & magnitudo salva semper existit; sed diffusi per aerem pingues halitus, mutuati luminis splendore stellas æmulantes. Observarunt astronomi rara quædam mundi spectacula, siderumque novorum incrementa, & decrementa; non tamen aspectus è distantissimo, vel ortus, vel interitus ullum præbet argumentum. Non magis quàm navigia, quæ portum ex alto accedentia paulatim maiora conspicimus; decedentia verò minora, quantumvis nihil vel addatur adventu, vel discessu subtrahatur. Furor est, in angustum compellere cęlestia, & limitem ponere sideribus quorum semitas nunquam pressimus. Aërem illum quod nubes cogunt, venti reciproci aperiunt, nimbi vehementes rumpunt, grandines præcipites verberant; id verò nullo cum detrimento eius coniunctum est, cui simplicitas, serenitasque sua reddi non potest, nisi heterogeneis quibus oneratur, fortiter subindè excussis, & deiectis depuretur. Agitant Oceanum præliantes venti, & ab ipso subuertunt fundo ualidæ procellæ, nullo tamen illius uel minimo damno. Quin potius motu isto reciprocante quo littora sua lambit, incolumitatem partium tuetur, quam torpida quies ipsi denegatura. Concutit terram coercitus occultis anfractibus spiritus, & sæpè conuellit: nec mirum tamen ullum est, pondera fulcimentis languidis

inniza

Innixa uibrare, ferrique deorsum,& loca specubus magnis concaua, luxatis fornicibus derepente concidere, quoniam naturali motu sic ducuntur. Ab sorpsit alibi insulas mare, alibi rursum euomuit. Eademque necessitas,quę ut cecinit Virgilius

—— Italia Siculum latus abscidit,

Pharum continenti Aegypti adiunxit. Quæ cursum hic perennibus fluuiis interceperunt causæ, alibi aperuere iterum, uiamque strauere. Constat itaque mundo & præcipuis eius partibus inuiolata iuuentus: constat etiam caducis his, & mollibus plantis specierum suarum integritas, quicquid minetur

—— aut innumerabilis
Annorum series, aut fuga temporis.

Verissimè philosophus, δεῖ ἐν τοῖς φύσει τὸ βέλτιον ὑπάρχειν μᾶλλον, oportet, inquit, in naturalibus id quod melius est, magis existere. Præstabilius autem sit esse, quàm non esse, & semper esse, quàm aliquando: cùm prius horum assequi natura nequeat in iis, quorum perfectio corporis ὁμοιομερίαν, siue simplicitatem excludebat, si spectentur singula; consequitur tamen, obtinetque perennitate specierum. Modum ipsum disertè ac diuinè expressit Aristoteles, quem pauca uulgus arbitratur agnouisse de rebus diuinis, συνεπλήρωσε τὸ ὅλον ὁ θεός, ἐντελεχῆ ποιήσας τὴν γένεσιν, Impleuit, inquit, uniuersum Deus, perpetuam, continuamue efficiens generationem. Cecinit eadem, utcunque pluribus Poeta uetus,

Ipsa venas, inquit, atque mentem permeante spiritu,
Intus occultis gubernat procreatrix viribus,
Perque cœlum, perque terras, perque pontum subditum,
Peruium sui tenorem seminali tramite
Imbuit, iussitque mundum nosse nascendi vias.

Quid igitur est, quod desit plantis? quo minus insita generandi facultate species suas familiasque propagent. Circumagitur etiamnum irrequieto ambitu cœlum. Fertur intra suos tropicos Sol,temporum uices, annumque semper renascentem ex usu uegetabilium temperans. Excipit ea gremio suo tellus, non hodiè minus, quàm olim benigna, mitis, indulgens, & indigentiæ mortalium semper ancilla. Generat adhuc coacta, ait Plinius,quę sponte fundit, tot sapores, odores, succos, optimaque fide ab agricolis creditum sibi fœnus soluit. Nec deficiunt iisdem educandis tempestiui imbres,

Aurarumque leues animæ, tepidique vapores.

Atque ut certius cognoscatis, nihil a mille aliquot annis stirpium indoli, & uigori quicquam decessisse, exhibent eundem temperamenti modum, easdemque agendi uires,siue secundæ Valetudini mortalium conseruandæ,siue aduersæ redintegrandæ operam aliquam conferant.

Et de remotis tantum loquor plantarum causis: cum in proximis singu-

larum

larum specierum elementis perpetuandis, incredibile sit, quantum cœlestis Prouidentia se diffundat! Neque enim ut in animantibus fieri præstabat, semini tantum producto uim illam genitabilem includere uoluit; sed per uarias stirpium partes dispergere. Sunt igitur quæ toto caudice, & materie solidiore facilè sobolem extrudant. Hederam uideatis, & reptantia gramina, quæque florem suum in nodum colligit uerbenam, quamuis attingere tantum altricem terram obseruentur, per caules suos hinc inde porrectis radicibus, cœtum suum augere. Magna pars, à radicibus ipsis, & circum radices stolonem proferunt, stirpium nouellarum principia, quæque sponte ad iustam parentum magnitudinem excrescunt. Quarundam radices annascentibus denuò radiculis multiplicantur, totidemque fœtibus distinguuntur, quot nodulis, ac ueluti spicis extuberant. Ita Narcissorum, Hyacinthorum, similiumque formosa progenies, è modico cœtu, non magno temporis interuallo in centurias, & myriades abit. Non paucis anni uernantis munificentia gemmulæ adnascuntur, novarum stirpium exilia quidem, attamen certa, generique seruando sufficientia fundamenta. Sunt quibus in spem sobolis extremi proficiunt rami,

—— summumque putator,
Haud dubitat terra referens mandare cacumen.

In Opuntiis siue ficubus indicis, etiam folium decerptum, solo, solique commissum, satis ad excitandam plantam facit, ut taceam, a Theophrasto proditum esse, fœcundis aliquot lacrymis genitabilis humidi ubertate fluentibus, plantas nonnullas ortum suum debere. Nec suspicienda tamen magis hæc in plantis nascendi varietas, quàm robur ipsum generatricis, & aduersus temporis & fortuitorum iniurias constantia. Oleæ dudum exsiccatæ lignum radicem trusisse nova in à vetustis scriptoribus notatum accipimus. Vt iam portento simile non sit, quod fide digni retulerunt auctores, clauam Herculis quæ ex oleastro fuit, sobolem protulisse. Romuli hastam, quæ ex orno mascula erat deprompta, actis iterum radicibus germen excitasse, scripsit in Romuli vita Plutarchus, ut Ouidio accinente, non iam siccum esset telum,

—— sed lenti viminis arbor,
Non expecta as daret admirantibus umbras,

Aristoteles ipse lectum ligneum terra defossum, germinare potuisse, non abnuit: & quidni potuerit, quam diu perseuerantem in lenta materie genitalem humorem, insitumque humori calorem & naturam, externa vis penitùs haud excusserat.

Imò corruptas penitùs sensuque nostro planè destructas plantas, non destituere protinus seminalem vim, sæpè docuit illarum inopinata regerminatio. Sonchum præ reliquis herbis familiare suibus alimentum, ex eorum excrementis per campos sparsis, iterum nasci agricolis innotuit. Neque

alind

aliud opinor eſt, quod vegetabilis naturæ perſeuerantiam magis afferat, quàm artificium virorum praxi Hermetica celebrium, quo diſſoluta roſarum compage, combuſtiſque cum ſtirpe ramis, dum elicitum ſpiritum, & è cineribus collectum ſalem, humido terreoque elemento peritè iungunt, non ſine ſpectantium plauſu, eiuſdem naturæ ac ſpeciei roſas, veluti ex Orco in lucem reuocauerunt.

—— caret Phœnice ſecunda
Mundus, & haud ullum ſouit Cunina renatum,

inquit doctiſſimus ſatyricus. In animantia id quidem, & hominem conueniat; non conuenit in plantas, quibus veluti multiplicem naſcendi viam ſternere voluit cœleſtis indulgentia; ſic internum generationis principium, actiuum, atque ut cum Ariſtotele loquar κυριωτάτην αἰτίαν, cauſam principem, arctioribus vinculis ſubiecto ſiue materiæ alligare placuit.

Iam ſemina ipſa plantarum, quamuis rudia vulgo videantur, & contempta naturæ opera: propius tamen & æquis ponderibus examinata, maxima ſunt, atque optima eiuſdem opificia, quæque Theophraſto cenſore, ab eadem niſi viribus omnibus confirmata, produci nequeant. Continent enim ſemina quæ maturitatem adepta, non tantum quæ ad plantæ nouellę conſtitutionem neceſsaria ſunt; ſed etiam eiuſdem conſtitutæ conſeruationem. Atque hæc ea ſunt, quæ Ariſtoteles κυήματα, conceptus nominat, quales in animantium ſerie, edita volucribus oua. Igitur ut in illis, ſic in plantarum ſeminibus plantę nouę ſyſtema & fundamentum adeſt, adeoq; pars princeps, Dioſcoridi τ. ἐγκάρδιον dicta, id quod cordis rationem obtinet, tum in ea facultas ipſa vegetabilis, non jam potentiâ, sed ὑπ' ἐνεργείᾳ ſiue actu præſens. Imò nata ante in fœcundo ſemine plantula eſt, quàm conſpicimus natam, falsòque terræ partum exiſtimamus, qui ſeminis, cum illa nutricis potius, & obſtetricis, quàm nomen maternæ venerationis hic mereatur. Produxit autem iuxta cum nouelli fœtus rudimento, ſimilem eidem humiditatem, ſiue carniseam, ſive pulpæ nomine in ſeminibus capiamus. Ariſtoteles τὸ πρῶτον γαλακτῶδες, primum lacteum vocat, & diſertiùs Theophraſtus τροφὴν τῇ ἀρχῇ συμπεφυκυῖαν, nutrimentum principio congenitum, cuius beneficio conceptum ſuum ſuſtentat. Idque adeò copioſum floriferis quibuſdam bulbis eſt, ut extra terram non fouere tantum embryonem ſuum queant; ſed educare etiam, foliiſque, & floſculis ornare: ſicut in ſcylla, ſimilibuſque vulgo conſpicuum eſt. Vix credibile, ſcio, videri minutiſſima tot ſtirpium ſemina, & oculorum aciem exilitate ſua fugientia, plantulam continere, & neceſſarium eidem tuendæ nutrimentum. Cogitandum hic tamen cum Plinio, non minus hæc confideratione digna eſſe, quàm turrigeros Elephantium humeros, taurorum valida colla, & truces in ſublime iactus, tigrium rapinas leonumque iubas, cum natura nuſquam magis quàm in minimis tota ſit. Vt incluſa ſeminibus

plantarum

plantarum principia, ab iniuriis fortuitorum defenderet, spectabili rursum artificio, tot velamentorum finibus omnia circumdedit. E quibus nonnulla mollia esse placuit, & membranæ cuticulæque leni ambitu mitia: solidiora quædam, & lignea duritiæ rigentia. Quid spinæ porrò & horridum aculeorum agmen? quod non paucis seminum additum obseruamus inuolucris. Non aliud hercules, quàm externum seruandis iisdem præsidium, quibus vel animantium auiditas, vel hominis procacitas, & negligentia damnum inferre poterat. Adiecit natura quibusdam humani vultus effigiem, canum, leonum, & serpentium ora: thecas aliorum, & capsulas varie contorsit, flexus cochlearum, & labyrinthi gyros imitata. Non aliam arbitror ob causam, quàm ut impedimenta quædam, & remoras obiiceret, quibus vim inferre parantes occuparet. Instruxit quædam floccis, & laneis papporum veluti plumis, ut tunc maximè de seminum tutela solicitam eam existimemus, cum id minimè videtur, cum alas iis addit, quibus ex oculis nostris facessant, & ut cum Marone loquar,

—— volitent ludibria ventis.

Vtique perdurationem & incolumitatem seminum insignem, in plurimis plantarum dudum peritissimi cultores notarunt; iis præcipuè quorum operimenta validiora, insitumque fœtuli alimentum solidum magis, stipatumque deprehenditur. Nec tamen etiam in languidioribus stirpium seminibus, per externas iniurias facilè expugnabilis viuacitas. Laserpitium spontaneo ortu natum referunt auctores Græciæ clarissimi, imbre piceo repente madefacta tellure: eamq; vim per quatuor mille Africæ stadia valuisse confirmat Plinius. Ita pluuiis & aquarum inundationibus siluas, ubi prius non erant, surrexisse, Theophrasto credimus. Nec dubium est, utrumque contigisse, quod corpuscula seminalia, vento imbribusque abrepta, quia insitam facultatem haud perdiderunt, alieno quidem; sed benè præparato in solo feliciter hospitari potuisse.

Degunt in saxis scopulisque marinis androsace, & coralliorum ingens varietas. Viuunt in murorum compage, turriumque altissimarum minis helxine, cymbularia, hederæ, ficus; ut iure, & veluti excitatus Seneca scribat, consideremus, quàm ingentem vim per occultum agant paruula admodùm semina: & quorum exilitas in commissura lapidum vix locum obtineat, in tantum conualescunt, ut ingentia saxa distrahant, & monumenta dissoluant. Nascuntur sub aquis plantæ, non temperamenti solùm frigore aquæ similes; sed etiam calidæ, ut sium, hydropiper, sisymbrium, dracontium. Florent summo hyemis rigore ellebori nigri, & sub montium altissimorum niuibus incolumes persistit, cistorum, ledorum, similiumque fruticosarum stirpium ingens varietas. Mirati veteres, in fronte cerui natam hederam, auctore Theophrasto. Pauculi anni sunt cum ex lapsu defixa, & relicta in humano corpore spina, longo tempore germina

proferret, afferente rem, & scriptis vulgante Fortunio Liceto Philosopho clarissimo.

Confirmat hunc vegetum in plantis vigorem, quod singulari naturarum propensione inuicem suscipiant, & iungant, alienosque foetus non secus educent ac suos. Indè enim eximium emanat insitionum artificium, quo non tantum quę generis, ac speciei communione sibi deuincta sunt, coalescunt; sed etiam utraque ratione diuersa. Non aspernatur generis discrepantiam vitis in iuglandem arborem suscepta, rosa in quercum, in ficum ruta, quodque ętas hęc primùm agnouit, persicus in brassicam. Vitalium item munerum participationi non obstare specierum dissimilitudinem ostendit pyri in malum, vitis in oleam, Iasmini in rosam, brassicæ in rapum adoptatio. Quid igitur hęsitemus, Auditores, an seruare natura stirpium queat species? quarum principia tanta solicitudine tuetur, quarum generationem, tot mediis incitare voluit.

At inquiunt, si species aliquot plantarum perditæ non sunt, quid est, quod hoc seculo Æthiopidem herbam non reperimus? quæ tactu clausa omnia aperiat quæ stagna, amnesque siccet: quod Achæmenide caremus? quæ in aciem hostium coniecta trepidare agmina faciat, & vertere terga: quod Latace destituimur? quæ rerum omnium copia nos bearet, & similibus aliis? Ego veteribus tantum non tribuo, ut omnia ipsis vel dicta vel scripta simplicissimæ Veritatis ad normam exacta mihi persuadeam, & herbas illas vel fuisse unquam credam, vel si fuere, viribus tam portentosis præditas fuisse. Ridet has, nec immeritò, Plinius, & tanquam stultæ opinionis, Magicæque vanitatis ludicra proscribit. Vbi ista fuere, inquit, cum Cimbri, Teutonesque terribili Marte ulularent: cum Lucullus tot reges Magorum paucis legionibus sterneret? Cur Romani duces, primam semper in bellis commeatuum habuere curam? Cæsarisque miles ad Pharsaliam famem sensit, si abundantia omnis unius herbæ felicitate potuit contingere? Nonne satius fuit Aemilianum Scipionem Chartaginis portas herba patefacere, quàm machinis per tot annos claustra quatere. Causam autem harum traditionum peritè subiungit idem rerum naturæ scriptor, & mirum ait esset, huc prouectam antiquorum credulitatem, saluberrimis initiis ortam, si modum humana ingenia novissent. Nunc omni in re, ea animorum conditio est, ut à necessariis orta primùm, cuncta pervenerint ad nimium. Galenus, inter veteres rei herbariæ doctus pariter atque æquus arbiter, Andræam mendacii arguit. Præcipuè Pamphilum, quem scriptum de stirpibus tractatum, nugacibus transformationibus, incantamentis, anilibusque fabulis impleuisse refert: præstigiatorem fuisse, & cui unicum hoc studium erat, ut portentosa scribendo vulgus imperitum in sui admirationem converteret. Neque aliam existimo causam, quod Rufus Ephesius, Heraclides Tarentinus, Cratęvas, aliique nobilissimi auctores, prodigia illa

O her-

herbarum filentio prætererint: neque Aethiopidi aliud attribuat Diofcorides, quàm quibus pectoris morbis auxilium afferat, quodque Ifchii dolorem mitiget.

De Balfamo tamen perdito quod afferunt, maiore fide, rationumque momentis oftendere conantur. Nam cum in Palæftina duobus tantum regiis in hortis, magno ftudio excoleretur, neque ullibi fylveftris extaret plãta, regione tota ab Aelio Adriano peffimis exemplis devaftata, & incurfu Perfarum, Turcarumque iterum maximis cladibus attrita, iuxta cum hortis plantas pariter Balfami deletas fuiffe neceffarium arbitrantur. Contigiffe idem Aegypto, cum Tomumbeium ultimum huius provinciæ regem Selim imperator Turcarum infigni facinore tolleret. Confirmarunt hæc eadem, inter viros fcriptis celebriores, Hieronymus Cardanus, ab Augerio regis Hifpaniarum legato fic perfuafus: tum Nicolaus Manardes, mercium Indicarum cognitione clarus. At neque hæc tanti roboris funt, ut balfamicę plantæ fpeciem è rerum natura fublatam evincant. Nam quis rei herbariæ optimè peritus, vallem Palæftinę, cuius longitudo triginta, latitudo quindecim milliaribus terminatur, datâ huic rei fingulari opera, fic perueftigauit, ut nullam in eo Balfami ftirpem fuperftitem certò conftitutum habuerit. Atque ut largiamur hoc publicæ famę, deeffe nunc Palæftinæ tam nobile germen; minimè tamen concedemus, eandem fuiffe patriam Balfami tellurem. Cum enim auctore Theophrafto, Sylveftrem illius plantam nullam aluerit; fed duobus tantum, ut dixi, regiis paradifis, fingulari cura, & affiduis irrigationibus educaverit, manifeftum evadit, non indigenam, fed peregrinam ftirpem fuiffe, cui fervandæ tantum laboris ftudiique impendendum erat. Expreffit autem natalem Balfami terram Iofephus, antiquitatum Iudaicarum fcriptor diligentiffimus, cum Balfamum Salomoni, fapientiffimo dynaftę à Regina Sabæorum dono datum commemoret. Erant autem Sabæi inter Arabię felicis populos, cum auri metallis, tum odorata fyluarum fertilitate ditiffimi. Nacta itaque Palæftina tam eximiam plantam ex Arabia, in cuius non maritimis tantum, ut à Strabone proditum eft, fed etiam mediterraneis locis, & circa Badruniam oppidum, in montibus collibufque feliciter furgit. Translatum è Palæftina Balfamum in Aegyptum creditur Cleopatrę libidine. Seculis deinde fequentibus per Califfam, & proreges, quotiefcunq; in horto Matharię cuftodũ negligentia peffum iuit, ex Arabia propinqua frequenter repetitũ fuiffe, cum incolis abundè notum eft, tum Illuftriffimis viris cognitum, qui pro Sereniffima Republica Veneta confulari munere in Aegypto perfuncti, & quotquot fubditorum eius iam à tot annis Cahirum inhabitarunt. Apud quos & mihi degenti, odorati balfami fructus, & ramuli, fragrantefque eximia fuauitate lacrymę multoties confpectę. Has verò genuinum illud antiquorum Opobalfamum effe, tam plantę genetricis habitus, quàm liquoris fub-

ftantia,

ſtantia, qualitates, & facultates penitiſſimè convincunt. Cardano dudum ſe oppoſuit Iulius Cæſar Scaliger, Manardi Carolus Cluſius, ille ingenio atque eruditione princeps; hic in ſtirpium rariorum cognitione ſummus. Senſerunt idem mecum Petrus Bellonius, Andræas Ceſalpinus, Honorius Bellus, Ioannes Coſtæus, atque ex anteceſſoribus meis, Melchior Guilandinus, Iac. Antonius Cortuſius, Proſper Alpinus, Adrianus Spigelius, Ioannes Preuotius, viri ad famam, & nominis immortalitatem nati. Mittamus igitur, humaniſſimi Auditores, de perditis plantarum ſpeciebus, vanam pariter atque ingratam opinionem, & perennare eas cœleſti beneficio cum mundo arbitremur, quàm diu perennat mundus, quarum ad bonæ Valetudinis emolumentum, ea nobis varietas diuinitùs ſuppetit, ut non tam quærendi, quàm ſeligendi difficultate laboremus.

